

MIERCURI 24 FEBRUARIE 2010

PREZIDEAZĂ: DL BUZEK

Președinte

(Ședința a fost deschisă la ora 15.05)

1. Reluarea sesiunii

Președintele. – Declar redeschisă sesiunea Parlamentului European întreruptă joi, 11 februarie 2010.

2. Declarațiile Președinției

Președintele. – Dați-mi voie să-i urez bun venit dlui Herman Van Rompuy, Președintele Consiliului European, aflat pentru prima dată la ședința plenară a Parlamentului European. Vă urăm bun venit și vă felicităm încă o dată, domnule președinte.

(Aplauze)

Doresc, de asemenea, să-i urez bun venit dlui președinte Barroso. În ultimii cinci ani, s-a întâmplat destul de des să vă aflați aici; nu este deloc pentru prima oară pentru dumneavoastră!

Îmi pare rău că trebuie să vă informez despre decesul dnei Candeago, colega noastră de la Direcția Generală Comunicare, în accidentul feroviar de lângă Bruxelles. Dna Candeago lucra în Parlamentul European din decembrie 2008. Doresc să transmit compasiunea noastră și condoleanțe familiei și prietenilor acesteia, în numele nostru, al tuturor.

O altă tragedie care a avut loc recent sunt inundațiile din insula portugheză Madeira. Cea mai mare furtună din 1993 până acum a costat viețile a cel puțin 38 de persoane. Familiile victimelor acestor tragedii sunt în gândurile și rugăciunile noastre în aceste momente de tristețe.

Am să vă rog acum pe toți să vă ridicați și să omagiem memoria victimelor ambelor tragedii printr-un minut de reculegere.

(Membrii Parlamentului s-au ridicat și au ținut un minut de reculegere)

Vă mulțumesc.

3. Urări de bun venit

Președintele. – Acum doresc să adresez un salut călduros celor doi oaspeți din Belarus care se află printre noi astăzi: Dna Borys, președinta Uniunii Polonezilor din Belarus și dl Milinkievici, câștigătorul propriului nostru Premiu Saharov în 2006 și liderul opoziției democratice din Belarus.

(Aplauze prelungite)

Din nefericire, Belarus se află din nou în centrul atenției din cauza persecutării organizațiilor non-guvernamentale. Parlamentul European susține și va susține întotdeauna valorile universale, pe care le prețuim și în care credem. Vom condamna regimurile autoritare, care folosesc forța și persecută organizațiile democratice, doar fiindcă aceste organizații nu împărtășesc opiniile regimului aflat la putere.

4. Aprobarea procesului-verbal al ședinței precedente: a se vedea procesul-verbal

5. Transportul cailor destinați sacrificării în Uniunea Europeană (declarație scrisă)

Președintele. – Doresc să vă informez că Declarația scrisă nr. 0054/2009 a dnei Lynne, a dnei Jędrzejewska și a dlui Schlyter privind transportul cailor pentru sacrificare în Uniunea Europeană a fost semnată astăzi, 24 februarie 2010, de către majoritatea deputaților din Parlament. Prin urmare, în conformitate cu articolul 123 alineatul (4) din Regulamentul de procedură al Parlamentului European, aceasta va fi transmisă către

destinatari și publicată, indicând numele semnatarilor, în secțiunea *Texte adoptate* ale ședinței din 25 februarie 2010.

Doresc să le mulțumesc autorilor pentru prezentarea acestei declarații.

Elizabeth Lynne, autoare. – Domnule Președinte, faptul că am obținut numărul necesar de semnături este o veste bună. Le mulțumesc tuturor pentru semnarea acestei declarații scrise.

Președintele. – Doresc să vă informez că nu am avut posibilitatea de a semna această declarație și sunt gata să o semnez imediat.

6. Componenta Parlamentului: a se vedea procesul-verbal

7. Măsuri de executare (articolul 88 din Regulamentul de procedură): consultați procesul-verbal

8. Decizii privind anumite documente: consultați procesul-verbal

9. Depunerea documentelor: a se vedea procesul-verbal

10. Declarații scrise (depunere): consultați procesul-verbal

11. Declarații scrise caduce: consultați procesul-verbal

12. Ordinea lucrărilor

Președintele. – A fost distribuit proiectul definitiv de ordine de zi întocmit joi, 10 februarie 2010, de Conferința președinților, în conformitate cu articolul 137 din Regulamentul de procedură.

De comun acord cu grupurile politice, doresc să propun următoarele modificări:

Joi:

În privința ședinței de joi, Grupul Socialiștilor și Democraților din Parlamentul European a prezentat o cerere de amânare a votului pentru raportul dlui Lehne privind conturile anuale ale anumitor forme de societăți în ceea ce privește microentitățile.

Martin Schulz, în numele Grupului S&D. – (DE) Domnule Președinte, grupul nostru a avut o dezbatere foarte intensă în această dimineață cu privire la raportul Lehne. Nu am terminat de discutat acest lucru în cadrul grupului. Acest lucru se întâmplă în grupuri, uneori. Am dori ca dl Lehne, în calitate de raportor, să ne acorde o amânare până la perioada de sesiune din martie, pentru a analiza încă o dată direcția pe care o putem aborda în privința acestui raport și poziția pe care noi, social-democrații, dorim să o adoptăm cu privire la această chestiune. Există abordări diferite în cadrul grupului nostru – admit acest lucru din proprie inițiativă.

Aș fi recunoscător dacă am putea ține dezbateră, dar numai dacă dumneavoastră, domnule Lehne, ne-ați permite să amânăm votul până la prima perioadă de sesiune din martie. Acest lucru ar oferi grupului meu, cel puțin – deși cred că și altor grupuri –, încă puțin timp pentru o dezbatere aprofundată și pentru a ajunge la o opinie comună.

Klaus-Heiner Lehne, raportor. – (DE) Domnule Președinte, doamnelor și domnilor, cred că este un lucru bun faptul că Grupul Alianței Progresiste a Socialiștilor și Democraților din Parlamentul European analizează acest raport în detaliu. Totuși, doresc să afirm că, în decembrie 2008, Parlamentul a adoptat o rezoluție aproape în unanimitate în care am invitat Comisia Europeană să depună exact tipul de propunere pe care o discutăm acum. Parlamentul trebuie, de asemenea, să nu se abată de la ceea ce a decis și de la ceea ce reprezintă de mulți ani intenția declarată a acestei Camere.

Deoarece este natural să existe îngrijorări cu privire la un lucru sau altul în legătură cu o propunere legislativă, noi am soluționat chestiunile nefinalizate prin intermediul unui compromis în Comisia pentru afaceri juridice. Trebuie să subliniez faptul că acest compromis este gata pentru aprobare. Totuși, înțeleg cu adevărat că ar

putea fi logic să extindem puțin mai mult grupul care sprijină acest raport. Dacă eforturile dlui Schulz vizează creșterea numărului de susținători, atunci nu am nimic împotriva unei amânări până la următoarea ședință plenară din martie. Aceasta este părerea mea personală în această privință. Nu reprezintă opinia grupului, care a luat în mod expres o decizie diferită în această dimineață. Totuși, cred că ar trebui să le acordăm socialiștilor șansa de a ajunge la o concluzie, astfel încât să poată face și ei ceva pentru a contribui la reducerea birocrăției și a presiunii asupra întreprinderilor mici și mijlocii.

Dirk Sterckx (ALDE). – (NL) Domnule Președinte, doresc să-i mulțumesc colegului meu, dl Lehne, pentru ceea ce tocmai a spus, dar, cu toate acestea, doresc să solicit, în aceste circumstanțe, să ni se acorde șansa de a depune amendamente și de a le dezbate. Deocamdată avem doar un vot planificat fără ocazia de a depune amendamente la raportul dlui Lehne.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Domnule Președinte, doresc să repet solicitarea mea. Nu există nicio îndoială asupra faptului că suntem în favoarea unei dezbateri. Solicităm doar amânarea votului. Totuși, pentru a fi corect, trebuie să adaug că, oricât de mult aș înțelege iluziile dlui Lehne, grupul nostru este guvernat de democrație. Domnule Lehne, nu pot să vă ofer niciun fel de asigurare în privința rezultatului.

(Parlamentul a acceptat cererea)

(Ordinea lucrărilor a fost adoptată)⁽¹⁾

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Domnule Președinte, am să fiu scurt. În ultimele zile au fost prezentate două nominalizări importante: prima pentru reprezentantul Comisiei Europene în Statele Unite al Americii, la Washington, iar a doua pentru reprezentantul special pentru Afganistan. Ambele nominalizări sunt controversate și au loc diferite discuții referitor la ele. Nu doresc să intru acum într-o discuție despre merit. Doresc numai să solicit, domnule Președinte, ca, înainte să preia funcțiile, ambele persoane să se prezinte în fața Comisiei pentru afaceri externe, pentru a ne permite să avem acolo o dezbateră intensă, și sper ca președintele Comisiei și cel al Consiliului să sprijine acest lucru în totalitate, cu ajutorul dumneavoastră, domnule Președinte.

(Aplauze)

13. UE 2020 - Cursul dat reuniunii neoficiale a Consiliului European din 11 februarie 2010 (dezbateri)

Președintele. – Următorul punct se referă la dezbateră privind declarația Consiliului și a Comisiei: UE 2020 – Măsuri adoptate în urma Consiliului European informal din 11 februarie 2010

Președintele. – Domnule președinte Van Rompuy, întrucât acesta este primul dumneavoastră discurs în ședința plenară a Parlamentului European, am fost de acord ca durata lui să fie puțin mai lungă. Președintele Van Rompuy ar dori ca, la începutul mandatului său, să prezinte în fața acestei Camere opiniile sale cu privire la alte chestiuni, cu privire la chestiuni instituționale. Vă sunt suficiente 15-20 de minute?

Herman Van Rompuy, Președintele Consiliului European. – Domnule Președinte, sunt încântat că am ocazia să iau parte la această dezbateră cu dumneavoastră, nu numai pentru a vă informa în privința reuniunii informale a șefilor de stat și de guvern de acum două săptămâni – aceasta a fost, până la urmă, o reuniune informală, fără concluzii formale în privința cărora să vă informez –, ci și pentru a vă întâlni la începutul mandatului meu. Dacă aș fi așteptat până la prima ocazie formală pentru a vă informa în privința reuniunii Consiliului European care va avea loc la sfârșitul lunii martie, nu aș fi venit în fața acestui Parlament înainte de sfârșitul lunii aprilie, la vreo cinci luni după desemnarea mea ca președinte al Consiliului European. Prin urmare, permiteți-mi să profit de această ocazie pentru a expune cum văd eu rolul și funcția mea. Am să vorbesc despre acest lucru câteva minute, pentru a nu fi nevoit să revin asupra lui cu alte ocazii în viitor.

A existat, bineînțeles, întotdeauna un președinte al Consiliului European; nu este același lucru cu „Președintele Europei”, așa cum spun unele persoane din mass-media. Așadar, ce s-a schimbat? Trei lucruri mărunte, dar care, împreună și în timp, vor avea potențialul de a aduce o schimbare semnificativă.

Primul este elementul continuității: președinții din trecut s-au schimbat la fiecare șase luni; adică, după fiecare a doua sau a treia reuniune. Nu prea au existat ocazii de a dezvolta o strategie pe termen lung. Partenerii

⁽¹⁾ Alte modificări privind ordinea lucrărilor: vă rugăm să consultați procesul-verbal

noștri din țările terțe erau uimiți că trebuiau să întâlnească un șef de guvern diferit de fiecare dată când participau la un summit cu Uniunea Europeană. O mai mare continuitate este fundamentală pentru a construi relații și pentru a îndeplini o sarcină serioasă.

Al doilea element este caracterul de normă întreagă al acestei slujbe; președinții precedenți au trebuit să gestioneze simultan propriile guverne naționale. Acest lucru însemna că, în cel mai bun caz, aceștia se puteau ocupa doar parțial de afacerile europene. Prin crearea unui post cu normă întreagă, dedicat conducerii Consiliului European și monitorizării acestuia, inclusiv reprezentării externe, Consiliul European are acum o șansă mai bună de a-și îndeplini rolul în cadrul sistemului instituțional european.

Al treilea element este faptul că șefii de stat și de guvern aleg acum persoana pe care o doresc să ocupe această poziție, în loc ca ea să fie aleasă la întâmplare prin aplicarea unui sistem de rotație arbitrar. Sper că și acest lucru este de bun augur pentru sprijinul pe care poate conta președintele.

Aceste trei schimbări reprezintă toate îmbunătățiri pragmatice ale arhitecturii instituționale precedente, însă, luând în considerare și faptul că, acum, Consiliul European devine o instituție de sine stătătoare, ele oferă Consiliului European o șansă mai bună de a-și îndeplini sarcina prevăzută de tratate de a defini „orientările și prioritățile politice generale” ale Uniunii.

Unii comentatori au văzut mult mai mult în acest rol; alții au văzut mai puțin. Pe de-o parte, unii consideră Președinția Consiliului European ca fiind un fel de *président* în maniera unui șef de stat executiv, cum se întâmplă, de exemplu, în Franța. Alții, pe de altă parte, o văd ca o simplă funcție de prezidare a reuniunilor șefilor de guvern. În realitate, nu este nici una, nici cealaltă. Cu siguranță nu este vorba despre un președinte, și nu există competențe executive propriu-zise. Deținătorul poziției trebuie să exprime punctele de vedere ale șefilor de stat și de guvern în mod colectiv. Pe de altă parte, rolul nu este doar de a fi un simplu președinte, care dă cuvântul unui membru sau altuia al Consiliului European, pentru a vorbi la reuniunile acestuia. Sarcina de a pregăti și apoi de a monitoriza aceste reuniuni, de a reprezenta Uniunea pe plan extern – de exemplu, la summitul G20 împreună cu președintele Comisiei – și rolul de legătură între capitalele și instituțiile naționale depășesc, în mod clar, simpla sarcină de a prezida reuniuni.

Rolul unui președinte permanent este de a consolida sentimentul comun al direcției: nici mai mult, nici mai puțin. Încotro ne îndreptăm? Cum să tratăm cu vecinii noștri? Care sunt partenerii noștri strategici la nivel mondial? Unde vrem să ne aflăm peste 10 sau 20 de ani? Acestea sunt chestiuni vitale.

În ceea ce privește relația mea cu Parlamentul European, tratatul este destul de succint în această privință: impune numai să prezint un raport „după [...] reuniunile Consiliului European”. Aceasta înseamnă un minimum de patru ori pe an, deși, în cei mai mulți ani, aceasta se întâmplă mai degrabă de cinci sau șase ori și este posibil să crească în viitor la 10 ori. Nu va trece mult timp până când mulți dintre dumneavoastră se vor sătura să mă vadă! Voi continua să sporesc alte contacte obișnuite cu deputații în Parlament, cum sunt întâlnirile pe care am început să le am cu liderii grupurilor și întâlnirea lunară pe care o am cu președintele Parlamentului.

Într-adevăr, rolul meu nu trebuie confundat cu cel al președintelui Comisiei. Dl Barroso prezidează un executiv care este ales de Parlamentul European și răspunde în fața lui. Dumnealui vă prezintă propuneri legislative și bugetare, eu nu fac acest lucru. Președintele Comisiei are un contact zilnic apropiat cu Parlamentul European, nu în ultimul rând lucrând la aceste propuneri legislative și bugetare. Sarcina mea este, mai degrabă, să mă asigur că șefii de stat și de guvern pot să cadă de acord în mod colectiv asupra unei strategii generale a Uniunii Europene, atât în ceea ce privește dezvoltarea sa internă, cât și relațiile sale pe plan extern. Eu particip la o întâlnire săptămânală cu președintele Barroso. Amândoi suntem conștienți în mod acut de necesitatea de a evita orice conflicte de competență sau neînțelegeri în ceea ce privește responsabilitățile fiecăruia. Opinia publică și țările terțe ar putea foarte bine să considere că este dificil să înțeleagă diferența dintre președintele Comisiei și președintele Consiliului European; eu sunt foarte încrezător că ne aflăm pe drumul cel bun.

În acest context, este important, de asemenea, să reamintesc faptul că eu sunt președintele Consiliului European, nu al Consiliului de Miniștri; acestea sunt două instituții separate. Consiliul obișnuit, care este cealaltă ramură a puterii legislative, împreună cu Parlamentul European, va fi prezidat de către o Președinție care continuă să se schimbe la fiecare șase luni, prin rotație între statele membre. Doar în configurația afacerilor externe, unde coordonează puterea executivă, acesta are un președinte permanent, în persoana dnei Catherine Ashton, vicepreședintă a Comisiei și Înalt Reprezentant pentru politica externă.

Mă opresc în acest punct pentru a aduce un omagiu muncii depuse de Catherine Ashton. Dumneaei merită sprijinul nostru în confruntarea cu multiplele provocări din domeniul afacerilor externe și al securității,

precum și în pregătirea Serviciului pentru acțiune externă. Va fi un privilegiu pentru mine să lucrez îndeaproape cu dumneaei, reprezentând Uniunea pe plan extern.

Vreau să spun doar câteva cuvinte despre Consiliul European în sine.

Prima reuniune formală sub președinția mea va avea loc la sfârșitul lunii viitoare. Totuși, am avut o reuniune informală foarte folositoare a șefilor de stat și de guvern la începutul lunii acesteia, la *Bibliothèque Solvay*, la doar câteva sute de metri de aici. Fie că a fost datorită decorului mai cald al bibliotecii, fie datorită proximității fizice a Parlamentului, discuțiile noastre au fost foarte productive.

După cum am spus, nu vă pot prezenta nicio concluzie formală în urma unei reuniuni informale. În cel mai bun caz, vă pot împărtăși concluziile mele personale în urma discuțiilor, pe care le-am expus într-o scrisoare adresată membrilor Consiliului European și care știu ca a circulat în cadrul Parlamentului. Scopul meu pentru această reuniune informală a Consiliului a fost, în principal, pregătirea deliberărilor noastre viitoare privind modalitatea de îmbunătățire a performanței economice europene pe măsură ce ieșim din criza economică actuală. Acest lucru implică analizarea obiectivelor și ambițiilor noastre – și avem un document foarte folositor de la președintele Comisiei, dl Barroso, în această privință –, dar și modalitatea de îmbunătățire a guvernării noastre în legătură cu aceste probleme. Una dintre chestiunile principale cu care se confruntă Uniunea Europeană este cum să procedăm în privința gestionării economiei integrate europene – cea mai mare piață a lumii – pentru a ne îmbunătăți performanța economică.

Schimbul nostru de opinii inițial în această privință a implicat analiza modalității de a ne alege obiective, de a le monitoriza și de a evalua rezultatele. În mare parte, este vorba despre felul în care coordonăm exercitarea competențelor naționale, în timp ce utilizăm pe deplin competențele și instrumentele disponibile ale Uniunii Europene. Prin urmare, este o sarcină pentru care Consiliul European este potrivit în cel mai înalt grad. La reuniunea de la Solvay, toți membrii Consiliului European au fost de acord cu faptul că avem nevoie în Uniune de o coordonare economică mai bună, mai focalizată, atât în ceea ce privește politica economică majoră – cu siguranță, în zona euro –, cât și în ceea ce privește politica microeconomică. O mare parte a acesteia este foarte tehnică, dar haideți să adoptăm ideea de a restrânge numărul obiectivelor economice comune, concentrându-ne numai asupra a patru sau cinci dintre acestea. Aceste obiective ar trebui să fie cuantificabile și divizibile în obiective stabilite la nivel național; nu are niciun sens să avem tablouri de bord cu privire la, să spunem, 65 de seturi de date diferite.

Mai mult, toți membrii Consiliului European sunt dispuși să-și asume o mai mare responsabilitate privind o strategie europeană comună pentru creștere economică și ocuparea forței de muncă. O astfel de implicare personală este indispensabilă; trebuie să trecem de la recomandări pe hârtie la angajamente reale. M-am bucurat să găsesc un astfel de nivel de ambiție la masa convorbirilor. Fie că doriți să-i spuneți o mai bună coordonare, o mai bună guvernare sau chiar *gouvernement économique*, cheia o reprezintă angajamentul comun pentru succes.

Am avut, de asemenea, o discuție scurtă privind modalitatea de punere în aplicare mai eficientă a acțiunilor Europei cu privire la reconstrucția Haitiului; dorim să ducem această discuție mai departe, urmărind o mai bună punere în aplicare a articolului 214 din Tratat privind coordonarea ajutorului umanitar. În cadrul viitoarei reuniuni a Consiliului European, vom purta o discuție privind modul în care va trebui să răspundă Europa din punct de vedere strategic la Conferința de la Copenhaga privind schimbările climatice. În mod neașteptat, desigur, a existat o discuție privind situația din Grecia. Mi-am asumat sarcina de a mă asigura ca această discuție să fie abordată în cadrul instituțional al Uniunii Europene, și nu în afara acestuia, și ca acordul la care s-a ajuns să primească aprobarea tuturor celor 27 de șefi de stat și de guvern, precum și a președintelui Comisiei și a președintelui Băncii Centrale Europene. Acest grad de consens a reprezentat un mesaj în privința acceptării de către Grecia a responsabilității sale de a-și reduce deficitul într-o manieră credibilă, precum și a solidarității noastre cu aceasta, dacă este necesar. Aștept cu nerăbdare să aud părerile dumneavoastră legat de toate aceste aspecte, mai ales în ceea ce privește modalitatea prin care putem face față tuturor provocărilor cu care se confruntă Uniunea noastră.

Pot să vă asigur că am un obiectiv de prim rang pentru anii următori: să mă asigur că Uniunea noastră este pe drumul cel bun pentru a deveni suficient de puternică pe plan intern, pentru a menține propriul nostru model social, precum și pe plan extern, pentru a ne apăra interesele și proiecta valorile noastre. Consider că toate instituțiile europene pot și trebuie să colaboreze pentru atingerea acestor obiective.

(Aplauze)

José Manuel Barroso, președintele Comisiei. – Domnule Președinte, dați-mi voie în primul rând să-l felicit pe președintele Van Rompuy pentru ceea ce a reprezentat o foarte bună reuniune informală a Consiliului European, organizată pentru prima oară sub președinția dumnealui.

După ce am ajuns la un acord între noi toți asupra unei declarații importante cu privire la Grecia, am dezbătut Strategia Europa 2020 – o strategie privind creșterea durabilă și ocuparea forței de muncă. Am avut oportunitatea de a mă concentra asupra problemelor de politică fundamentale cu care ne confruntăm, asupra provocărilor și asupra direcțiilor pe care Comisia le va propune oficial miercură viitoare.

Înainte de criză, economia europeană făcea progrese: am văzut 18 milioane de locuri de muncă noi și un mediu de afaceri mai dinamic. Totuși, aceste câștiguri au fost distruse de criza financiară și impactul acesteia asupra multora dintre domeniile noastre de activitate: o scădere cu 4 % a PIB într-un singur an, șomajul crescând la 10 %, o lovitură uriașă dată prosperității noastre, o adevărată amenințare pentru societățile noastre. În același timp, sarcina devine mai dificilă: avem o populație care îmbătrânește, un decalaj de productivitate în creștere, comparativ cu competitorii noștri, și eșecuri în educație și cercetare. Totuși, avem și multe puncte forte: avem cea mai mare economie de piață din lume; avem piața unică; avem zona euro. Toate acestea s-au dovedit a fi un avantaj important în timpul crizei.

Dar astăzi Europa se confruntă cu o alegere foarte importantă; așa spune că este o alegere definitorie pentru generațiile viitoare. A spera într-o revenire a vremurilor bune nu reprezintă o opțiune. O opțiune este schimbare limitată – cel mai mic numitor comun care aduce reformă și creștere economică într-o oarecare măsură. Dar nu vom putea recupera niciodată ceea ce am pierdut în timpul crizei. Această opțiune ar avea ca rezultat o Europă care ar fi de mâna a doua în noua ordine mondială. Schimbări minime, o oarecare formă de adaptare.

Cred că putem și trebuie să fim mai ambițioși. Putem să aspirăm la o strategie economică care să plaseze Europa pe calea către competitivitate și care să poată crea milioane de locuri de muncă noi. Dar acest lucru nu poate fi realizat prin jumătăți de măsură și schimbare graduală. Trebuie să insuflăm un caracter de urgență, o recunoaștere a faptului că menținerea situației actuale nu va proteja stilul nostru de viață european și nu va apăra modelele noastre sociale. Dimpotrivă. Aceste modele sociale vor fi supuse riscului dacă nu ne vom adapta la un mediu global mult mai competitiv.

Acest lucru necesită un efort comun. Avem nevoie de statele membre; avem nevoie de instituțiile europene; avem nevoie de părțile interesate și de societate în ansamblu; și avem nevoie în mod special de implicarea activă și sprijinul acestui Parlament, Parlamentul European, pentru a contura această strategie și pentru a o comunica cetățenilor.

Săptămâna viitoare, Comisia va defini elementele principale ale strategiei pe care o va propune oficial instituțiilor europene. Aceasta se va concentra asupra a trei priorități: creștere economică inteligentă, incluzivă și durabilă.

În primul rând, motorul creșterii economice trebuie să fie cunoașterea; cunoașterea și inovația care produc ideile, competențele și tehnologiile viitorului. În al doilea rând, pentru a menține în vigoare modelul nostru european de societate, trebuie să creăm mai multe locuri de muncă. Obiectivul nostru trebuie să fie societăți sănătoase, prospere, sigure, în care fiecare să simtă că poate juca un rol. Acest lucru înseamnă să le oferim cetățenilor locuri de muncă și competențe și să atacăm în forță problema sărăciei. Problema sărăciei nu este o problemă doar la nivel național; este o problemă pentru care avem nevoie de un răspuns european comun.

Economia noastră socială de piață trebuie calibrată pentru profita de oportunitățile viitorului. Mă refer la creșterea economică durabilă, recunoașterea importanței combaterii schimbărilor climatice, recunoașterea presiunii asupra resurselor. Prin aceasta mă refer la o economie competitivă, care adâncește piața internă, care creează condiții mai bune pentru investiții – mai ales pentru IMM-uri –, o economie europeană care să poată să își găsească propriul său loc într-o piață globalizată.

Aceste priorități nu sunt nefamiliare. Însă faptul că nu am reușit încă să îndeplinim aceste obiective le face mai importante, nu mai puțin importante. Trebuie să facem o schimbare radicală nu în legătură cu ceea ce preconizăm că are nevoie economia europeană, ci în abordarea noastră cu privire la modalitatea de punere în practică a acestui lucru.

De ce avem nevoie pentru a reuși? În primul rând, strategia trebuie să fie cuprinzătoare. Nu putem avea o strategie arbitrară, care să permită oricui să îndeplinească părțile ușoare, cele care sunt plăcute, și să lase adevăratele provocări celorlalți. Încă există multe probleme: când mă gândesc la finalizarea pieței unice, la

calitatea sistemelor noastre fiscale, la felul în care cheltuim banii într-o perioadă de presiune intensă asupra finanțelor publice, ca să numesc doar câteva dintre acestea.

În al doilea rând, strategia noastră trebuie să implice toate părțile societăților noastre. Nu vom reuși să angajăm societatea europeană pe calea cea bună pentru viitor dacă acest lucru se realizează cu prețul unui conflict social. Acesta este motivul pentru care o abordare proactivă a creării de locuri de muncă și rezolvarea problemei sărăciei sunt esențiale. Este, de asemenea, motivul pentru care am fost înțelepți că am reformat piețele financiare. Dorim să avem un sector financiar puternic, care să poată finanța inovația și să ajute companiile să se dezvolte: un sector financiar care să recunoască responsabilitățile sale mai extinse față de societate și guverne, care i-au venit în ajutor atunci când a fost necesar, care acceptă faptul că supravegherea eficientă la nivel european este astăzi necesară.

În al treilea rând, nu trebuie să confundăm existența unei viziuni de ansamblu pentru economia europeană cu întrebarea „cine ce face?”. Nu ar trebui să fie vorba de o polemică privind competențele. Ceea ce trebuie să vedem este valoarea adăugată a unei abordări europene. Este cât se poate de evident, într-un timp al globalizării, când trebuie să discutăm cu America, China, Rusia și alții, că există valoare adăugată într-o abordare comună; de exemplu, cum s-a întâmplat în cadrul G20, o inițiativă care, de fapt, a fost lansată de Uniunea Europeană în timpul mandatului Președinției franceze de către președintele Franței și de mine, atunci când i-am propus președintelui american să accepte acele summituri. Este, într-adevăr, necesar să recunoaștem că avem o influență mai mare dacă acționăm împreună. Nu are niciun sens să recunoaștem interdependența globală și să respingem interdependența europeană. Acesta este motivul pentru care trebuie să acționăm împreună.

Totuși, o mare parte din acțiune va trebui să fie realizată la nivel național. Bineînțeles, există responsabilități naționale care ne așteptăm să fie rezolvate în principal de către guverne, dar, de asemenea, ne așteptăm ca guvernele să-și asume obligația de a aplica o abordare europeană. Abordarea europeană este necesară, nu pentru a readuce puterea la Bruxelles – aceasta nu este deloc intenția noastră – ci pentru a sprijini reformele indispensabile din societățile noastre, astfel încât să poată conduce la un nivel mai ridicat de prosperitate, la un nivel mai ridicat de bunăstare pentru cetățenii noștri.

Vom reuși numai dacă vom fi pregătiți să lucrăm împreună, nu unul împotriva celuilalt și, prin urmare, avem nevoie să ne asumăm responsabilitatea în mod credibil, la toate nivelurile. Avem nevoie de o coordonare puternică și reală în domeniul economic. Tratatul de la Lisabona ne oferă aceste instrumente și le vom folosi.

În cadrul acestui Consiliu European am constatat conștientizarea acestei probleme. Pot să compar discuțiile de acum cu discuțiile de acum cinci ani, când dezbăteam Strategia de la Lisabona. Dați-mi voie să vă spun foarte sincer și foarte deschis că am observat în cazul șefilor de stat și de guvern mult mai multă conștientizare a faptului că este necesar să acționăm împreună și, de asemenea, a constrângerilor externe asupra economiei europene. Sper sincer că de această dată interesele naționale înguste nu se vor împotrivi, din nou, necesității unei coordonări mai strânse și a unui sistem eficient de guvernare europeană.

Avem nevoie, de asemenea, de măsuri de anvergură semnificative la nivel european, pentru a caracteriza ceea ce dorim să realizăm: planuri concrete. Vom prezenta câteva dintre acestea: proiecte cum ar fi un plan privind inovarea, un program pentru noi competențe, o politică industrială adecvată, o agendă digitală, tehnologii ecologice și un plan specific sau o acțiune de combatere a sărăciei; proiecte care să aibă o valoare, un impact în sine; proiecte care arată motivul pentru care Europa oferă o parte din soluție și faptul că Uniunea Europeană nu doar vorbește, ci și acționează.

Dați-mi voie să închei prin a face apel la dumneavoastră, Parlamentul European, de a demonstra un sprijin puternic pentru aceste proiecte din poziția de legislator, de autoritate bugetară și de campion al acțiunii europene în fiecare colț al Uniunii Europene.

Joseph Daul, în numele grupului PPE. – (FR) Domnule Președinte, domnule Van Rompuy, domnule Barroso, doamnelor și domnilor, reuniunea Consiliului European din 11 februarie a fost prima care a fost convocată și prezidată de dl Van Rompuy, pe care doresc să-l salut cu ocazia primei sale apariții în sesiunea plenară a Parlamentului European.

Domnule Van Rompuy, Grupul Partidului Popular European (Creștin-Democrat) așteaptă mult de la dumneavoastră. Salut spiritul pozitiv și pragmatic al discursurilor dumneavoastră de la numirea în funcție și apreciez tonul pe care doriți să-l dați în Consiliul European, dar mă aștept ca dumneavoastră și Consiliul de Miniștri să fiți conștienți de faptul că, în urma Tratatului de la Lisabona, relațiile dumneavoastră cu noi,

deputații în Parlamentul European, s-au schimbat. Suntem factori de decizie egali, iar acest lucru are consecințe nu numai juridice, ci și politice.

Acum doresc să ajung la partea principală a dezbaterilor din 11 februarie, care este, desigur, Strategia 2020, dar și politica euro, economică și bugetară, din moment ce speculațiile în privința datoriei elene și a euro au reprezentat cu siguranță chestiuni neanticipate la biblioteca Solvay.

Doresc să adresez următoarea întrebare: slăbirea monedei noastre comune se datorează în exclusivitate crizei elene sau euro este ținta unor atacuri directe ale celor care sunt nemulțumiți de puterea acestuia și de cea a statelor membre implicate?

În al doilea rând, vom aștepta până când situația din anumite țări din zona euro se va deteriora înainte să reacționăm, așa cum am făcut în cazul Greciei? Dacă nu, ce planuri există pentru a îndrepta lucrurile în țările care sunt supuse riscului în cea mai mare măsură? Aceasta este o întrebare pentru dumneavoastră, domnule președinte Van Rompuy.

Vă adresez aceste întrebări deoarece, deși sunt mulțumit de măsurile de solidaritate luate la 11 februarie, mă îndoiesc sincer de faptul că europenii sunt într-adevăr stăpâni pe situație. Care este situația, dacă nu faptul că avertismentul elen a arătat măsura în care trebuie să luăm decizii curajoase pentru a ne asigura, într-un final, că moneda noastră, euro, reflectă puterea politică ce o susține?

Desigur, vorbim foarte mult, vorbim de guvernare economică, vorbim, de asemenea, de guvernare monetară, dar am putea face lucrurile mult mai simple și cu siguranță mai eficiente, dacă am proiecta și implementa o coordonare bugetară efectivă a membrilor din zona euro. Fostul prim-ministru francez, Edouard Balladur, a recunoscut recent necesitatea de a renunța la suveranitate în anumite domenii – ceva ce nu este ușor pentru un francez – și a susținut ideea ca bugetele naționale ale statelor membre din zona euro să fie aprobate de către Eurogrup, chiar înainte de a fi prezentate parlamentelor naționale.

Aș dori să adoptăm ideea sa îndrăznească și solicit Consiliului European să o ia în considerare și să o analizeze cu seriozitate. Prin coordonarea adecvată a bugetelor lor, statele din zona euro ar dobândi o influență și un spațiu de manevră fără precedent. Această putere ar însemna că acestea au o influență puternică asupra dezvoltării de noi reglementări globale, dar ar necesita, de asemenea, unificarea forțelor europene din cadrul organizațiilor financiare internaționale, unde euro trebuie să aibă o singură voce.

Permiteți-mi să dau un exemplu frapant – care cred că a fost menționat de dl Barroso –, cel al FMI-ului, unde drepturile de vot sunt calculate în funcție de ponderea economică a statelor. În baza acestor criterii, Statele Unite au 16,7 % din drepturile de vot, Japonia 6 %, China 3,6 %, și cei șase membrii fondatori ai Uniunii Europene - 18,49 %. Totuși, dacă aceștia ar forma un front unit la FMI, țările din zona euro ar reprezenta 23 % din voturi, iar toate țările din Uniunea Europeană, în continuare unite, ar reprezenta 32 % din voturi, adică de două ori mai mult decât Statele Unite.

Domnilor președinți, doamnelor și domnilor, aceasta este realitatea echilibrului puterilor din lume. Totuși, deoarece Europa este în continuare divizată, nu este capabilă să profite de forța sa. Putem tolera acest lucru în continuare? Grupul PPE nu este de această părere. Este momentul, domnule președinte Van Rompuy, ca țările din zona euro să deschidă ochii asupra stării de lucruri și să învețe din aceasta. Ele ar fi atunci pregătite pentru ceea ce în curând vor fi nevoiți să facă din obligație, și anume să se unească cu adevărat, în loc să se agațe de această fațadă a suveranității economice, care nu este nimic altceva decât un pretext periculos.

Stephen Hughes, în numele Grupului S&D. – Domnule Președinte, de la începutul crizei economice și sociale, peste șapte milioane de persoane au îngroșat rândurile de șomeri din Europa. Până la sfârșitul acestui an, este destul de posibil ca peste 25 de milioane de persoane să fie șomere. Starea bună a economiilor și finanțelor noastre publice, pe care ne străduim atât de mult să le organizăm de la începutul anilor 1990, a fost distrusă în mai puțin de doi ani. În ciuda măsurilor de redresare costisitoare, tot ceea ce am reușit să evităm până acum este un colaps complet al sistemului.

Creșterea economică rămâne extrem de slabă, iar multe persoane și-au pierdut încrederea în ideea unei redresări timpurii. Temerile pentru viitor îngrijorează societățile noastre, inegalitățile de toate felurile s-au extins, iar unele dintre statele membre au nevoie disperată de solidaritate și protecție la nivelul UE, deoarece au devenit țintele speculațiilor nemiloase și necontrolate. Criza a subminat în mod grav competitivitatea Europei la nivel mondial și a redus influența sa politică.

Acesta este peisajul sumbru în care Europa trebuie acum să-și reinventeze viitorul pentru a-și proteja modelul de dezvoltare economică și socială.

Domnule președinte Barroso, veți întreba Consiliul European de primăvară unde dorim să se afle Europa în 2020. Aceasta este o întrebare foarte importantă, dar oare ne putem permite să discutăm despre viitorul îndepărtat fără să dăm mai întâi un răspuns acestor milioane de europeni, care simt acum impactul crizei în viețile lor și care sunt îngrijorați de ce li se va întâmpla mâine – dacă vor mai avea un loc de muncă; vor avea posibilitatea de a găsi un nou loc de muncă? Ce răspunsuri le puteți da?

Nu mă pot întoarce în regiunea mea mâine și să le spun oamenilor mei că nu au de ce să-și facă griji, că avem un plan pentru 2020. Trebuie să răspund îngrijorărilor și temerilor lor imediate și vreau să le pot spune că vor putea să-și păstreze locurile de muncă, că noi locuri de muncă vor fi create în curând, iar acestea vor fi decente, cu salarii decente.

În momentul de față, singura agendă politică pe termen mediu este cea prezentată de Consiliul European în decembrie: consolidarea finanțelor publice. Până în 2011, ne așteptăm ca statele membre să înceapă consolidarea care le va aduce deficitul public sub limita de 3 % în doi ani. În același timp, șomajul va crește în continuare; creșterea economică va fi prea slabă pentru a reduce șomajul.

Există alte modalități pentru a scoate Europa din criză: să punem oamenii pe primul loc în agenda noastră politică, mai ales pe aceia care au fost loviți de criză cel mai mult. Îi îndemn pe președintele Van Rompuy și președintele Barroso să reconsidere natura așa-numitei strategii de ieșire din criză. Europa ar trebui să aleagă o modalitate decentă din punct de vedere moral pentru a ieși din criză: o metodă umană, bazată pe valorile noastre fundamentale – care, de fapt, este și o modalitate mai inteligentă în termeni economici.

Nu se va întâmpla acest lucru dacă politica macroeconomică este concentrată în totalitate pe o consolidare rapidă. Acest lucru înseamnă reduceri ale investițiilor publice, în educație și formare și în serviciile sociale și de sănătate. Consolidarea nu poate fi realizată numai prin creșterea taxelor. Potențialul de creștere economică al Europei ar suferi chiar mai mult decât până acum și, ca rezultat, redresarea va fi extrem de lentă, iar o mare parte din persoanele șomere în prezent ar deveni șomere pe termen lung.

Europenii merită o abordare politică mai echilibrată și mai responsabilă din punct de vedere social. Noi credem că această abordare ar trebui să implice o „strategie de intrare” pe piața muncii, care ar trebui să facă parte din Strategia 2020 și să constituie harta pentru anii până în 2015.

Ar trebui să combine agenda de politică macroeconomică cu politicile structurale în domeniile economic, social și de mediu, în scopul creării a cel puțin cinci milioane de locuri de muncă nete noi până în 2015, mai ales în economia ecologică. Consiliul European trebuie să declare această intenție în mod clar la summitul din martie, ca fiind un obiectiv principal al noii strategii.

O coordonare adecvată a politicii economice, care să depășească rolul de monitorizare al Pactului de stabilitate, ar trebui să asigure o combinare a consolidării fiscale treptate în diferitele state membre cu menținerea cheltuielilor publice principale în domeniile de creștere economică și politicile sociale principale.

Acest lucru necesită un salt politic în gândire în ceea ce privește guvernarea economică a Europei – și, în special, a zonei euro.

Summitul din martie sau cel din iunie ar trebui să-i ofere un mandat președintelui acestuia, pentru ca, în strânsă colaborare cu Comisia, să prezinte spre avizare Consiliului din decembrie 2010, un plan ambițios pentru întărirea guvernării economice în UE.

Trebuie să schimbăm vechea modalitate de a face lucrurile, dacă vrem să învățăm de la criza actuală și să o lăsăm în urma noastră cât mai curând posibil. Avem șansa să facem ca Europa să fie relevantă pentru oameni, nu numai pentru piețe. Acest lucru poate deveni realitate dacă Strategia 2020 este într-adevăr pentru oameni și locuri de muncă – cu alte cuvinte, dacă încorporează o agendă socială și a locurilor de muncă decente ambițioasă.

În numele grupului meu, vă solicit să faceți tot ceea ce este posibil pentru a plasa oamenii, în special pe cei vulnerabili, în centrul proiectului european.

Guy Verhofstadt, în numele Grupului ALDE. – Domnule Președinte, în primul rând permiteți-mi să ajung direct la ceea ce aș numi drept cea mai urgentă problemă de astăzi. Putem vorbi despre 2020, dar astăzi avem o problemă mai urgentă: zona euro și Grecia. Trebuie să găsim soluții pentru acestea.

Consider că noi, Parlamentul European, trebuie să preluăm inițiativa în acest domeniu. Este important să înțelegem ce s-a întâmplat mai exact în Grecia. Astăzi am primit informații contradictorii. Grecia spune că a prezentat toate informațiile Uniunii Europene și instituțiilor europene. În același timp, Comisia Europeană

și Eurostat spun că nu au primit toate informațiile necesare. În același timp, băncile de investiții – Goldman Sachs, Morgan Stanley, Deutsche Bank – minimalizează ceea ce au făcut în cazul Greciei.

Prin urmare, consider că este sarcina acestui Parlament să organizeze audieri în fața comisiilor relevante cât mai curând posibil, pentru a putea audia toate părțile implicate în această situație și pentru a afla exact ce s-a întâmplat în cazul Greciei. Nu putem vorbi despre remedii, soluții, reforme în Uniunea Europeană, dacă, mai întâi de toate, nu știm ce s-a întâmplat cu adevărat în cazul Greciei în 2008 și 2009 și înainte de asta, iar eu cred că este absolut necesar ca părțile implicate să fie audiate de către acest Parlament.

Al doilea punct este faptul că trebuie, de asemenea, să ne ocupăm de problema datoriei elene. Consider că există doar o singură soluție bună pentru aceasta. Ieri am citit articolul lui George Soros în *Financial Times* în legătură cu acest subiect, iar acum câteva zile am citit articolul scris de Joschka Fischer în presa germană. Acesta afirmă ceea ce multe persoane susțin: cea mai bună soluție pentru datoria grecească este o soluție europeană – obligațiuni euro sau un fond monetar european, fără costuri pentru contribuabilul european, dar cu o soluție pentru viitor. Consider că este tot sarcina acestui Parlament să solicite Comisiei și Consiliului să se gândească la această posibilitate și să depășească interesele naționale ale actualelor state membre ale Uniunii Europene, pentru a o examina.

În al treilea rând, cred că cea mai importantă parte a acestei dezbateri este, evident, cum vom proceda în legătură cu 2020. Cred că Grecia este un exemplu foarte bun a ceea ce nu a funcționat în cazul Strategiei de la Lisabona. Strategia de la Lisabona a fost prea slabă; decalajul dintre economia germană și economia elenă s-a lărgit în ultimii 10 ani: a devenit mai mare, nu mai mic, după Strategia de la Lisabona. Ceea ce avem nevoie – și este prima decizie care trebuie luată de către Comisie și Consiliul European – este să recunoaștem că metoda deschisă de coordonare nu a fost o metodă bună; a fost o metodă mult prea slabă. Avem nevoie de un instrument mai îndrăzneț în interiorul Uniunii Europene. Acest instrument mai îndrăzneț este guvernare economică în cadrul Uniunii Europene.

Domnule Barroso, sper că, peste câteva zile, la începutul lui martie – cred că este vorba despre 3 martie – veți prezenta un document în această privință. Sper că va include o strategie mai îndrăznească decât lucrurile care au fost stabilite sau nu la summitul informal. Este în continuare o metodă deschisă de coordonare, interguvernamentală. Au îmbunătățit-o, au făcut-o puțin mai rapidă, dar, până la urmă, continuă să fie o metodă deschisă de coordonare, bazată pe interguvernamentalism. Ceea ce vă cerem este să preluați inițiativa în această privință, legat de această politică economică și guvernare economică și să veniți, împreună cu Olli Rehn, cu o propunere îndrăznească pentru a avea o guvernare economică în cadrul Uniunii Europene. Este absurd să avem o uniune monetară, pe de-o parte, iar pe cealaltă parte să nu avem o uniune economică, socială și politică. Problemele cu Grecia sunt o dovadă în privința aceasta.

(Aplauze)

Cred că acesta este momentul în care ne putem aștepta la ceva îndrăzneț din partea Comisiei și sper că, la 3 martie, Comisia va propune un document care va fi mult mai ambițios decât – din punctul meu de vedere – concluziile dezamăgitoare de la summitul informal.

[Vorbitorul a fost de acord să accepte o întrebare în cadrul procedurii „cartonașului albastru” în conformitate cu articolul 149 alineatul (8) din Regulamentul de procedură]

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – Domnule Președinte, doresc să-i adresez dlui Verhofstadt următoarea întrebare: pledați ca țările care nu sunt în zona euro să salveze țări care sunt în zona euro? Aceasta este ceea ce susțineți?

Guy Verhofstadt, în numele Grupului ALDE. – Poate că, în viitorul apropiat, va fi necesar să salvăm Regatul Unit, fiindcă am văzut că deficitul fiscal al Regatului Unit este și mai ridicat decât cel al Greciei.

(Aplauze)

Deficitul fiscal, dacă nu mă înșel, este, în momentul acesta, de 12,9 % din PIB. Așadar, cred că ceea ce este cel mai important pentru moment este să avem o strategie credibilă în ceea ce privește zona euro și sunt foarte sigur – poate nu mâine, dar poimâine – că va veni un moment când Regatul Unit va fi membru al zonei euro. Să fiți sigur.

Rebecca Harms, în numele Grupului Verts/ALE. – (DE) Domnule Președinte, sper că grădinița Regatului Unit va fi suficient de amabilă să asculte pentru un moment.

(Interpelări)

Aveam intenția să-mi încep discursul cu Strategia UE 2020, dar acum am să încep prin a vorbi despre Grecia, mai ales având în vedere intervenția aripii de dreapta a acestei Camere. Cred că ceea ce este cel mai puțin de ajutor în disputa privind situația și perspectivele pentru Grecia este o atitudine anti-elenă, naționalistă sau anti-europeană. În opinia mea, greșelile care au fost făcute timp îndelungat apar acum la suprafață în Grecia – adeseori, mai multe ies la iveală într-o criză decât în timpurile bune.

Aș dori să reiau o problemă ridicată de dl Verhofstadt. Dacă nu dorim evoluții anti-europene, trebuie să discutăm cine este responsabil la Bruxelles pentru că a permis ca aceste lucruri să fie ascunse în Grecia atât de mulți ani – probabil chiar și în întreaga perioadă preliminară pentru uniunea monetară. Domnule Barroso, cred că dumneavoastră dețineți o parte importantă a responsabilității în această privință. Aceasta, mai ales, este ceva ce trebuie să divulgați, fiindcă deocamdată nu am văzut decât vârful aisbergului în ceea ce privește responsabilitatea și nu am văzut încă sistemul de iresponsabilitate care se află dedesubt.

În al doilea rând, multe lucruri trebuie să se schimbe și în Grecia. Trebuie să avem o discuție – de preferință prietenoasă – cu Grecia în privința aceasta în cadrul zonei euro. Dacă ajutorul este necesar – și eu cred că se va întâmpla – și dacă solidaritatea europeană trebuie să fie încă o dată utilizată – și nu aș exclude această posibilitate în momentul acesta – atunci Grecia trebuie să facă niște schimbări reale. Există un sector public excesiv, de exemplu. Dacă ar fi să-i cred pe grecii cu care am vorbit, 25 % dintre angajații greci sunt angajați în sectorul public și nici măcar nu este un sector public de calitate. Cu siguranță are nevoie de reformă.

Totuși, schimbările nu trebuie efectuate doar în ceea ce privește cheltuielile, fiindcă în mod clar este ceva foarte greșit și în ceea ce privește partea veniturilor. Cred că dl Papandreou are o idee bună cu intenția sa de a publica declarațiile de venit ale persoanelor cu venituri mari din Grecia. Nu este necesar să cumperi CD-uri din Elveția; există și alte soluții pentru aceasta. Acest lucru va scoate în evidență foarte repede faptul că și în Grecia veniturile pot fi îmbunătățite considerabil dacă evaziunea fiscală va fi preîntâmpinată în cele din urmă, iar cetățenii din Grecia care trăiesc în lux vor plăti impozitele la fel ca cetățenii decenti.

Colegul meu, dl Giegold, va vorbi probabil mai mult despre euro-obligațiuni mai târziu. Aș dori doar să mai spun o propoziție despre Strategia UE 2020. Domnule Barroso, nu ați menționat absolut deloc eșecurile Strategiei de la Lisabona. Consider că lipsa evaluării Strategiei de la Lisabona nu reprezintă deloc un semn bun pentru succesul sau posibilul succes al noii strategii. Ca strategie integrată, nu este, în principiu, rea, dar...

(Președintele a întrerupt-o pe vorbitoare)

Timothy Kirkhope, în numele Grupului ECR. – Domnule Președinte, doresc să-i mulțumesc dlui Verhofstadt pentru că ne-a reamintit tuturor de eșecul politicilor economice ale aripii de stânga din Regatul Unit. Suntem foarte recunoscători pentru sfat și sper că eu și colegii mei vom putea să remediem acest lucru la alegerile generale viitoare.

Chiar și înainte de recenta criză, economiile din Europa pierdeau teren în fața rivalilor și concurenților noștri principali. Nivelul nostru de creștere economică era mai mic, șomajul nostru mai ridicat, poziția noastră relativă pe piață era în declin, iar cota noastră din producția globală în scădere. Am lansat Strategia de la Lisabona, dar fără suficientă convingere sau angajament; nesurprinzător, nu a reușit. Strategia Europa 2020 nu trebuie să aibă aceeași soartă. Sunt foarte mulțumit de faptul că grupul meu a fost printre primele care au prezentat propuneri care să contribuie la progresul acesteia.

Acum trebuie să dăm un nou curs economiilor noastre. Trebuie să recunoaștem că nu guvernele creează locuri de muncă productive sau ridică nivelul de trai. Numai afacerile competitive și antreprenorii de succes pot face acest lucru. Statele membre și instituțiile Uniunii Europene trebuie, apoi, să le sprijine prin reducerea poverilor pe care le suportă. Nu ne putem aștepta să avem economii dinamice dacă creăm solicitări și mai mari pentru cei care generează creștere economică și locuri de muncă impunându-le regimuri fiscale apăsătoare și reglementări birocratice. Trebuie să încurajăm o mai mare cercetare și dezvoltare, să îmbunătățim calitatea învățământului superior și a formării profesionale, după cum tocmai a subliniat președintele Barroso. Piața internă trebuie să fie revigorată și extinsă la noi domenii.

Miza nici că ar putea fi mai mare. De aproape trei secole, cele mai puternice economii din lume sunt, de asemenea, cele cu cele mai liberale și democratice constituții; cauza libertății și prosperitatea economică au mers mână în mână. Acum intrăm într-o nouă eră. Până la sfârșitul acestui secol, o putere economică considerabilă e posibil să se fi transferat către guvernele nedemocratice. Capitalismul autoritar ar putea să

nu se transforme cu blândețe în capitalismul democratic și responsabil de care ne bucurăm astăzi în Europa și în Occident.

Sperăm că aceste state vor deveni liberale. Noi le vom oferi încurajări prietenoase pentru a face acest lucru, dar știm care sunt riscurile. Este în interesul cetățenilor noștri ca programul 2020 să reușească să stimuleze crearea de locuri de muncă bune și creșterea nivelului de trai și este în interesul lumii libere ca programul 2020 să arate calea către un viitor economic mai puternic pentru toți cetățenii noștri.

Lothar Bisky, în numele Grupului GUE/NGL. – (DE) Domnule Președinte, prietenul la nevoie se cunoaște, după cum spune zicala. În Uniunea Europeană sunt 27 de guverne care încearcă – fiecare în felul său – să salveze propriile bănci și marile ramuri ale industriei. Acest lucru a avut ca rezultat până acum o datorie mai mare pentru fiecare țară în parte și rate catastrofice de economisire pentru cetățeni. Au fost menționate politica eufemistică de reducere a salariilor, diminuarea costurilor nesalariale ale forței de muncă și privatizarea asigurărilor împotriva riscurilor de viață, precum vârsta, familia, îmbolnăvirea și educația dorită.

Băncile utilizează acum pachetele de salvare ale statelor pentru a specula împotriva bugetelor naționale. Băncile au făcut deja mai multe progrese decât statele. Hypo Real Estate și Commerzbank, care, în Germania, au fost salvate folosind miliarde de euro din banii contribuabililor, sunt în prima linie când este vorba de afacerea obligațiunilor guvernamentale excesiv de scumpe din Grecia. Banii contribuabililor sunt folosiți pentru speculare, iar aceștia sunt bani proveniți de la salariații normali, cinstiți, care nu au conturi bancare în Elveția, cum sunt cele către care fug oamenii bogați ca să se ascundă.

(Interpelări)

Credeți-mă, nu îmi face nicio plăcere să folosesc exemple negative din Germania. Totuși, un partid aflat la guvernare în Germania solicită în mod constant scutiri fiscale, în timp ce guvernului elen i se solicită să crească impozitele. Cine va trebui să găsească acești bani totuși? Mă tem că vor fi în primul rând tot aceia care deja fac față cu greu dificultăților financiare. Nu Germania, cândva cea mai mare exportatoare a lumii, este cea care acum câțiva ani a separat creșterile salariale de productivitate, ceea ce a avut ca rezultat dumpingul social?

În teatrul elen clasic, o criză înseamnă o oportunitate – da, provocarea unui moment de răscruce. Pentru a aduce un astfel de moment de răscruce, trebuie să solicităm instituirea în sfârșit a unui salariu minim obligatoriu. Aceeași activitate, desfășurată în același loc, trebuie remunerată în același mod. Avem nevoie de armonizarea tipurilor de impozite în cadrul Uniunii, dar, mai întâi de toate, avem nevoie de o reglementare europeană veritabilă și de control asupra piețelor financiare, precum și de o politică europeană financiară și economică reală, coordonată pe baza solidarității, cu obiective sociale și de mediu obligatorii din punct de vedere juridic.

Nigel Farage, în numele Grupului EFD. – Domnule Președinte al Europei – această zi mult așteptată. Ni s-a spus că, atunci când vom avea un președinte, vom vedea o figură politică măreață la nivel mondial: persoana care va fi liderul politic a cinci sute de milioane de oameni; persoana care ne va reprezenta pe toți pe scena mondială; persoana al cărei post era atât de important încât, bineînțeles, este plătită mai mult decât președintele Obama. Ei bine, mă tem că ne-am ales cu dumneavoastră. Îmi pară rău să spun, dar, după reprezentarea pe care ați avut-o mai devreme... nu vreau să fiu nepoliticos, dar știți, serios, aveți carisma unei cârpe umede și înfățișarea unui funcționar de bancă de doi bani.

(Proteste)

Întrebarea pe care aș dori să v-o adresez și pe care toți o vom adresa este: cine sunteți? Nu am mai auzit niciodată de dumneavoastră; nimeni din Europa nu a auzit vreodată de dumneavoastră. Aș dori să vă întreb, domnule Președinte: cine a votat pentru dumneavoastră?

(Proteste puternice)

Ce mecanism – știu că democrația nu este populară în grupul dumneavoastră – ce mecanism au oamenii din Europa pentru a vă destitui? Aceasta este democrația europeană?

Îmi dau seama, totuși, că sunteți competent și capabil și periculos, iar eu nu am nicio îndoială că intenția dumneavoastră este să fiți asasinul tăcut al democrației europene și al statelor naționale europene. Păreți să fiți dezgustat de însuși conceptul de existență a statelor naționale; poate acest lucru se datorează faptului că veniți din Belgia, care, bineînțeles, este practic o non-țară.

(Reacții)

Dar, de când ați preluat funcția, am văzut cum Grecia este redusă la nimic altceva decât un protectorat. Doamnă, nu aveți nicio legitimitate pentru acest post și pot spune cu încredere că vorbesc în numele majorității cetățenilor britanici când spun: nu vă cunoaștem, nu vă vrem și, cu cât veți fi trimis la păscut mai repede, cu atât mai bine.

Președintele. – După cum ați spus, domnule președinte, n-ați vrea să fiți nepoliticos.

Prefer să continuăm. Doamnă președinte, doriți să acceptați o întrebare în cadrul procedurii „cartonașului albastru”?

Joseph Daul, în numele Grupului PPE. – (FR) Doamnă Farage, sunteți dispus să aplicați articolul 9 din Tratat pentru a solicita să ieșiți din Europa, pur și simplu? În felul acesta, ați fi fericit.

Martin Schulz, în numele Grupului S&D. – (DE) Doamnă Președinte, sunt foarte dezamăgit de dumneavoastră, domnule Buzek. Este inacceptabil ca președintele unui grup să-l numească pe Președintele Consiliului European o „cârpă umedă” în acest Parlament, în loc să recurgă la critică politică.

(Aplauze)

Doamnă Președinte, m-aș fi așteptat să răspundeți la acea remarcă cu o chemare la ordine. Nu este acceptabil ca acest om să calce în picioare după bunul său plac demnitatea acestei Camere. Dlui Daul aș dori să-i spun că nu se pune problema ieșirii Regatului Unit din UE. Ar fi poate mai bine pentru dl Farage să renunțe la mandatul său, dacă găsește Uniunea Europeană și Parlamentul European atât de inacceptabile.

(Aplauze)

Președintele. – Ce i-am spus dlui Farage acum două luni îi spun astăzi din nou: discursurile de acest gen, care sunt atacuri personale la adresa anumitor persoane, nu sunt acceptabile în Parlamentul European. Când am discutat cu dl Farage despre acest lucru, am subliniat acest aspect. Aș dori să spun, domnule Schulz, că am făcut și fac exact ceea ce ați sugerat.

Nigel Farage (EFD). – Poate că nu vă place ceea ce spun, dar gândiți-vă la comportamentul dumneavoastră. După ce cetățenii irlandezi au votat „nu” la referendum, ați spus că, prin sprijinirea votului negativ, grupul nostru a deschis ușa fascismului; ați spus că ne-am comportat, ca grup din Parlament, precum Hitler și naziștii din Germania nazistă. Am fost numiți slabi la minte de către Danny Cohn-Bendit. Știți, trebuie să fie... Nu poate fi unilateral...

(Președintele l-a întrerupt pe vorbitor)

Președintele. – Doamnă Farage, îmi pare rău, dar nu a fost o declarație personală. Trebuie să respectăm ordinea și întregul regulament al Parlamentului nostru.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) În primul rând, permiteți-mi să declar calm că această dezbatere are loc în această sală de ședințe, la Bruxelles, în Belgia. În contextul economic actual, am putea descrie Belgia ca fiind Grecia Mării Nordului, fără să exagerăm deloc, deoarece această țară, Belgia, are cea mai mare datorie bugetară în termeni procentuali din toată Europa, după Grecia și Italia. Fundamental, suntem o țară bolnavă din Europa și, dacă pot spune așa, aceasta nu îmbunătățește deloc reputația unuia dintre vorbitorii precedenți, dl Verhofstadt, fost prim-ministru al Belgiei. Când vine vorba de fraudă și umflarea artificială a bugetului, dumnealui ar putea chiar să-i învețe pe greci câteva lucruri!

Totuși, să nu ne ambalăm prea mult în privința aceasta. Mai ales, să nu pretindem că vom putea să evităm criza prin creșterea datoriei bugetare și mai mult, infama propunere Verhofstadt referitoare la un credit bugetar european, o cheltuială care va trebui suportată de cineva până la urmă. Dimpotrivă, am văzut, în repetate rânduri, că deciziile europene sunt cele care ne-au condus la criză, decizii europene de a arunca pe fereastră criteriile de la Maastricht și Pactul de stabilitate și creștere de dragul aparențelor, pentru că Europa trebuia să fie văzută progresând.

Este tot aceeași încăpățănare eurocrată care ne îndeasă acum strategia de aderare a Turciei pe gât. Realitatea economică și geografică trebuie dată acum la o parte, iar cetățenii europeni trebuie să plătească până nu mai pot pentru aderarea potențială a unei țări care nici măcar nu este europeană. Soluția nu este „mai multă Europă”. Soluția este responsabilitatea națională și obligația fiecărui stat membru în parte de a se întinde cât îi este plapuma.

Corien Wortmann-Kool (PPE). – (NL) Domnule Președinte Buzek, domnule președinte Barroso și, desigur, domnule Președinte Van Rompuy, suntem încântați să vă avem astăzi aici. Comentariile dumneavoastră de la începutul dezbaterii au arătat foarte clar faptul că doriți să vă începeți activitatea cu ambiție, dar și că doriți să vă îndepliniți rolul așa cum a fost prevăzut în Tratatul de la Lisabona. Aș dori să vă felicit în avans în această privință.

Este important că sunteți aici în legătură cu viitoarea Strategie 2020, fiindcă este crucială pentru restabilirea rolului Europei la nivel mondial. Domnule Președinte, iar aici mă adresez și președintelui Barroso, știți care sunt prioritățile noastre. Acestea se concentrează pe o economie de piață ecologică și socială. Aceasta înseamnă că cea mai importantă sarcină ar trebui să fie să repunem pe picioare întreprinderile mici și mijlocii, motorul creării de locuri de muncă. Nu vorbim aici doar de comerț sau servicii, ci și de industria noastră europeană, pe care trebuie să o aducem din nou la un nivel competitiv pe scena mondială. Vorbim, de asemenea, de sectorul agricol și de producția de alimente de înaltă calitate, care trebuie să fie, de asemenea, competitive pe scena mondială. Acest lucru înseamnă că avem nevoie de IMM-uri care să se bazeze pe cunoaștere, inovare și tehnologie durabilă.

Strategia 2020 trebuie construită pe o astfel de fundație. O astfel de fundație înseamnă o strategie de ieșire care va merge mână în mână cu un Pact de stabilitate și creștere puternic și cu reforma necesară a cheltuielilor bugetare ale statelor membre. Domnule Președinte, vechea Strategie de la Lisabona conținea prea multe obiective vagi și a demonstrat eșecul metodei deschise de coordonare. Prin urmare, întrebarea mea pentru dumneavoastră este: ce obiective specifice veți propune pentru a forța statele membre, până la urmă, să-și arate angajamentul real pentru această nouă strategie, rămânând în același timp în limitele Tratatului de la Lisabona în ceea ce privește subsidiaritatea?

Marita Ulvskog (S&D). – (SV) Domnule Președinte, potrivit cifrelor prezentate chiar de Comisie, 80 de milioane de cetățeni UE trăiesc în prezent sub limita sărăciei. Acest lucru este indecent și este, de asemenea, un obstacol pentru toate celelalte evoluții. În același timp, cineva ca dl Farage stă aici în Parlament și emite insulte, într-un moment în care Europa este în criză, iar noi avem de dezbătut aspecte mult mai importante. Dumnealui ar trebui să fie sancționat și nu ar trebui să i se permită să participe la ședința de săptămâna viitoare de la Strasbourg. Ar fi o pedeapsă blândă pentru comportamentul pe care l-a avut.

Acum sarcina noastră este să elaborăm o nouă Strategie de la Lisabona, cu alte cuvinte, UE 2020. În acest context, este important să înțelegem faptul că dezvoltarea durabilă și coeziunea socială sunt esențiale pentru creșterea economică. Prima societate care va reuși să se elibereze de dependența noastră de combustibilii fosili, de exemplu, va prelua conducerea în crearea de noi locuri de muncă ecologice. Totuși, avem nevoie de resurse pentru ca acest lucru să reușească. Cel puțin 50 % din fondurile puse deoparte de către UE și statele membre pentru a ne scoate din criză trebuie să fie investite într-o nouă ordine ecologică, capabilă să creeze aceste locuri de muncă ecologice. Al Șaptelea și Al Optulea program-cadru trebuie să se concentreze pe cercetare și dezvoltare în domeniul energiei regenerabile.

Comisia trebuie să facă, de asemenea, eforturi viguroase pentru a preveni excluziunea socială care se întâmplă în momentul actual în Europa și să ofere putere părților de pe piața muncii. În ultimii ani, UE a început să fie văzută, pe bună dreptate, ca o amenințare pentru mișcarea sindicală. Acest lucru trebuie să se schimbe. Un prim pas ar fi revizuirea Directivei privind detașarea lucrătorilor sau, după cum a ajuns să fie cunoscută în Europa, „Directiva privind dumpingul salarial”, care generează atât de multă furie și conflicte. Ne-am saturat de toate acestea astăzi, în Parlament.

Lena Ek (ALDE). – Domnule Președinte, scopul Strategiei UE 2020 ar trebui să fie eliberarea potențialului cetățenilor europeni. Prea des uităm faptul că strategiile noastre privind creșterea economică sunt puse în aplicare în beneficiul cetățenilor noștri și pentru viitorul copiilor noștri.

Nu există nicio îndoială că Strategia de la Lisabona a eșuat atunci când a încercat să includă totul. Având o agendă atât de extinsă, concentrarea a fost diminuată, la fel ca posibilitățile de a realiza obiectivele ambițioase care fuseseră stabilite.

Pentru ca Strategia 2020 să fie mai eficientă, formatul trebuie transformat într-unul complet diferit. Activitatea ar trebui să se orienteze pe câteva domenii specifice, unde trebuie abordate principiile fundamentale ale creșterii durabile.

În calitate de unicul organ al Uniunii Europene ales în mod direct și având competențe de codecizie depline, acest Parlament își va spune cuvântul cu privire la Strategia 2020. Pentru a asigura legitimitatea și deschiderea,

Comisia și Consiliul ar face bine să implice Parlamentul în activitatea în desfășurare referitoare la Strategia 2020.

Așa cum deschiderea și transparența sunt esențiale pentru crearea unei Europe a cetățenilor, acestea sunt, de asemenea, instrumente cheie în evitarea crizelor finanțelor publice cum sunt cele care afectează în momentul actual țările din întreaga Uniune.

Toată lumea arată cu degetul spre Grecia, dar există și alte state membre care au evitat analizele comparative, au indus în eroare Europa cu privire la deficitele lor și au înșelat cu statisticile lor financiare. Metoda deschisă de coordonare s-a transformat într-o înțelegere secretă și o umilință deschisă.

Nu uitați, ceea ce este valabil pentru cetățeni este valabil și pentru guverne. Libertățile implică, de asemenea, responsabilități. Acum este momentul ca guvernele din Europa să-și asume această responsabilitate în mod serios, fiindcă problemele cu care ne confruntăm sunt serioase.

Philippe Lamberts (Verts/ALE). – (FR) Domnule Președinte, doamnelor și domnilor, sunt de acord cu ideea reducerii numărului de obiective ale Strategiei UE 2020 la unul limitat, cu condiția ca acestea să fie cel puțin ambițioase. Ambițioase, în primul rând, în ceea ce privește reducerea amprenteii noastre ecologice. Prin urmare, nu este vorba numai despre schimbările climatice și, din acest punct de vedere, revenirea la cifra de 20 % este, în opinia noastră, mult sub ceea ce este necesar cu adevărat. Nici măcar 30 % nu este ambițios.

În continuare, un obiectiv ambițios privind reducerea inegalităților: de exemplu, reducerea nivelului de sărăcie în Europa cu 50 % până în 2020; acest lucru nu ar fi, cu siguranță, maximum care ar trebui realizat. Un obiectiv ambițios în ceea ce privește educația, cercetarea, dezvoltarea și inovarea și, bineînțeles, un obiectiv ambițios în ceea ce privește crearea de locuri de muncă.

Aceste obiective, așa cum a fost deja menționat, trebuie să fie cuantificabile și obligatorii; că este vorba despre un sistem de „bonus-malus” sau de altceva contează mai puțin, dar avem nevoie de rezultate. Totuși, nu vom obține aceste rezultate fără două ingrediente absolut vitale.

Primul ingredient este reprezentat de reglementări solide ale pieței și, din acest punct de vedere, domnule Van Rompuy, evoluțiile cu privire la supravegherea pieței financiare și pozițiile adoptate de către Consiliu ne îngrijorează foarte mult.

În ceea ce privește al doilea ingredient, doresc să subliniez ceea ce a spus dl Daul. Într-adevăr, domnule Daul, statele membre vor trebui să renunțe în mai mare măsură la suveranitatea lor, mai ales în domeniul fiscal. Mă întreb care este poziția Grupului Partidului Popular European (Creștin-Democrat) în această privință. Fără o convergență fiscală puternică nu vom putea să readucem stabilitatea în cadrul finanțelor noastre publice și să ne construim sistemul fiscal pe o bază durabilă. Ne gândim la energie, ne gândim, bineînțeles, la taxa asupra tranzacțiilor financiare.

Kay Swinburne (ECR). – Domnule Președinte, sprijin direcția Strategiei UE 2020, mai ales în acest moment de criză economică, și îndemn ca UE să se concentreze asupra avantajelor economice comparative și competitive existente ale Europei și să folosească toate instrumentele și resursele disponibile, în special în cercetare și dezvoltare, pentru a crea o valoare adăugată reală a UE.

Aș dori să acordăm întâietate finalizării pieței unice a serviciilor și mărfurilor și să adoptăm o abordare ambițioasă cu privire la crearea unei piețe unice pentru cercetare inovatoare. Ar trebui să existe o încurajare pe scară largă a cercetării și dezvoltării, atât în universități, cât și în întreprinderile private din Europa, astfel încât să fim în linia întâi în ceea ce privește noile industrii și tehnologii durabile.

Totuși, trebuie să rămânem vigilenți față de legislația care nu face decât să împiedice aceste procese de dezvoltare. Trebuie să îmbunătățim legătura dintre sectorul privat și cercetarea academică și să depunem eforturi pentru a facilita transferul de cunoaștere spre întreprinderile care creează locuri de muncă și bunăstare. Pe lângă îmbunătățirea disponibilității finanțării pentru inovare, trebuie să asigurăm reducerea poverii administrative, în special pentru IMM-uri și microentități. Respectarea politicilor din domeniul achizițiilor publice, favorabile IMM-urilor, și permiterea participării acestora la parteneriate publice-private va reprezenta un prim pas.

O Strategie UE 2020 axată pe inovare în domeniile în care există expertiză...

(Președintele a întrerupt-o pe vorbitoare)

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Domnule Președinte, în Grecia au loc astăzi mari demonstrații împotriva șomajului, la care participă angajați din sectorul privat și cel public.

Mânia s-a revărsat pe străzi și angajații sunt indignați de măsurile dure care sunt luate de către guvernul elen, la insistența Uniunii Europene, mai ales în urma reuniunii recente a Consiliului European, la care, în loc să se ia măsuri în avantajul economiilor slabe, în loc să se ia măsuri pentru a pune capăt speculațiilor și pentru a crea o umbrelă de solidaritate economică și socială, în loc să se accepte faptul că Pactul de stabilitate nu există și că a-l aduce înapoi va avea ca rezultat adâncirea recesiunii și în loc să se accepte că Tratatul de la Lisabona a eșuat în mod răsunător, Consiliul pregătește Comisia Europeană 2020 ca o extindere și o continuare a Tratatului.

Tratați Grecia ca pe un țap ispășitor, dictând măsuri împotriva angajaților, care nu sunt de vină pentru criză, ceea ce va conduce la măsuri similare pentru alte țări.

Oamenii din Grecia și cei din Europa vor reacționa în curând, cum au făcut cei din Argentina în privința Fondului Monetar Internațional.

Rolandas Paksas (EFD). – (LT) Este simbolic faptul că, după 20 de ani de la căderea zidului care despărțea Europa, astăzi vorbim despre Europa 2020. În primul rând, doresc să aprob prioritățile fundamentale ale Strategiei Europa 2020: cunoaștere și inovare, o societate cu un nivel ridicat al ocupării forței de muncă și economie durabilă. Propun să adăugăm încă două priorități – dezvoltarea infrastructurii și o politică eficientă în domeniul energiei. Subliniem faptul că una dintre cele mai importante priorități ale politicii europene în domeniul energiei este consolidarea securității energiei și dorim să asigurăm diversificarea surselor de energie și a magistrelor de transport al acestora, dar nu trebuie să uităm importante proiecte *Rail Baltica* și *Via Baltica*, care sunt nu sunt importante numai pentru Lituania. Cred că, atunci când pregătim o nouă strategie, trebuie să evaluăm motivele pentru care nu am reușit să îndeplinim obiectivele expuse în Strategia de la Lisabona. Nu trebuie numai să definim noi obiective și sarcini ale strategiei, ci și să transformăm discuțiile, care uneori durează prea mult, în acțiuni concrete, cu termene limită precise.

PREZIDEAZĂ: DNA ROTH-BEHRENDT

Vicepreședintă

Francisco Sosa Wagner (NI). – (ES) Doamnă președintă, consider că această criză este o oportunitate de a continua cu fermitate și convingere procesul de creare a unei Europe puternice. În această Europă puternică, probabil că va trebui să renunțăm la expresia „îmbunătățirea cooperării”, deoarece înseamnă că totul depinde de subiectele care trebuie coordonate și, în mod inevitabil, duce la paralizie și la o lipsă clarității.

Știm că finanțele și deficitul public ale țărilor europene vor suferi atâta timp cât nu ne vom îndrepta către integrarea financiară europeană și nu se vor emite euroobligațiuni.

În orice caz, instituțiile europene pot lua deja acțiuni specifice; nu voi insista asupra vorbirii referitoare la coordonare. Pe de o parte, avem Banca Centrală Europeană pentru armonizarea supravegherii financiare și pe...

(Restul intervenției nu este disponibilă din motive tehnice)

Werner Langen (PPE). – (DE) Doamnă președintă, domnule Barroso, domnule Van Rompuy, dacă vrem ca strategia 2020 să reușească, spre deosebire de Strategia de la Lisabona, ea chiar trebuie pusă în aplicare. Spre deosebire de cele spuse de antevorbitorii mei, obiectivele nu erau greșite. Principalul motiv pentru eșecul strategiei a fost faptul că statele membre nu au respectat regulile și nu și-au îndeplinit obligațiile. Mai mult, domnule Barroso, Comisia nu a fost suficient de curajoasă. Nu a fost suficient de curajoasă în ceea ce privește punerea în aplicare, solicitarea de reforme și executarea propriei strategii.

Cu o largă majoritate, aveți o nouă Comisie pentru un al doilea mandat; sper că veți îmbunătăți totul, că veți reînsofla dinamismul în Europa, că veți promova tehnologia și că nu vom vorbi numai despre redistribuire, ci vom concura cu celelalte regiuni economice ale lumii. Aceste regiuni nu întreabă dacă europenii sunt de acord între ei sau dacă pun în aplicare noi programe de redistribuire. Ele au propriul dinamism, iar noi trebuie să avem o reacție în acest sens. Aceasta este sarcina pe care această strategie trebuie să ne permită să o realizăm.

Până acum, au fost depuse numai proiecte care sper că vor fi adoptate, deoarece aceste proiecte par foarte mult să aibă o mentalitate de „a continua ca până acum”. Nu există abordări cu adevărat noi. Nu există nimic cu adevărat nou nici din partea Consiliului și a noului președinte al Consiliului European. Totuși, avem nevoie

de această strategie pentru a putea ține pasul cu restul lumii. În acest sens, trebuie să definim noi condiții-cadru. Trebuie să ne gândim cu grijă la obiectivele climatice din trecut. Trebuie să promovăm tehnologia și nu trebuie să punem în continuare obstacole în calea sa.

În calitate de organ colegial, Comisia este invitată nu să reprezinte interesele comisarilor la nivel individual, ci să adopte un rol de conducere în Europa. Puteți fi sigur de sprijinul nostru necondiționat. Numai atunci strategia 2020 va reuși, nu cu lășitatea guvernelor și cu insistența ca cineva să plătească pentru că partenerii relevanți din Europa nu au legături comerciale între ei.

Stéphane Le Foll (S&D). – (FR) Doamnă președintă, domnule președinte Barroso, domnule Van Rompuy, în primul rând aș dori să spun că, în ceea ce privește strategia 2020, toată lumea este de acord cu obiectivele. Totuși, problema cu care continentul nostru se confruntă în prezent își are rădăcina într-o criză foarte serioasă, caracteristicile acesteia fiind faptul că avem o creștere globală extrem de slabă sau chiar negativă.

Prin urmare, aceasta presupune formarea unei conștiințe politice și, în ceea ce mă privește, ea are două obiective. În primul rând, să știm cum să ne organizăm din punct de vedere politic. Din pozițiile pe care le deținem, aveți două mari responsabilități: să încurajați coordonarea politicilor economice, ceea ce este absolut esențial, și să stabiliți ținte și instrumente cu care să le puteți îndeplini.

Ajung astfel la cel de-al doilea obiectiv, care consider că este esențial și care, în același timp, va fi o întrebare. Pentru a atinge obiectivele în politica publică, este nevoie de un buget. Europa se confruntă în prezent cu această dilemă: statele membre au deficite semnificative și, cu cât acestea sunt mai importante, cu atât vor cotiza mai puțin la punga comună a Europei. Așadar, suntem mai puțin capabili să ne reanimăm creșterea economică.

Cum rezolvăm această dilemă? Aceasta este întrebarea pe care v-o adresez. Acest lucru depinde de două elemente. În primul rând, care sunt orientările pe care le veți apăra când se vor discuta perspectivele bugetare cu statele membre? În al doilea rând, puteți să realizați inovații care vor permite deopotrivă Băncii Europene de Investiții și Băncii Europene de Reconstrucție și Dezvoltare să își asume o responsabilitate mult mai mare și, de ce nu, să permită Europei să împrumute pentru a finanța această necesitate, care reprezintă creșterea de mâine?

Sylvie Goulard (ALDE). – (FR) Doamnă președintă, domnilor președinți, avem acum strategia 2020. Este doar o simplă schimbare a denumirii sau o schimbare de direcție? Mă adresez în special domnului Barroso. În timp ce citeam contribuția dvs. la Consiliul informal, în timp ce vă ascultam azi vorbind, pe bună dreptate, despre numărul săracilor din Uniunea Europeană și despre nevoia de dezvoltare a reglementării financiare, mi-am spus, domnule Barroso, că e păcat că în ultimii ani nu ați fost un bun președinte al Comisiei! Atunci ați fi putut face tot ceea ce ne propuneți azi. Azi, ne spuneți că din cauza crizei nu ați putut face aceste lucruri, însă este ușor să dați vina pe criză. Până la urmă, orice păcat poate fi iertat, așa că să nu mai pierdem timpul.

Mă întorc, prin urmare, cu speranță către dl Van Rompuy, în primul rând ca să îi ofer o primire mai calduroasă decât cea pe care a primit-o din partea unui alt eurodeputat, nu și din partea celorlalți. Pe dumneavoastră ne bazăm. Este oarecum paradoxal, domnule Van Rompuy, însă ne bazăm pe dvs. pentru a relansa Europa, o comunitate europeană adecvată, iar dvs. veniți dintr-o țară care știe ce înseamnă cuvântul „comunitate” în termenii interesului general.

Dacă veți aborda acest aspect, veți avea susținerea acestui Parlament, și consider că, în ceea ce privește strategia 2020, nu trebuie să ne lăsăm induși în eroare de cuvinte. Dacă cuvintele înseamnă ceva, trebuie, mai presus de orice, să gândim pe termen mediu, să gândim la nivel global și să gândim dincolo de naționalism. Sunt de acord cu ceea ce a afirmat domnul Lamberts: în acest moment, membrii Consiliului nu ne oferă o bună perspectivă europeană cu privire la supravegherea financiară. Au ambele picioare pe frână.

În ceea ce mă privește, propun, prin urmare, un obiectiv unic, pe care, de altfel, l-ați menționat în discursul dvs. pentru Consiliu, și anume acela de a avea o uniune economică și monetară în toate formele sale, de a consolida disciplinele și, bineînțeles, de a consolida solidaritatea. De asemenea, doresc să amintesc Consiliului că, dacă există probleme în Grecia, acestea sunt cauzate parțial de greci și parțial de lipsa de solidaritate.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). – (DE) Doamnă președintă, este ușor să stabilim obiective precise. Cu toții facem acest lucru la începutul fiecărui an, stabilim obiective precise, însă dacă ele rămân un vis, o predică sau dacă se materializează într-un program depinde de faptul dacă furnizăm răspunsuri specifice la întrebările cine, ce, cum, cât și când. Este ceea ce trebuie să vedem pentru agenda Europa 2020. După părerea mea, domnul Daul a pus degetul pe rană la începutul acestei dezbateri. Întrebarea este dacă suntem pregătiți să

renunțăm la suveranitatea națională din domeniul politicii economice sau, mai degrabă, am prefera să nu avem coeziune în Uniune, să nu avem euro sau să nu avem ceea ce construim de câteva decenii? Alternativa este într-atât de dramatică. Mi-ar fi plăcut să fi auzit și niște declarații clare din partea reprezentanților Uniunii Creștin-Democrate din Germania (CDU) deoarece, după cum știm, conservatorii din Germania au fost cei care au stat atât de des în calea acesteia.

Doamnă președintă, domnule Van Rompuy, domnule Barroso, mi-aș dori nu numai să îl aud pe președintele Consiliului European spunând, cu încredere, că Consiliul dorește să stabilească orientări în acest domeniu, ci și să văd cum Comisia, împreună cu Parlamentul, își asumă sarcina de a conlucra în mod activ și energic pentru a produce aceste orientări în vederea unei guvernante economice europene comune. În acest sens, aceasta nu ar trebui să fie dirijată numai de doamna Merkel și de domnul Sarkozy, ci ar trebui să depunem un efort sincer de a uni Europa într-o politică economică comună.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Doamnă președintă, după cum bine știți, în timp ce noi dezbatem rezultatele Consiliului European informal, întreaga forță de muncă din Grecia, până la ultimul om, se află în grevă ca semn de protest tocmai împotriva acestor măsuri, împotriva acestor rezultate. Ei protestează împotriva Uniunii Europene însăși și a politicii guvernelor de centru-stânga și centru-dreapta care iau în unanimitate măsuri împotriva clasei de bază, măsuri împotriva clasei muncitoare, pur și simplu cu scopul de a salva profiturile monopolurilor.

Uniunea Europeană, guvernele și Comisia încearcă să terorizeze muncitorii din întreaga Comunitate Europeană într-o încercare de a-i face să se aplece înaintea furtunii cauzate de măsurile împotriva clasei de bază. Totuși, în acest război, muncitorii răspund prin greve în masă, demonstrații și mitinguri, despre care nu am auzit să spunei nimic, domnule Barroso, cu demonstrații și greve organizate de sindicatele ce au conștiința de clasă, în numeroase țări din Uniunea Europeană.

Există un singur răspuns pe care îl pot da muncitorii față de frontul pe care îl ridică partidele capitaliste, față de strada cu sens unic europeană, față de liderii de sindicat compromiși, față de atacul la scară largă al guvernului asupra salariilor și pensiilor: o dezvoltare în interesele acestora.

Mario Borghesio (EFD). – (IT) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, am avut parte de un spectacol formal al solidarității față de Grecia, însă, în realitate, scopul a fost pur și simplu acela de a impune o politică rigidă de austeritate statelor membre din Uniunea Europeană.

La conferința de presă finală, domnul Van Rompuy a declarat clar că ideea este să se stabilească un fel de dictatură a Uniunii Europene, transformând Consiliul într-o juntă supremă, cu puteri tot mai mari asupra statelor membre.

Publicația *the Independent* a dezvăluit că, înainte de reuniunea la nivel înalt, acesta a trimis o scrisoare șefilor de stat sau de guvern în care scria, într-una dintre anexe, că statele membre ale Consiliului sunt responsabile pentru strategia economică din cadrul propriilor guverne și că ar trebui să fie responsabile pentru aceasta și la nivel comunitar. Chiar dacă o numim coordonare a politicii sau guvernanta economică, numai Consiliul poate formula și susține o strategie europeană. El a adăugat, de asemenea, că Consiliul European este foarte ambițios, că dorește să aibă control și să acționeze ca un lider, chiar dacă, bineînțeles, numai în sfera de aplicare a consultărilor, și că acesta este motivul pentru care a propus ca Consiliul să se întâlnească în fiecare lună.

Acestea sunt proiecte supreme ale arhitecților Uniunii Europene, care se regăsesc, de asemenea, într-un proiect care circulă pe coridoarele Comisiei, care solicită ca 80 % din datoria statelor membre ale UE să devină datoria Uniunii Europene.

Campania pentru un superstat economic lansată în ultimele zile este de natură să transforme nu numai Grecia, ci toate cele 27 de state membre ale Uniunii Europene în protectorate.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Doamnă președintă, UE a adoptat acum o Strategie post-Lisabona în care a avut grijă să nu se angajeze deloc la niciun obiectiv tangibil. Concentrarea pe economia verde nu va fi, în sine, de ajuns pentru a garanta competitivitatea Europei ca centru de producție. După părerea mea, pe lângă o aprovizionare cu energie și o infrastructură care funcționează bine, acest lucru va presupune lucrători calificați și nu valuri de lucrători imigranți care inundă piața muncii cu mână de lucru ieftină.

Trebuie să facem ca piețele naționale de muncă să fie mai flexibile, dar aceasta nu înseamnă să ajungem la terminarea pe ascuns a perioadelor de tranziție pentru noile state membre. În vremuri de criză, în care tot mai mulți oameni devin șomeri sau trebuie să-și câștige pâinea lucrând cu jumătate de normă sau având

„locuri de muncă de un euro”, nu este momentul ca UE să dea un nou avânt concurenței nemiloase existente pe piața muncii.

Ca regulă generală, Uniunea Europeană nu ar trebui să folosească despotismul. Nu trebuie să își retragă imediat ajutorul financiar din regiunile slabe din punct de vedere structural pentru că nu s-a realizat nicio reformă, nici măcar ca amenințare. Cu siguranță nu avem nevoie de un nou comitet consultativ care să evalueze obiectivele, care probabil că vor sfârși încă o dată pe vreun raft. În loc de mai mult centralism, trebuie să trimitem subvențiile înapoi la nivel național. Europa 2020 nu trebuie să declanșeze un alt maraton concurențial și un exod al privatizării. În schimb, trebuie să garanteze prosperitatea cetățenilor din Europa.

UE are acum șansa de a câștiga statutul de bastion împotriva globalizării și probabil că aceasta va fi singura sa șansă.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, domnule președinte al Consiliului, poate că nu sunteți faimos, așa cum susține domnul Farage, dar știu că idealurile dumneavoastră sunt adânc înrădăcinate în tradiția și cultura europeană, iar pentru aceasta vă admir și vă respect.

Tocmai din acest motiv permiteți-mi să comentez cu privire la discursul dvs. foarte rațional, făcând o analogie cu lumea fotbalistică. Viziunea pe care o aveți despre rolul dvs. mi se pare similară cu cea a unui mijlocăș, care are rolul de a face ordine în jocul unei echipe și căruia, după schimbările introduse prin Tratatul de la Lisabona, i se poate părea mai greu să înscrie goluri, adică să își îndeplinească obiectivele.

În lumina acestui exemplu, consider că Parlamentul ar trebui să riște mai mult decât ceilalți jucători, să fie un atacant care reinventează în continuu jocul, inspirându-se din noile reguli, pentru a consolida capacitatea de atac a echipei și să pună vârful nostru de atac ipotetic, Comisia Barroso, într-o poziție din care să înscrie.

Ce se va întâmpla dacă nu urmăm această abordare, pe care o susțin din toată inima? Ne vom retrage într-o poziție defensivă și vom înscrie un autogol împotriva intereselor cetățenilor noștri.

Tocmai din acest motiv, domnule Van Rompuy, vă solicit să susțineți noul rol de conducere pe care îl joacă Parlamentul și să îl priviți nu ca pe un obstacol, ci ca pe o oportunitate. Ni se cere tuturor să ne ridicăm la nivelul acestei ocazii istorice, să îndeplinim un rol istoric, o sarcină istorică, și sunt convins că sunteți omul potrivit care să ne conducă.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) *(Începutul intervenției nu este disponibilă din motive tehnice)*... Dacă vorbim despre strategia 2020, nu vorbim numai despre Strategia post-Lisabona, ci și despre strategia de recunoaștere a eșecului de a duce la bun sfârșit Lisabona sau, în termeni mai duri, strategia de recunoaștere a eșecului Lisabona. Este o strategie care a fost concepută să asigure creștere și durabilitate, însă nu a fost dusă la îndeplinire pentru că nu a reușit să asigure durabilitate din punct de vedere financiar, social sau de mediu.

Din punct de vedere financiar, Europa a construit uniunea monetară, însă este foarte departe nu doar de a crea uniunea economică, ci chiar și de a coordona politica economică și stimulentele fiscale care ar trebui să facă parte din uniunea monetară.

Din punct de vedere energetic, mai trebuie încă inventată o politică europeană unică. Din punct de vedere social, în întreaga Europă, muncitorii, sindicatul și clasele cele mai dezavantajate sunt nemulțumite și sunt îngrijorate cu privire la durabilitatea modelului care ne-a făcut atunci când ne-a făcut europeni, același model care a izbutit să ne asigure bunăstare și coeziune socială.

Având în vedere reuniunea informală a Consiliului care a avut loc la 11 februarie, aș dori să întreb ce angajamente doresc să ia Consiliul, Comisia și instituțiile europene în vederea consolidării angajamentului față de pactul social care a fost menționat în discursul președintelui prin rotație al Uniunii pentru următoarele șase luni, prim-ministrul spaniol, José Luis Rodríguez Zapatero?

Un pact social care este în măsură să precizeze în mod clar că, de data aceasta, Europa își va lua angajamentul durabilității financiare și de mediu și, de asemenea, al conservării modelului social care ne-a făcut mai buni atunci când ne-a făcut europeni.

Jean Lambert (Verts/ALE). – Domnule președinte, domnul Barroso a vorbit mai devreme despre dorința unei strategii mai ambițioase, și e adevărat că există părți ale documentului UE 2020 care sunt ambițioase, însă cu siguranță cifra emisiilor de gaze cu efect de seră nu este ambițioasă: este patetică și nu ne va duce

acolo unde dorim să ajungem. Ar trebui să vorbim despre 40 % până în 2020. Bineînțeles, problema nu este doar a climei, ci și a disponibilității resurselor și a creșterii eficienței resurselor.

Sunt, de asemenea, multe lucruri pe care se pare că le-am mai analizat în această strategie, nu în ultimul rând despre creșterea economică care apare tot mai mult ca un obiectiv decât ca un indicator. Aceasta nu ar trebui să fie obiectivul unei strategii. UE are multe domenii unde am încercat să decuplăm creșterea de transport, consumul de energie, indiferent, și de multă vreme aceasta a fost decuplată de la locurile de muncă. Așadar, putem, vă rog, să nu vorbim ca și cum, într-un anumit fel, creșterea ne va furniza locuri de muncă?

De asemenea, trebuie să încercăm nu numai să reducem sărăcia, ci și să reducem inegalitățile, deoarece acest lucru a cunoscut beneficii demonstrabile, și trebuie să ne asigurăm că instituțiile noastre financiare nu subminează obiectivele ambițioase pe care ni le-am putea propune.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Domnule Van Rompuy, în primul rând, aș dori să vă mulțumesc pentru scrisoarea pe care ne-ați trimis-o. Vă pot spune că susțin în totalitate principiile, valorile și direcția care va fi luată pe care le-ați expus în scrisoare. Mă bucur că ați spus azi că doriți să aveți reuniuni aproape lunare, deoarece este de datoria dvs. de a aduce șefii de stat sau de guvern și statele membre înapoi în Europa. Strategia de la Lisabona în sine nu a fost greșită, însă metodele au fost greșite, și lipsea voința politică pentru obiectivele care trebuie puse în aplicare în statele membre. Trebuie să fie de datoria dvs. să coordonați statele membre în domenii în care puterile Comisiei Europene și cele ale Uniunii sunt neadecvate.

Ați spus foarte clar că piața nu este de ajuns. Într-adevăr, ne dorim o economie de piață socială. Uniunea monetară nu este de ajuns. Avem nevoie de o uniune politică. Primul test pentru noi toți va fi bugetul pentru 2011, care va trebui să se bazeze deja pe strategia Europa 2020. Europa 2020 nu este obiectivul; este instrumentul cu care vom face ceea ce trebuie să facem ca răspuns la criza financiară și economică. Avem nevoie de o mai bună coordonare a politicii bugetare, a politicii fiscale, a politicii economice, a politicii de cercetare și a politicii educaționale, pentru că nu ne putem îmbunătăți competitivitatea numai prin obiective economice. Avem nevoie, așadar, ca Legea întreprinderilor mici să fie pusă în aplicare în statele membre. Motoul nostru ar trebui să fie „întreprinderile mici, pe primul loc”, deoarece aceasta va crea locuri de muncă în regiuni.

Sunt trei lucruri pe care aș dori să le văd. Domnule Barroso, avem nevoie de un studiu al efectelor tuturor măsurilor Comisiei asupra economiei reale, nu doar asupra sectorului bancar. Avem nevoie de o revizuire a finanțelor noastre care să ia în considerare, de asemenea, schimbările demografice și siguranța socială și sistemele de pensii. În același timp, avem nevoie de un pachet comun care să includă coordonarea, procedura de deficit excesiv, strategia de ieșire din criză și Europa 2020, astfel încât acestea să nu se contrazică reciproc.

Alejandro Cercas (S&D). – (ES) Domnule președinte Van Rompuy, domnule președinte Barroso, chiar îmi place ceea ce am auzit azi. Sper ca versurile să fie aceleași și săptămâna viitoare, deoarece, după cum am înțeles cu toții, la fel și dvs., aceasta ar însemna că putem și trebuie să ne stabilim obiective, și că ne putem alege viitorul.

Ar însemna că nu există determinism politic, că există o voce pentru politică, o voce pentru cetățeni, o voce pentru viitorul nostru în mâinile noastre. Ar însemna că economia ne stabilește limite și ne furnizează mijloacele, însă obiectivele le stabilim noi, și că economia ar trebui să servească societatea, și nu invers.

Ar însemna că, după cum s-a spus aici în această după-masă, avem nevoie de o strategie pe termen lung, nu doar de una pe termen scurt, deoarece consider că aceasta este lecția pe care o putem învăța din trecut. Lecția pe care o putem învăța din trecut este că am avut de-a face cu o creștere economică însemnată, dar pe baza speculațiilor, care nu au ținut seama de justiție, de echitate, de mediu, de viitor sau de generațiile viitoare.

Prin urmare, sper cu tărie, domnule președinte în exercițiu al Consiliului, că săptămâna viitoare vom avea documente care să conțină o agendă ambițioasă, o agendă care să indice spre durabilitate, care să facă preocupările economice, sociale și de mediu să fie compatibile, deoarece acestea sunt interdependente.

Aș dori acum să spun câteva cuvinte despre dimensiunea socială a agendei: prin aceasta se manifestă cererile, visurile și temerile cetățenilor, visurile și temerile acelor care sunt pe pieței muncii și în afara ei, ale victimelor aroganței piețelor financiare, care a pus stăpânire pe economia reală și a distrus-o.

În aceasta rezidă speranța că vom pune capăt acestui lucru, că vom face o politică pentru o ocupare totală a forței de muncă, pentru locuri de muncă de calitate, locuri de muncă pentru toată lumea, și că în cele din urmă vom face ca obiectivul Europei să fie excelența, în locul luptei pentru scăderea standardelor sociale.

Sven Giegold (Verts/ALE). – (DE) Doamnă președintă, domnule Barroso, domnule Van Rompuy, criza din economia europeană este atât de adâncă încât trebuie să ne așteptăm la propuneri foarte specifice în această situație, propuneri specifice în conformitate cu cele propuse aici de o serie de vorbitori. Guvernanța economică europeană a fost solicitată în mai multe feluri de către Parlament.

Să oferim o propunere pentru modul în care riscurile legate de nivelul ridicat al datoriei pot fi distribuite astfel încât Grecia și alte țări să nu fie nimicite de ratele ridicate ale dobânzilor. Să oferim, așa cum a solicitat ieri Comisia pentru afaceri economice și monetare, o propunere privind modul în care putem aborda dezechilibrele. Nu doar țările care prezintă deficite trebuie să fie penalizate și să facă schimbări. Reformele trebuie făcute, de asemenea, în țările care înregistrează excedente prea mari. Avem nevoie de statistici europene independente și trebuie să luăm măsuri eficace pentru a preveni concurența fiscală. În Parlament au fost prezentate asemenea propuneri. Acum depinde de dvs. să puneți în sfârșit aceste lucruri pe masă.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Domnule Van Rompuy, domnule ministru, domnule Barroso, doamnelor și domnilor, în sfârșit sunteți cu noi, domnule președinte al Consiliului European, bine ați venit! Cu toate acestea, voi începe prin a reitera marea mea dezamăgire pentru faptul că prima dvs. mișcare politică nu a fost aceea de a veni și de a vă prezenta în fața reprezentanților popoarelor din Europa după 1 decembrie, data la care v-ați preluat oficial atribuțiile.

La fel ca noi, domnule Van Rompuy, sunteți politician, iar politica nu poate exista fără democrație. Lecția democratică a referendumurilor francez și olandez din 2005 și ale multor altor popoare, dacă ar fi fost consultate, este că cetățenii spun că nu sunt împotriva Europei, ci că au sentimentul că aceasta se construiește fără ei, iar uneori împotriva lor.

Prin urmare, datorită doamnei Merkel, care a fost în poziția dvs. în 2007, și domnului Sarkozy, care tocmai fusese ales președinte al Republicii Franceze, cetățenii au fost puși încă o dată în centrul integrării europene odată cu Tratatul de la Lisabona, care a creat înalta funcție pe care o dețineți.

Domnule Van Rompuy, trebuie să înțelegeți că, fără cetățeni și fără reprezentanții lor, nu se poate realiza nimic, la fel cum Parlamentul nostru trebuie să înțeleagă că fără statele membre și, prin urmare, fără șefii de stat sau guvern, nu se poate realiza nimic.

Haideți să trecem direct la obiect: popoarele din Europa suferă pentru că nu mai înțeleg imensele turbulențe globale care au loc în jurul lor. Datoria dvs. este să le dați un sens, să le stabiliți cursul, să convingeți Consiliul European că Europa nu este o problemă, ci o soluție. Europa nu expune, ci protejează. Europa nu suferă, ci acționează.

Care este viziunea dvs. asupra lumii și a locului Uniunii Europene în aceasta? Ne-ați putea spune ce rol joacă interguvernamentalismul în strategia dvs. europeană, în special, în ceea ce privește guvernanța economică care ne lipsește și înființarea Serviciului pentru acțiune externă?

Domnule Van Rompuy, Uniunea Europeană merge în două picioare. Statele membre și guvernele și popoarele. Căutăm capul, iar capul sunteți dvs.! Mai mult, nu ar trebui să vă aflați pe scaunul pasagerului, ci pe scaunul șoferului, iar viitorul Uniunii Europene va depinde de abilitatea dvs. de a dirija statele membre spre o uniune politică. Vă mulțumesc că vă aflați aici, domnule Van Rompuy. Sunteți un om de mare calitate. Nu vă temeți de popoare și de reprezentanții acestora. Iubiți-i, iar ei vă vor răspunde la fel.

Sergio Gaetano Cofferati (S&D). – (IT) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, pentru definirea strategiei pe termen mediu, Uniunea va trebui să țină seama de efectele crizei economice, care sancționează în prezent această parte a lumii, dar și alte părți, și, bineînțeles, de lipsurile care au dus la rezultatele modeste ale strategiei anterioare, Strategia de la Lisabona 2000.

Criza ne oferă unele indicii specifice referitoare la dezvoltare și ocuparea totală a forței de muncă, dacă dorim să incorporăm acest obiectiv în acțiunea noastră, iar eu consider că acest lucru este necesar.

În primul rând, sunt necesare instrumente de reglementare și supravegherea sistemului financiar și a băncilor pentru a asigura că nu se vor mai repeta condițiile negative prin care suntem sever sancționați în prezent.

În al doilea rând, va trebui să investim masiv în inovație, cercetare și formare profesională, în special dacă dorim să trecem la o economie verde. Pentru ca o investiție substanțială să fie totuși posibilă, Europa trebuie să se înzestreze cu euro-obligațiuni și cu un sistem de recompense și sancțiuni, astfel încât să își poată îndeplini obiectivele economice. Acestea sunt principalele neajunsuri ale Lisabona I.

Va trebui să introducem politici de redistribuire uniformă în ceea ce privește atât impozitarea, cât și salariile. Mai mult, în anumite sectoare este nevoie de o politică industrială coordonată, cu scopul de a proteja structura manufacturieră istorică din regiunea noastră de lume. În cele din urmă, trebuie să remodelăm și să relansăm dialogul social ca o forță de coeziune și de reducere a pericolelor șomajului pe termen lung cu care trebuie să ne împăcăm.

Pilar del Castillo Vera (PPE). – (ES) Doamnă președintă, domnule președinte Van Rompuy, domnule președinte Barroso, care nu se află aici, însă căruia mă adresez deopotrivă, adevărul este că a fost foarte bine să vă văd împreună și, după părerea mea, acest lucru se datorează faptului că am văzut că există o mișcare și o concentrare asupra a ceea ce ar trebui să fie fundația strategiei comune în următorii zece ani și, după părerea mea, acest lucru este extrem de important.

Ce m-a interesat cel mai mult referitor la propunerea pe care am văzut-o în scris și din ceea ce ați spus este că trebuie să existe numai câteva obiective: numai obiectivele de maximă prioritate; că ele trebuie să fie tangibile, că trebuie să le putem măsura și că trebuie să fie evaluate constant pentru a vedea dacă înregistrăm sau nu progrese în direcția respectivă.

Consider că acest lucru este fundamental și că este o schimbare substanțială față de Strategia de la Lisabona.

Voi evidenția un obiectiv: piața internă. Piața internă europeană a fost concepută în urmă cu peste 20 de ani. După douăzeci de ani, mai avem mult până să avem o adevărată piață internă europeană în majoritatea sectoarelor. În unele cazuri, din cauză că este vorba despre sectoare foarte noi, ca de exemplu piața digitală, însă, în alte cazuri, există un asemenea grad de fragmentare și atâtea bariere încât privăm economia europeană de cadrul amplu de care are nevoie pentru a putea să dezvolte cu adevărat întreaga competitivitate de care are nevoie, care va aduce creștere, care, la rândul ei, va cauza șomaj.

Domnule Van Rompuy, domnule Barroso, avem nevoie de un puternic impuls politic: „business as usual” nu mai poate fi un instrument. Avem nevoie de o bună capacitate de gestionare, iar dvs. aveți o mare responsabilitate. Aveți, bineînțeles, întregul meu sprijin pentru a face ca acest lucru să fie posibil.

Udo Bullmann (S&D). – (DE) Doamnă președintă, domnule președinte al Consiliului European, domnule comisar, doamnelor și domnilor, aș dori să abordez pe scurt două puncte. În primul rând, avem deja o strategie Europa 2020 care promite să aibă succes? Nu, încă nu avem. Vă voi spune de ce. Dacă, în Comisie și în statele membre, spuneți că prima dată vom realiza o consolidare rapidă a bugetelor, iar apoi ne vom ocupa de economie și șomaj, atunci acesta este un calcul greșit. Dacă nu ne credeți, citiți declarația făcută ieri de Fondul Monetar Internațional. Cererea din sectorul privat este foarte departe de redresare. Ne preocupă investițiile publice. Dacă nu urmați o strategie integrată care să aibă în centru obiective specifice de ocupare a forței de muncă, nu vom avea nicio șansă de a soluționa criza.

În al doilea rând, avem un răspuns la criza datoriei din țările care se află cel mai mult sub presiune? Nu, încă nu avem. Nu doar o singură țară a făcut greșeli. Cu toate acestea, dacă citiți datele cu atenție și îi ascultați pe analiști, atunci veți ști că cel puțin jumătate din excedentele grecești sunt din vina speculanților, speculanți pe care, timp de cinci ani, Comisia nu a dorit să îi reglementeze, mai exact - fondurile speculative. În sfârșit acum facem asta, însă ce presupune exact în practică? Avem nevoie de un fond monetar european, un fond care să ajute aceste țări. Trebuie să putem oferi credite la rate acceptabile nu doar în afara zonei euro, ci și în interiorul acesteia, cu condițiile aferente. Totuși, trebuie să stabilim o politică europeană pentru a rezolva criza, și trebuie să facem acest lucru acum.

Enikő Győri (PPE). – (HU) Doamnelor și domnilor, în calitate de membră a troicii prezidențiale și în calitate de deputat maghiar, urmăresc cu mult interes activitatea președintelui Van Rompuy pentru puternicul angajament european și convingerea cu care și-a preluat noul rol. Este absolut adevărat că acum este momentul să hotărâm modul în care va acționa Președinția Consiliului European. Sunt convinsă că Europa, aflată în chinurile crizei, are nevoie de o mână și de o orientare puternică la cârma sa. Este, de asemenea, o chestiune de credibilitate ca noul program să evite soarta predecesoarei sale, Strategia de la Lisabona. Spun acest lucru și în calitate de membră a unei țări foste comuniste. În acel colț al Europei există, și poate că este de înțeles, o aversiune naturală față de planurile bombastice pe termen lung.

Am un comentariu instituțional și unul de fond. În ceea ce privește instituția: trebuie să decidem cui se adresează această strategie. Dacă se adresează liderilor UE, atunci ce s-a făcut până acum este adecvat, iar programul strâns este un lucru bun. Totuși, dacă noi considerăm că se adresează cetățenilor UE, pe care dorim să îi câștigăm de partea noastră, cu care dorim să lucrăm împreună și nu împotriva lor pentru a contura o Uniune mai puternică și mai competitivă care să le ofere mai multe beneficii decât în prezent, atunci trebuie

să acționăm în acord cu Tratatul de la Lisabona și să implicăm sincer Parlamentul European și, în plus, să implicăm și parlamentele naționale. Dezbateră de azi nu înlocuiește tratărea subiectului în acest Parlament în maniera obișnuită, prin declarația raportorului, în cadrul comisiilor și al grupurilor politice.

Cât despre comentariul de fond, cel mai important obiectiv trebuie să fie crearea de locuri de muncă. Acesta trebuie să fie punctul de plecare pentru toate noile strategii. Cum să facem acest lucru? Știm foarte puțin despre aceasta în acest moment. Știm atât: priorități mai puține, identificarea blocajelor, o coordonare mai strânsă a politicii economice. Toate acestea sunt bune, însă, vă rog, luați în considerare următoarele: în primul rând, să nu aruncăm lucrurile bune care s-au făcut. UE a fost consolidată prin politicile comunitare existente, și, mai mult, este împotriva tratatelor fondatoare să elimine coeziunea și politicile agricole care servesc bine intereselor cetățenilor UE. În al doilea rând, noua strategie trebuie să servească intereselor tuturor regiunilor, nu doar celor ale anumitor companii sau țări. Prin coeziune, va crește și competitivitatea UE. În al treilea rând, să adaptăm strategia în funcție de țări. Acesta este modul în care vom da credibilitate întregii chestiuni.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Doamnă președintă, dezbateră care are loc aici azi privind strategia 2020 este foarte interesantă, însă știm cu toții prea bine că Consiliul European informal din 11 februarie a fost dominat de așa-numita chestiune greacă. Știm, de asemenea, că summitul informal a culminat cu o declarație a șefilor de stat sau de guvern prin care ofereau susținere politică Greciei, exprimând disponibilitatea de a lua măsuri în vederea stabilizării euro și subliniind faptul că Grecia nu a solicitat niciun ajutor financiar din partea Uniunii Europene.

Aș dori să profit de această ocazie ca să reamintesc acestui Parlament că guvernul grec și prim-ministrul grec au subliniat în mod repetat că Grecia nu solicită bani, nu solicită niciunui contribuabil neamț sau austriac sau suedez și niciunui alt european să îi plătească datoriile, pe care le va rezolva, pe care le va limita prin propriile eforturi, pe baza măsurilor care au fost anunțate deja.

Pentru că tot suntem la acest subiect, domnule Verhofstadt, nu este corect că Grecia a spus că a furnizat toate informațiile privind obligațiunile Goldman Sachs; a spus că le va furniza fără întârziere. Mai mult, nu îl văd aici pe președintele Comisiei Europene; doresc să îmi exprim nedumerirea față de motivul pentru care au fost solicitate explicații numai din partea autorităților grecești și din partea Greciei cu privire la o practică aplicată până la saturație de multe state membre din zona euro în ultimii zece ani, din 1998 până în 2008, în conformitate cu numeroase articole apărute recent în presa străină.

Grecia nu solicită bani. Solicită altceva. Ceva ce ar trebui să fie de evident, nu doar datorită participării sale la zona euro, ci și, mai general, datorită participării sale în Uniunea Europeană: o expresie a sprijinului politic, a solidarității și a încrederii fundamentale sincere. Sprijin nu doar în cuvinte; sprijin care să aibă substanță și conținut și care nu va fi retras și subminat de îndată ce nu ne mai aflăm în spatele ușilor închise.

Grecia solicită partenerilor săi să nu facă sau să spună ceva care să alimenteze speculațiile și să nu mai semene îndoială dacă Grecia va putea sau nu să obțină rezultate prin măsurile pe care le-a anunțat, deoarece, la analiza finală, aceasta ar submina eforturile pe care țara le face.

Nu trebuie să ne ascundem capul în nisip. Cu toții știm că, prin Grecia, speculanții ținesc zona euro și euro. Așa că haideți să luăm toate măsurile necesare pentru a proteja zona euro și moneda euro.

(Aplauze)

Paolo De Castro (S&D). – (IT) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, trebuie să îmi exprim regretul sincer, și pe cel al întregii Comisii pentru agricultură și dezvoltare rurală, pe care am onoarea să o prezidez, pentru faptul că, în strategia 2020, până acum nu s-a făcut nicio referire de niciun fel la sectorul agroalimentar.

Este absurd faptul că strategia propusă de Comisie pentru următorii 10 ani nu include problema principală pe care o prezintă provocarea legată de siguranța alimentară, creștere și menținerea locurilor de muncă în zonele rurale.

Doamnă președintă, cum putem să concepem o Europă verde și durabilă fără să luăm în calcul faptul că 45 % din întreg teritoriul european este gestionat de agricultori? Cum de nu se iau în calcul cele aproximativ 30 de milioane de oameni care lucrează pe acest teritoriu? Aceștia sunt lucrători care trebuie apărați și protejați. Înainte să ne concentrăm asupra unor noi locuri de muncă, trebuie să le protejăm pe cele existente.

Aș vrea să vă reamintesc faptul că agricultura furnizează o gamă întreagă de servicii esențiale referitoare la, printre altele, alimente, biodiversitate, peisaj și mediu, iar acestea sunt sarcini care sunt realizate de dragul vieții sociale și economice din zonele rurale.

Președinția spaniolă a insistat, de asemenea, cu hotărâre asupra necesității unei politici agricole comune puternice. Prin urmare mă îngrijorează această omisiune foarte gravă, pe care sper ca Parlamentul să o poată îndrepta.

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Doamnă președintă, acesta este anul tigrului, iar China este un tigru economic.

În acest moment, India este un enorm șantier și cred că dezvoltarea acestei țări va avea un impact uriaș asupra Europei. Tocmai din acest motiv avem nevoie de un nou ritm, de un nou început pe care UE 2020 îl simbolizează. Avem nevoie de o politică economică comună, de o politică fiscală inteligentă și de curajul de a ne recunoaște slăbiciunile structurale: cercetarea și dezvoltarea produselor. Aceste probleme au fost foarte bine prezentate aici.

Am două întrebări. Cum vom monitoriza în viitor punerea în aplicare a Pactului de stabilitate și creștere având la bază această tragedie grecească și lecția pe care ne-a dat-o? Cealaltă întrebare este: ce zăhărel și ce bețe trebuie să folosim pentru a permite ca strategia UE 2020 să aibă mai mult succes decât tragedia Lisabona, având în vedere că stelelor membre nu le-a păsău câtuși de puțin de ea?

Marian-Jean Marinescu (PPE). - Doamnă președinte, domnule președinte al Consiliului, mă bucur că sunteți prezent aici cu noi, nu înțeleg graba cu care se încearcă o decizie de către Consiliu fără o consultare serioasă cu Parlamentul European. Avem nevoie de Strategia pentru 2020 deoarece Strategia de la Lisabona nu și-a arătat eficiența. Dar documentele care circulă sunt generale, nu aduc elemente clare referitoare la viitoarele provocări.

Un exemplu este dimensiunea socială. Problema socială a Europei este îmbătrânirea accentuată a populației, precum și lipsa de înaltă calificare pentru lucrători.

În aceste condiții, alocarea a mai puțin de 2 % din produsul intern brut pentru cercetare, dezvoltare, inovare, reprezintă o primă eroare care trebuie rapid rectificată. Cercetarea, dezvoltarea, ar putea să se bazeze pe parteneriatele public-privat și pe încurajarea oamenilor de afaceri să investească în laboratoare și institute de cercetare pentru a descuraja migrația de materie cenușie către Statele Unite sau Japonia

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Voi încerca să am o intervenție scurtă, pentru a mă încadra în timp. Sunt dezamăgită de faptul că președintele Comisiei nu mai este aici, însă cred că persoana responsabilă pentru cooperarea interinstituțională este aici.

Pentru că este un pas important spre pentru reușita strategiei 2020, aș dori prin urmare să vorbesc în special despre cât de esențial este ca diferitele instituții ale UE să înceteze să concureze una cu cealaltă, iar noi să cooperăm împreună cu onestitate cu privire la instrumentele fără de care ne va fi imposibil să atingem obiectivele strategiei 2020.

Este, prin urmare, foarte important pentru egoismul național să fie cu adevărat transformat într-un simț al responsabilității naționale și, de asemenea, într-un simț al responsabilității la nivel comunitar, pentru că dacă nu abordăm problema armonizării politicii sociale și a armonizării politicii fiscale cât mai repede posibil, nu vom putea îndeplini obiectivele politicii economice sau pe cele ale economiei noastre europene comune care să ne facă să fim o regiune cu adevărat competitivă într-o lume globalizată.

Andrew Duff (ALDE). – Doamnă președintă, sunt foarte recunoscător președintelui Van Rompuy pentru că a descris specificațiile funcției sale, însă tot nu înțeleg de ce refuză să răspundă întrebării mele parlamentare. Aș dori să îi solicit să își reconsidere atitudinea față de întrebările parlamentare.

Doresc, de asemenea, să îmi cer scuze față de domnul președinte Van Rompuy pentru comportamentul rușinos al dlui Nigel Farage. Îi garantez că marea majoritate a deputaților britanici îl vor trata cu mare respect.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Doamnă președintă, privirea întregii Europe, și nu doar a Europei, a fost ațintită asupra Greciei în ultima vreme, după cum au spus o serie de antevorbitori.

Pe fondul crizei economice mondiale, bineînțeles, nu doar Grecia a avut probleme economice grave. Mai sunt și alte țări, după cum știm cu toții.

Suntem martorii unui atac speculativ fără precedent care, îmi pare rău să o spun, în ultima vreme a luat forma unei calomnii dintre cele mai grave din partea unor mijloace media.

Oricum ar fi, puteți fi cu toții convinși că Grecia nu este falimentară, că Grecia nu este în colaps. Mai mult, țara noastră nu a solicitat niciodată sprijin financiar. Ceea ce a cerut și cere în prezent este susținere politică.

Ceea ce a cerut și cere în prezent este o dovadă de adevărată solidaritate din partea celorlalte state membre din cadrul uniunii monetare europene deoarece, în fond, despre asta este vorba.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). - La începutul anului, rata șomajului a ajuns la 10 %, iar deficitul în multe state membre a crescut. Cetățenii europeni așteaptă soluții imediate la provocările fundamentale actuale: schimbările demografice, schimbările climatice, criza economică și financiară.

Uniunea Europeană trebuie să investească cu prioritate în crearea și menținerea locurilor de muncă, în educație, sănătate, agricultură și infrastructurile de transport și energie. Uniunea are nevoie de o strategie sustenabilă în domeniul energiei și o infrastructură de transport modernă, sigură și eficientă. Trebuie să investim în măsuri de eficiență energetică atât pentru locuințe, cât și pentru modernizarea instalațiilor industriale, putând genera astfel peste două milioane de noi locuri de muncă până în 2020.

De asemenea, reducerea emisiilor poluante înseamnă modernizarea instalațiilor industriale de pe teritoriul Uniunii Europene și nu delocalizarea industriei europene în țări terțe. Nu în ultimul rând, îmbătrânirea populației și scăderea ratei natalității impune reformarea sistemelor sociale pentru a asigura un trai decent pentru toți cetățenii Uniunii Europene

PREZIDEAZĂ: DL LAMBRINIDIS

Vicepreședinte

Maroš Šefčovič, membru al Comisiei. – Domnulepreședinte, stimați deputați în Parlamentul European, ședința s-a prelungit puțin, iar președintele Comisiei a trebui să plece din cauza altor obligații, însă este o onoare pentru mine să răspund în numele președintelui Barroso și în numele Comisiei.

Aș dori să încep prin a vă mulțumi tuturor pentru această dezbatere fascinantă, pentru numeroasele idei interesante și pentru entuziasmul și susținerea de care dați dovadă față de Strategia UE 2020. Fără susținerea dumneavoastră, UE 2020 nu poate să reușească și nu va reuși. Vă pot asigura de faptul că acum Comisia va fi foarte îndrăznească; Strategia UE 2020 va pune în centrul său cetățenii, ocuparea forței de muncă și reducerea sărăciei. Vă pot asigura și că am învățat lecțiile Strategiei de la Lisabona și că, prin urmare, ne vom concentra pe un număr mai mic de obiective și cu siguranță vom aduce îmbunătățiri guvernantei.

În Comisie, suntem foarte încurajați de interesul mare și de ceea ce sperăm că va fi un sprijin puternic din partea Parlamentului European. De asemenea, suntem foarte încurajați de sentimentul urgenței care există în Consiliul European, unde este foarte clar că atmosfera în prezent este foarte diferită de cea de acum cinci ani, când discutăm parametrii Strategiei de la Lisabona.

Dar trebuie să facem mai mult; trebuie să obținem susținere locală și regională pentru această strategie și, ceea ce este cel mai important, trebuie să convingem oamenii să o susțină. Trebuie să ne asigurăm că aceștia nu o vor vedea ca pe încă un exercițiu administrativ, ci că o vor considera o abordare a modului de îmbunătățire a vieții din Europa și din țările și regiunile în care trăiesc. Aș dori să vă cer, stimați deputați, să ne ajutați în acest demers. Haideți să nu creăm o competiție între instituții, ci să colaborăm, să ne concentrăm pe priorități și să obținem rezultate concrete.

Am vrea să introducem în Strategia UE 2020 un sistem cu trei piloni interconectați, bazat pe o economie inteligentă, mai ecologică și cuprinzătoare, și am dori să construim, pe baza acestor piloni, inițiative flexibile, direcționate către sectoarele strâmtorate, către problemele care încetinesc economia europeană și care o împiedică să își folosească întregul potențial. Dorim să ne concentrăm mai mult pe educație și pregătire, astfel încât forța de muncă din Europa să mențină avantajul competitiv pe care aceasta îl merită. Vom ține Strategia UE 2020 conectată la Pactul de stabilitate și creștere, pentru că o poziție fiscală solidă este esențială pentru stabilitatea politică.

Astăzi am vorbit mult despre Grecia și aș dori să vă asigur că s-a ajuns la consensul ca, dacă va fi nevoie, statele membre din zona euro să ia măsuri hotărâte și coordonate pentru a menține stabilitatea financiară în zona euro. Comisia va colabora îndeaproape cu Grecia și va monitoriza felul în care acest stat va pune în aplicare recomandările. O misiune condusă de Comisie împreună cu BCE și care apelează la FMI pentru asistență tehnică se află în prezent în Atena pentru a evalua dacă este necesar ca Grecia să ia măsuri suplimentare.

Dați-mi voie să fiu foarte clar; avem instrumentele necesare pentru a menține stabilitatea financiară în zona euro, dacă va fi nevoie; acest lucru presupune, în special, ca statele membre din zona euro, Comisia, Banca Centrală Europeană și noi să fim pregătiți să elaborăm un cadru european pentru a coordona acțiunea. Numai

că fiecare etapă a acestui proces trebuie lăsată să se desfășoare, iar acum este rândul Greciei să insiste cu reformele și să aplice toate măsurile necesare. Cred că suntem pregătiți să acționăm cu îndrăzneală, fie în privința Strategiei UE 2020, fie în privința situației din Grecia.

Herman Van Rompuy, *Președinte al Consiliului European*. – (FR) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, sunt bucuros că am avut această dezbatere; mă bucur că am acceptat invitația dumneavoastră de a veni aici, chiar la începutul procesului Strategiei UE 2020, pentru că dezbaterea de-abia a început. Am avut recent o dezbatere, pe 11 februarie, vom avea Consiliul de primăvară la sfârșitul lunii martie și vom finaliza Strategia 2020, sau Strategia pentru ocuparea forței de muncă și creștere economică, la sfârșitul lunii iunie. Avem astfel destul de mult timp la dispoziție pentru a schimba opinii și pentru a stabili, o dată pentru totdeauna, planul de acțiune.

Prin urmare, salut ambiția europeană pe care am găsit-o aici, în această după amiază, și salut acest sentiment al urgenței pe care l-am observat în această după amiază. A existat un discurs față de care nu simt decât dispreț, însă nu voi mai comenta nimic în această privință.

În ceea ce privește strategia economică, voi face o diferențiere între trei perioade. Prima perioadă este cea în care încă ne aflăm, cu alte cuvinte criza financiară și toate consecințele sale. Permiteți-mi să folosesc un limbaj diferit de cel pe care l-am auzit în această după amiază pe parcursul întregii dezbateri. Voi explica. Aș dori să folosesc un limbaj care să reflecte și aspectele pozitive ale Uniunii Europene, pentru că, oricât de surprinzător ar părea, există și lucruri pozitive care s-au petrecut de curând. Am suportat consecințele și am tras învățăminte de pe urma crizei din anii 1930. Acum ne aflăm la un an după marea criză și, de fapt, acum, în 2010, în cele mai multe țări se înregistrează din nou o creștere pozitivă. Nu s-a întâmplat la fel în anii '30. Atunci criza a durat până la sfârșitul deceniului.

De ce înregistrăm acum această creștere pozitivă? Pentru că am luat măsuri. Am luat măsuri pentru a salva instituțiile financiare, nu pentru că ne sunt ele în sine pe plac, ci pentru că fără ele nu există economie. Am dus o politică monetară inteligentă. Am injectat lichidități în economie, lucru pe care nu l-a făcut nimeni acum 70 de ani. În ciuda tuturor problemelor, am creat o zonă de stabilitate monetară pentru cel puțin 16 țări. În anii '30, au existat devalorizări competitive. Acestea nu au apărut și acum. Am aplicat o politică bugetară riscantă folosind deficitele bugetare pentru a stimula economia. Nu am făcut ceea ce s-a făcut în anii '30, adică să refacem echilibrul bugetar cât mai rapid posibil. Prin urmare, ne-am protejat piața internă, care nu este perfectă. Trebuie să o îmbunătățim, iar dl Monti ne va furniza câteva propuneri concrete. Cu toate acestea, nu am alunecat înapoi în protecționismul din anii '30. Prin urmare, am tras învățăminte din marea criză cu care tocmai ne-am confruntat.

Aș merge chiar mai departe. G20 s-a născut grație Uniunii Europene; am fost singurii care au luat inițiativa de a crea această guvernare mondială embrionară. Este prima dată când marile puteri, noi și vechi, s-au aliat pentru a combate criza, într-un mod imperfect, însă vom continua să acționăm în acest sens. Prin urmare, Europa, Uniunea Europeană, nu trebuie pusă întotdeauna în defensivă. Au fost create și unele lucruri care sunt foarte pozitive.

Acum va trebui să lăsăm în urmă această strategie, așa-numită de ieșire. Trebuie să găsim un echilibru între abandonarea prea repede a stimulilor bugetari și întoarcerea, pe termen mediu, la echilibrul bugetar care este absolut necesar pentru finanțarea sistemului nostru de pensii, a sistemului nostru de securitate socială și a sistemului nostru sanitar. Astfel că echilibrul pe care trebuie să-l găsim este unul dificil, iar Pactul de stabilitate și creștere ne pune la dispoziție mijloacele de a-l realiza, pentru că nu prevede întoarcerea imediată la echilibrul bugetar. Prevede în schimb o abordare pas cu pas, în care vom atinge la început o etapă de 3 % și apoi, pe termen mediu, vom ajunge la echilibrul bugetar. Cred că am aplicat și continuăm să aplicăm o politică înțeleaptă.

În ceea ce privește Strategia de la Lisabona, îi cunoaștem neajunsurile, însă nu trebuie nici să uităm că actuala criză financiară și economică a întrerupt complet procesul de punere în aplicare a agendei Lisabona. Bineînțeles, au existat și omisiuni; nu le voi enumera aici, căci sunt binecunoscute. Totuși, voi spune următoarele: avem nevoie de niște reforme majore, sau importante, iar aceste reforme importante vor necesita alegeri bugetare la nivel european și național. Nu din întâmplare – și am repetat acest lucru în concluziile scrise pe care le-ați citit – dorim să asociem, în cadrul juridic al Pactului de stabilitate și creștere, discuția bugetară cu reformele economice. Asta pentru că, dacă spunem că avem nevoie să efectuăm mai multă cercetare și dezvoltare, de exemplu, atunci trebuie să prevedem acest lucru în bugetele naționale și în perspectiva financiară a Uniunii Europene. Acest lucru înseamnă că vor trebui făcute anumite alegeri bugetare.

O altă consecință a alegerilor pe care le facem în privința Strategiei de la Lisabona este faptul că obiectivele pe care ni le propunem nu sunt întotdeauna ușoare. Se poate întâmpla să fie obiective dificile. Aici situația devine grea. Pe de-o parte există cererea de reforme și, pe de altă parte, este vorba de punerea în aplicare a reformelor. Nu spun că am auzit acest lucru aici, însă, în afara acestui plen, la nivel european, oamenii solicită măsuri aspre, reforme majore, reforme dure, iar când se întorc în țările lor, văd foarte puține rezultate în acest sens. Prin urmare, avem nevoie de o poziție coerentă. Nu numai Uniunea Europeană va pune în aplicare reforme. Putem încuraja statele, le putem stimula și le putem furniza un cadru potrivit pentru ele, însă foarte multe dintre reforme vor trebui făcute la nivel național și, prin urmare, este vorba de a demonstra o voință politică semnificativă, iar angajamentul politic este cel mai important lucru.

Se spune deseori că avem nevoie de mai multe măsuri obligatorii. Totuși, ar trebui să ne gândim la asta. Am făcut mai multe propuneri, care cred că sunt mai inteligente decât măsurile obligatorii. Cu toate acestea, nici măcar Pactul de stabilitate și creștere, care conține multe măsuri obligatorii, nu a reușit să reabiliteze unele dintre țări. Așadar, metoda aplicată nu înseamnă totul, metoda nu rezolvă totul, iar fără angajamentul politic, fără angajament, metoda nu are nicio valoare.

În ceea ce privește strategia economică, este foarte ușor pentru unii să spună că avem nevoie de mai multe constrângeri. Totuși, în ceea ce privește orientările economice, Tratatul de la Lisabona nu prevede așa ceva. Nu am elaborat eu Tratatul de la Lisabona, alții au făcut-o, însă acesta nu prevede sancțiuni, penalități sau măsuri negative în ceea ce privește punerea în aplicare a orientărilor economice. Citiți cu atenție articolul 121 pentru a fi complet informați în acest sens. Prin urmare, angajamentul politic la nivel european și la nivel național este crucial, iar, fără acest angajament politic, nu se va realiza nimic.

O ultimă chestiune referitoare la Grecia. Cred că am trimis mesajul corect. Am transmis un mesaj privind responsabilitatea guvernului elen, care trebuie să gestioneze o situație extrem de dificilă, o situație pe care a moștenit-o. Guvernul elen ia niște măsuri curajoase. Pe 11 februarie ne-a anunțat că, dacă actualele măsuri nu vor fi suficiente pentru a ajunge la o scădere a deficitului cu 4 % din PIB în 2010, atunci va lua măsuri suplimentare. Noi ne-am luat angajamentul de a efectua mai multe operațiuni de monitorizare, nu doar la inițiativa Comisiei Europene, ci și cu ajutorul Băncii Centrale Europene și chiar al experților de la Fondul Monetar Internațional. Prin urmare, eu cred că am încadrat și definit foarte clar acest aspect al responsabilității. Dacă va fi necesar, există, bineînțeles, și un element de solidaritate. Grecia a spus că nu vrea să se folosească de acesta, însă noi am transmis două mesaje: un mesaj de responsabilitate și un mesaj de solidaritate, dacă va fi nevoie.

Evident, trebuie să tragem concluzii din ceea ce s-a întâmplat în Grecia în ultimii ani. Și în zona euro trebuie să avem o atitudine mai proactivă în ceea ce privește atât colectarea datelor, cât și politica în sine. Această criză a fost totodată o provocare, o provocare în sensul că trebuie să exersăm mai mult politica de coordonare. De fapt, fiecare criză este o provocare. Trebuie să tragem învățăminte din fiecare criză. Ei bine, vom învăța aceste lecții. La fel cum am am făcut-o de pe urma crizei din anii '30, acum trebuie să învățăm lecțiile oferite de criza financiară: mai multă reglementare, o mai mare monitorizare a primelor și o politică bancară mai cuprinzătoare. Totuși, trebuie să tragem învățăminte și din experiența Greciei și a altor state.

Doamnelor și domnilor, cred că am simțit aceeași ambiție și în acest plen; am simțit aceeași voință politică de a continua o politică și o strategie economică capabilă să facă față dificultăților cu care ne confruntăm în prezent. Așa cum au spus mulți dintre dumneavoastră, această responsabilitate nu revine doar unei persoane sau două; toate instituțiile europene și toate statele membre trebuie să își asume responsabilitatea comună. Altfel, nu vom reuși să salvăm modelul nostru social; altfel, vom pierde poziția pe care o deținem în lume. Prin urmare, având în vedere toate aceste lucruri, am venit să mă întâlnesc cu dumneavoastră aici, în această după amiază, și tot ținând cont de ele îmi voi continua activitatea.

(Aplauze)

Președintele. – Domnule Președinte, vă mulțumesc foarte mult. A fost, într-adevăr, o mare plăcere să vă avem alături de noi pentru prima dumneavoastră apariție în ședință plenară. În Grecia există o expresie pentru o persoană care își asumă sarcini noi și dificile. Spunem: *σιδηροκέφαλος*, care înseamnă să aveți un cap de fier pentru a susține tot ceea ce va cădea pe el în timpul demersurilor dificile. Cred că ați dat dovadă de acest lucru; și dacă încă nu îl aveți, în mod sigur el se dezvoltă. Vă mulțumesc foarte mult pentru că ați fost alături de noi.

Dezbaterile au fost închise.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Elena Oana Antonescu (PPE), în scris. – Criza economică a lăsat urmări negative profunde asupra potențialului de creștere economică a țărilor din Uniune. Am urmărit dezbaterile pe această temă și am observat că atenția s-a concentrat asupra măsurilor de ieșire din criză și de recuperare a creșterii economice din punct de vedere financiar. Fără îndoială că este bine să abordăm problemele în ordinea gravității, însă este important să înțelegem că situația nu mai este aceeași ca înainte de criză. Ceea ce trebuie să se schimbe este chiar modelul economic, care trebuie să se bazeze mai mult pe inovație, pe energii nepoluante și pe atenția acordată stării de sănătate a oamenilor. Nu putem avea o economie performantă dacă nu avem lucrători motivați și nu putem avea o economie sustenabilă dacă susținem protejarea mediului doar cu jumătăți de măsură. Recuperarea potențialului de creștere economică cred că trebuie să înceapă chiar de la schimbarea modelului economic, care trebuie să se concentreze pe ceea ce creează inovație și motivație umană. Ieșirea din criză nu este, în principal, o problemă de politici economice sau fiscale

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), în scris. – (LT) Europa a avut deja de învățat o lecție, pentru că nu a fost capabilă să pună în aplicare obiectivele stabilite prin Strategia de la Lisabona și sper că va învăța din greșelile care au provocat criza economică și financiară. Prin urmare, vă invit ca, pe viitor, să acordați mai multă atenție în primul rând creării de locuri de muncă, creând nu orice fel de locuri de muncă, ci încercând să asigurați ocupare de înaltă calitate a forței de muncă, ținând cont de nevoile pieței muncii și garantând includerea socială. În al doilea rând, este foarte important să luptăm pentru egalitatea de gen și pentru abolirea sărăciei, în special pentru oamenii care fac parte din grupurile cele mai vulnerabile, întrucât aceștia sunt cel mai grav afectați de sărăcie în aceste vremuri grele. Aș dori, de asemenea, să atrag atenția asupra sistemelor de educație și asupra importanței de a dobândi aptitudini noi. Întrucât piețele muncii din statele membre ale UE se confruntă cu o schimbare dinamică, este necesar să ne asigurăm că lucrătorii dețin aptitudinile necesare pentru viitoarele piețe ale muncii. Prin urmare, este absolut necesar să investim în pregătirea internă a personalului și în educația de-a lungul vieții. Trebuie să acordăm atenție maximă uneia dintre cele mai grave probleme cu care se confruntă societatea, și anume nivelul din ce în ce mai ridicat al șomajului în rândul tinerilor. Dacă tineretului nu i se oferă posibilitatea de a intra pe piața muncii, atunci există pericolul ca Europa să piardă o întreagă generație de tineri. În timpul reuniunii informale a șefilor de stat sau de guvern ai statelor din UE, organizată la 11 februarie pe tema Strategiei Europa 2020, s-a ridicat foarte importanta chestiune a guvernanței. Deși Consiliul European este foarte ambițios în acest sens, vă invit totuși să asigurați o participare și mai activă a Parlamentului European, a parlamentelor naționale și a diverselor sectoare ale Consiliului.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), în scris. – (PT) În această dezbatere, cei cărora le revine responsabilitatea în cadrul Uniunii Europene încă sunt departe de problemele reale ale cetățenilor. Exemplele pe care continuăm să le găsim în timpul vizitelor noastre și în cadrul contactului cu muncitorii, agricultorii, pescarii și proprietarii de întreprinderi mici și mijlocii demonstrează faptul că abordările și politicile Uniunii Europene nu fac altceva decât să fragilizeze și mai mult ocuparea forței de muncă și să agraveze problema șomajului și a exploatarei.

Într-o perioadă când numărul șomerilor a ajuns la 23 de milioane și când sărăcia afectează peste 85 de milioane de persoane, nu este acceptabil să continuăm să aplicăm politicile care au generat această situație.

Prin urmare, insistăm asupra nevoii de a pune capăt Pactului de stabilitate și de a-l înlocui cu un Pact de dezvoltare și ocupare a forței de muncă, care să acorde prioritate problemei creării de locuri de muncă împreună cu acordarea de drepturi și cu creșterea producției.

Trebuie să abandonăm așa-numita Strategie de la Lisabona și să susținem în schimb o Strategie de progres social, care să acorde prioritate luptei împotriva sărăciei, să susțină servicii publice și resurse sociale de calitate și să promoveze egalitatea și drepturile femeilor. Acest lucru înseamnă dezvoltarea unei politici bugetare care să grăbească alocarea fondurilor comunitare de asistență, pe care să le transfere mai repede și mai ușor către statele membre...

(Explicarea votului a fost redusă în conformitate cu prevederile articolului 170 din Regulamentul de procedură)

Kinga Göncz (S&D), în scris. – (HU) Strategia UE 2020 nu poate avea succes decât dacă statele membre dovedesc suficient de mult angajament pentru a o duce la îndeplinire. În afară de acceptarea fără echivoc a responsabilităților naționale, cheia succesului constă în punerea în aplicare a politicilor comunitare cu ajutorul resurselor proprii furnizate pentru recuperare, dezvoltare regională și agricultură, care vor contribui la creșterea economică și la crearea de locuri de muncă. Metoda de lucru ierarhică de sus în jos care se conturează în prezent și care se bazează pe o răspundere politică sporită a prim-miniștrilor oferă totodată garanții mai solide pentru o aplicare mai bună decât în cazul Strategiei de la Lisabona. De asemenea, Strategia 2020 stabilește prioritățile viitoarei perioade bugetare, fără a solicita discuții detaliate în prezent. Prin urmare,

trebuie să subliniem chiar acum importanța unei politici agricole și de coeziune comune pentru următoarea perioadă bugetară de șapte ani și care va începe în 2014. Fără coeziune economică, socială și teritorială, Europa nu poate fi puternică și competitivă. Convergența între regiuni va consolida competitivitatea Europei.

Livia Járóka (PPE), *în scris*. – (HU) Doamnelor și domnilor, una dintre cele mai importante provocări cu care se confruntă UE este reevaluarea Strategiei de la Lisabona, alături de lupta împotriva sărăciei și excluderii și consolidarea coeziunii sociale. Inițiativa 2020, care reprezintă una dintre acțiunile de bază ale Președinției triple spaniolo-belgiano-maghiare, trebuie să răspundă provocărilor demografice și sociale pe termen lung cu care se confruntă continentul. Acest lucru înseamnă nimic altceva decât regândirea pieței europene a muncii și regândirea sistemului educațional. În fața eșecului actualei Strategii europene de ocupare a forței de muncă, programul 2020 trebuie într-adevăr să creeze locuri de muncă mai multe și mai bune, acordând atenție în special participării sporite a femeilor și a grupurilor dezavantajate pe piața muncii. Este lăudabil faptul că atât programul de lucru al Comisiei Europene, cât și planul de acțiune al viitoarei Președinții triple pun accent pe factorii indispensabili pentru succesul programului, cum sunt măsurile referitoare la munca nedeclarată, economia subterană și copiii care abandonează școala, precum și îmbunătățirea condițiilor de auto-angajare. Întrucât excluderea socio-economică este rezultatul mai multor factori independenți, soluția nu poate veni decât de la un plan de acțiune mai complex, care să abordeze toate domeniile împreună, și nu de la ideile bazate pe proiecte, care au predominat până acum. Pentru a fi eficiente, inițiativele izolate trebuie abandonate în favoarea unor măsuri țesute într-un pachet echilibrat de politici, care să se concentreze pe intervențiile timpurii și care să poată asigura o veritabilă îmbunătățire a fiecăreia dintre măsurile de excludere socială reflectate în indicatorii Laeken.

Iosif Matula (PPE), *în scris*. – Actuala criză economică este cea mai gravă din ultimele decenii, efectele sale regăsindu-se în înjumătățirea potențialului de creștere la nivel de Uniune. Concomitent cu scăderea economică, se înregistrează și o accelerare a îmbătrânirii populației, fapt care îngreunează eforturile de redresare a economiilor UE. În aceste condiții, Strategia 2020, care se dorește o continuare a Strategiei de la Lisabona, trebuie să creeze condițiile necesare creșterii durabile și consolidării fiscale. Astfel, învățarea pe tot parcursul vieții trebuie să fie mult mai accesibilă, iar universitățile să fie mult mai deschise față de studenții atipici. O mai bună corelare între cerere și ofertă și o mai mare mobilitate a forței de muncă vor oferi lucrătorilor mai multe oportunități, acolo unde este cea mai mare nevoie de capacitățile lor. Pentru reducerea sărăciei și excluziunii, e nevoie de sisteme moderne de securitate socială și de pensii. Politica de ocupare trebuie să pună accentul pe flexibilitatea pieței muncii, persoanele angajate fiind responsabile de viața lor activă prin formarea continuă, adaptarea la schimbare și mobilitate. Este esențială ajustarea la contextul de criză și îmbătrânire a populației europene, astfel încât să fim capabili să asigurăm un nivel adecvat al ajutorului pentru persoanele neîncadrate temporar pe piața muncii.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), *în scris*. – Mă alătur colegilor care au ridicat problema absenței agriculturii din Strategia UE 2020. Consider că agricultura reprezintă un domeniu care poate contribui la dezvoltarea Uniunii Europene și, în același timp, un sector important prin faptul că se află în centrul modului european de viață. Nu în ultimul rând, agricultura are nevoie de o atenție deosebită pentru că a fost foarte puternic afectată de criza economică. Este suficient, pentru a ne da seama de amploarea efectelor, să analizăm reducerea venitului real per muncitor în agricultură, care a atins până la 35 % în unele dintre statele membre ale Uniunii Europene

Ioan Mircea Pașcu (S&D), *în scris*. – Urmând aceeași linie a declarației de deschidere a Președintelui Van Rompuy, intervenția mea este dedicată punerii în aplicare a Tratatului de la Lisabona. Deși, teoretic, crearea unei funcții de Înalt Reprezentant cu prerogative duble este o idee bună, în practică, având în vedere „unicitatea” funcției, ideea generează probleme pe care autorii tratatului nu le-au prevăzut. În absența unui adjunct, și el cu prerogative duble, Înaltul Reprezentant va trebui să aleagă din ce în ce mai mult între a sta la Bruxelles și a fi prezent, de exemplu, în Parlamentul European, sau a zbura într-o capitală străină, unde UE are nevoie să fie la fel de bine reprezentată. Bineînțeles, dna Ashton poate ține locul Înaltului Reprezentant, însă, dacă o va face, acest lucru va trebui să se întâmple ad hoc, fie în detrimentul Consiliului, fie în detrimentul Comisiei. Iar dacă „Președinția rotativă” va interveni pentru a reface echilibrul, atunci ne vom trezi cu mai multă birocrație, în loc de mai puțină.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *în scris*. – (PL) Europa 2020 nu trebuie să repete eșecurile predecesoarei sale, Strategia de la Lisabona. Noua strategie a fost modelată, într-o mare măsură, de criza economică, ale cărei efecte va trebui să le soluționăm. În același timp, trebuie să compensăm neglijența de care am dat dovadă. Dacă prevederile Pactului de stabilitate și creștere sunt atât de riguroase, cum de a ajuns UE să aibă un deficit de 7 % și o datorie de 80 % din PIB? Cine este răspunzător pentru asta? Ceea ce vrem noi cel mai mult pentru UE este întoarcerea la o cale de creștere rapidă, iar acesta este primul obiectiv pe care ar trebui să îl îndeplinească

strategia. Actualele prevederi ale strategiei nu arată cum să atingem acest obiectiv și nici nu precizează cum să împăcăm reușitele europene pe plan social cu problemele demografice, cu slaba performanță a sistemului de asigurări de sănătate sau cu sistemul eșuat de pensii și beneficii. În plus, ce se întâmplă cu orele de muncă? În sfârșit, cum rămâne cu crearea unui sistem pentru supravegherea și monitorizarea băncilor și a altor instituții financiare? Sau cum vrem să creștem productivitatea? Avem nevoie de o nouă abordare a acestor provocări noi.

Bogusław Sonik (PPE), *în scris.* – (PL) Prioritatea noii Strategii Euro 2020 este aceea de a fi o economie de piață bazată pe cunoștințe mai inteligentă și ecologică. Pentru a îndeplini acest obiectiv, trebuie să ne concentrăm, înainte de toate, pe consolidarea pieței unice și pe creșterea fluxului liber al serviciilor. Rolul Comunității Europene ar trebui să fie acela de a promova spiritul de întreprinzător și de a simplifica înregistrarea afacerilor, prin ridicarea barierelor juridice și economice. Sprijinul, în special pentru întreprinderile mici și mijlocii, este un aspect semnificativ. Anularea cerinței ca microîntreprinderile să depună declarații financiare anuale și îmbunătățirea accesului la credite ar putea fi pași importanți în această direcție. Rezultatele Eurobarometrului cu privire la mentalitatea antreprenorială a oamenilor arată faptul că Uniunea Europeană încă se află în spatele Statelor Unite, dar și faptul că peste jumătate dintre rezidenții tineri ai UE ar dori să devină antreprenori în următorii cinci ani. De asemenea, cred că este important să ne concentrăm pe realizarea unei creșteri economice bazate pe cunoaștere, dar și pe crearea unei economii competitive, caracterizată prin coeziune și mai ecologică. Acesta este și motivul pentru care trebuie să acordăm atenție dezvoltării și pregătirii tinerilor pentru provocările pe termen lung și să sporim investițiile în acest domeniu.

UE ar trebui să pună în aplicare o agendă europeană digitală cât mai repede posibil, pentru a contribui la crearea unei piețe comune, unice, pentru comerțul pe internet, astfel încât consumatorii să poată profita de oferte de prețuri competitive din alte state membre, iar IMM-urile să funcționeze nestingherite pe piața europeană.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D), *în scris.* – (HU) Strategia UE 2020 trebuie să se bazeze pe doi piloni. Pe de-o parte, solidaritatea între statele membre, care garantează că niciunul dintre acestea nu va fi lăsat în urmă, în criză. Pe de altă parte, statele membre trebuie să dovedească solidaritate și față de comunitate, îndeplinindu-și cu exactitate obligațiile stabilite de comun acord. În timpul dezbaterii cu privire la viitorul UE, nu ar trebui să scăpăm din vedere niciodată politicile care funcționează deja. Politicile agricole și de coeziune comune sunt adevăratele rezultate ale integrării europene și simboluri ale solidarității între statele membre și națiuni. În calitate de membru maghiar al Parlamentului și de politician venit dintr-un stat membru nou, consider că noile priorități formulate de Comisia Europeană sunt la fel de importante: construirea unei societăți bazate pe cunoaștere, care stimulează inovația, consolidarea incluziunii sociale, crearea de noi locuri de muncă și adoptarea unei poziții mai ferme față de schimbările climatice în contextul dezvoltării durabile.

Nu putem permite să plătim o cooperare mai puternică în domeniile de mai sus cu prețul slăbirii politicilor comune anterioare. Siguranța alimentară garantată de politica agricolă comună devine și mai importantă în secolul XXI, întrucât alimentele și apa potabilă au căpătat aceeași semnificație strategică pe care o avea petrolul în secolul XX. Dacă vrem cu adevărat să consolidăm poziția globală competitivă a UE, nu putem permite ca anumite regiuni să fie lăsate în urmă din cauza infrastructurii învechite și a serviciilor educaționale, sociale și sanitare slabe. Prin urmare, există o nevoie continuă de a avea o politică puternică de coeziune, bazată pe solidaritate.

Traian Ungureanu (PPE), *în scris.* – Strategia UE 2020 trebuie să fie un punct de ruptură. Altfel, UE 2020 va fi o Lisabona 2, o strategie care va trebui corectată peste 10 ani de o altă nouă strategie. UE 2020 trebuie să marcheze clar lansarea etapei post-Lisabona. Trebuie să fixăm prioritățile strategiei pe care o lansăm, în așa fel încât reformele pe care UE 2020 le va genera să reziste pe termen mediu și lung.

Există trei teme prioritare pe care UE 2020 trebuie să le enunțe fără echivoc. Sprijinul activ pentru IMM-uri, prin corelarea programelor comunitare cu politicile macro-economice. Această abordare va garanta un mediu economic sănătos pentru actorii privați. Apoi, un sistem educațional care pregătește forța de muncă în acord cu cerințele pieței. Acest proces va asigura un nivel mai bun de ocupare a forței de muncă în statele membre. În sfârșit, Parlamentul European trebuie să aibă o pondere sporită. În acest fel, informația reală din statele membre va putea fi valorificată și va împiedica adâncirea divergențelor între economiile statelor membre. O strategie UE 2020 organizată pe priorități clare va grăbi reluarea creșterii economice în UE, mai ales în condițiile presiunilor financiare și economice actuale

14. Prioritățile Parlamentului în ceea ce privește Consiliul ONU pentru Drepturile Omului (Geneva, 1-26 martie 2010) (dezbateri)

Președintele.– Următorul punct pe ordinea de zi este reprezentat de declarațiile Consiliului și Comisiei referitor la prioritățile Parlamentului în perspectiva Consiliului ONU pentru Drepturile Omului (Geneva, 1-26 martie 2010).

Diego López Garrido, Președinte în exercițiu al Consiliului. – (ES) Domnulepreședinte, Uniunea Europeană se pregătește, la Geneva, la Bruxelles și în capitalele unor țări terțe, pentru prima sesiune din acest an a Consiliului pentru Drepturile Omului.

Consiliul pentru Drepturile Omului este un forum pentru dezbateri situației drepturilor omului în toate regiunile lumii și a eforturilor depuse de comunitatea internațională pentru îmbunătățirea situației drepturilor omului, care reprezintă unul dintre principiile, unul dintre elementele, unul dintre caracteristicile esențiale ale spiritului Uniunii Europene, aspectul care îi conferă adevărata sa identitate în lume.

Președinția Consiliului și-a luat foarte în serios rolul pe care îl are de jucat în acest moment. A luat foarte în serios provocările pe care Uniunea Europeană trebuie să le abordeze în timpul acestor sesiuni ale Consiliului pentru Drepturile Omului. O dovadă pentru aceste afirmații este faptul că prim-viceprim-ministrul guvernului spaniol, María Teresa Fernández de la Vega – care, în acest caz, acționează în calitate de reprezentată a Președinției Consiliului Uniunii Europene – va participa la „segmentul de înalt nivel”, care va inaugura cea de-a 13-a sesiune a Consiliului.

Prin urmare, Președinția va avea o prezență activă în activitatea Consiliului.

Vom apăra poziția Uniunii Europene față de chestiuni cu implicații speciale pentru numeroase state membre și, pe lângă inițiativele naționale, Uniunea Europeană va prezenta rezoluții pentru fiecare țară.

Continuăm să credem că Consiliul are nevoie de instrumente pentru a apăra drepturile omului, pentru a reacționa față de situațiile de încălcare gravă a drepturilor omului, fie printr-un mandat special pentru fiecare țară – cum este cazul Birmaniei sau al Republicii Populare Democrate Coreene – fie prin mandate pentru subiecte specifice în cadrul unei țări, așa cum sperăm că va fi cazul Republicii Democrate Congo.

Aceste situații trebuie să fie monitorizate de comunitatea internațională și de Consiliul pentru Drepturile Omului dacă vrem să își mențină credibilitatea.

Unul dintre subiectele care vor figura în programul de lucru al viitoarelor sesiuni ale Consiliului îl reprezintă o problemă pe care o vom discuta mai târziu, în cadrul unui alt subiect din această după-amiază, și anume sesiunile speciale cu privire la Gaza și la raportul Goldstone. Uniunea Europeană consideră – așa cum vom mai spune o dată mai târziu – că acest raport este o analiză de încredere și a subliniat importanța efectuării unei cercetări adecvate, de încredere cu privire la posibilele încălcări ale legislației internaționale privind drepturile omului și ale dreptului internațional umanitar.

În cele din urmă, aș dori să discutăm problema evaluării Consiliului.

Anul acesta va fi unul crucial pentru negocierile pe tema evaluării activității Consiliului, negocieri care vor avea loc mai exact în 2011.

Uniunea Europeană începe să lucreze pentru o poziție clară, o strategie clară pentru Uniune, dar intenționează să o consolideze, astfel încât să ne putem menține un rol activ și angajamentul asumat pentru protecția și respectarea drepturilor omului.

În orice caz, este clar că Uniunea Europeană va continua să promoveze independența Biroului Înaltului Comisar al Organizației Națiunilor Unite pentru drepturile omului, așa cum a făcut întotdeauna, împreună cu independența procedurilor speciale, participarea organizațiilor non-guvernamentale la Consiliul pentru Drepturile Omului, capacitatea Consiliului de a rezolva problema încălcărilor grave ale drepturilor omului și elaborarea mandatelor pentru țări.

Spania și Președinția spaniolă sunt conștiente de faptul că au preluat Președinția prin rotație într-un moment crucial pentru Uniune și pentru Organizația Națiunilor Unite din punctul de vedere al protecției și al promovării drepturilor omului în lume.

Așa cum a făcut în multe alte domenii, Tratatul de la Lisabona a deschis o nouă etapă și în ceea ce privește acțiunea externă a Uniunii și sperăm că munca noastră comună, sub conducerea Înalțului Reprezentant, va face ca vocea Uniunii Europene să fie auzită mai bine în ceea ce privește apărarea principiilor fundamentale ale activității Consiliului pentru Drepturile Omului. Sperăm, de asemenea, ca această etapă de trecere la un Consiliu mai activ, mai transparent și mai eficient să aibă de câștigat de pe urma etapei de tranziție prin care trece Uniunea sub conducerea unei Președinții – pe care o reprezintă în prezent – care va face tot ceea ce îi stă în putere pentru a se asigura că de acum încolo căile pe care merg Uniunea și Consiliul vor duce către același obiectiv, care este promovarea și protecția drepturilor omului în lume.

Kristalina Georgieva, membră a Comisiei. – Domnule președinte, mi se pare foarte potrivit să mă aflu astăzi aici pentru prima dată pentru a discuta pe tema drepturilor omului, care se potrivește foarte bine cu prioritățile portofoliului meu.

Comisia este în foarte mare parte de acord cu prezentarea făcută de Președinția spaniolă și aș dori să fac două remarce referitor la ceea ce s-a prezentat aici cu privire la prioritățile viitoarei sesiuni și la felul în care UE se va alinia acestor priorități.

Prima se referă la chestiuni tematice. UE și grupul țărilor din America Latină lucrează împreună la un proiect de rezoluție privind drepturile copilului, concentrându-se în special pe lupta împotriva violenței sexuale față de copii. Comisia este foarte îngrijorată de creșterea cazurilor de violență sexuală în zonele de conflict și în cele aflate în situații de criză, dar și de atitudinea ostilă față de persoanele mai vulnerabile și în special față de copii. În conformitate cu consensul european privind ajutorul umanitar, UE se va asigura că aceste probleme vor fi abordate în mod adecvat în rezoluție.

De asemenea, UE va participa în mod activ la o comisie organizată pe tema drepturilor persoanelor cu dizabilități. Există o legătură foarte clară cu politicile interne ale UE, întrucât foarte curând vom finaliza procesul de aderare la Convenția ONU cu privire la Drepturile Persoanelor cu Dizabilități.

Alte domenii tematice de interes sunt dreptul la alimentație, care este în conformitate cu îndeplinirea Obiectivelor de Dezvoltare ale Mileniului, precum și drepturile omului ale persoanelor strămutate în interiorul unei țări, care, spre deosebire de refugiați, nu sunt protejate corespunzător de convențiile internaționale, și vom face presiuni în ceea ce privește acest aspect.

A doua remarcă pe care doresc să o fac se referă la sprijinul acordat de UE pentru adoptarea de către plen a rapoartelor privind Evaluările periodice universale aferente statelor care au trecut prin acest proces în decembrie. Este un moment foarte important, când statele evaluate își pot face publice angajamentele pe care și le asumă pentru a îmbunătăți situația drepturilor omului. În același timp, statele pot alege să solicite asistență internațională pentru punerea în aplicare a acestor angajamente. Comisia rămâne în continuare deschisă față de ideea de a discuta cu partenerii căile și mijloacele de a susține punerea în aplicare a recomandărilor acestor evaluări.

Așa cum a subliniat și Președinția spaniolă, foarte grav este faptul că impactul acestui proces depinde, în primul rând, de transparența și de deschiderea pe care le dovedesc statele membre ale UE, pentru că putem fi eficienți numai dacă ne urmăm propriul exemplu.

Laima Liucija Andrikiene, în numele grupului PPE. – Domnule președinte, salut faptul că Parlamentul European intenționează să adopte o rezoluție privind viitoarea sesiune a Consiliului pentru Drepturile Omului. De asemenea, salut faptul că Parlamentul European va trimite o delegație la Consiliul pentru Drepturile Omului, având în vedere că recomandările noastre către Consiliul UE se concentrează în general pe felul în care putem îmbunătăți munca depusă de Consiliul pentru Drepturile Omului și consolida rolul Uniunii Europene în cadrul acestuia.

Această a 13-a sesiune este cea mai importantă din 2010 și va include întruniri la nivel înalt și discuții cu miniștrii guvernelor pe marginea a numeroase aspecte importante care au fost deja menționate de dna comisar și de dl ministru, precum impactul crizei financiare globale asupra situației drepturilor omului la nivel mondial.

Salutăm faptul că partenerii noștri americani sunt extrem de implicați în activitatea Consiliului pentru Drepturile Omului. Totuși, ar trebui să privim cu îngrijorare faptul că unele țări încearcă să boicoteze întregul proces și să submineze credibilitatea Consiliului pentru Drepturile Omului. Iranul a semnalat că ar putea candida la alegeri pentru un loc în Consiliu. Ar fi un lucru regretabil ca Iranul să fie ales, întrucât acest lucru nu ar face decât să crească numărul de țări din Consiliu care au o istorie problematică în ceea ce privește

drepturile omului. În acest caz, Consiliul pentru Drepturile Omului ar risca să fie scos din uz și să devină la fel de ineficient ca și predecesorul său, Comisia pentru drepturile omului. Cu alte cuvinte, însăși credibilitatea Consiliului pentru Drepturile Omului este pusă în joc, și, prin urmare, trebuie să facem tot ceea ce ne stă în putere pentru a menține autoritatea Consiliului pentru Drepturile Omului.

Richard Howitt, în numele grupului S&D. – Domnule președinte, aș dori să încep prin a saluta implicarea acestui Parlament în inițiativele ONU. În toamnă, la New York, am susținut cauza numirii unui nou secretar-general adjunct care să ridice nivelul de prioritate al drepturilor omului în cadrul ONU, iar luna viitoare ne vom afla din nou chiar la Consiliul pentru Drepturile Omului: nu doar vom dialoga cu reprezentanții noștri europeni, ci vom colabora, de asemenea, cu țări terțe, în cadrul eforturilor comune ale Europei de a promova respectarea drepturilor omului în restul lumii. Sunt mândru de faptul că la Geneva vedem că Europa este campioană a drepturilor omului și, grație activității care urmează să înceapă în luna iunie a acestui an, rezoluția noastră de astăzi arată că ar trebui să fim chiar campioni ai unor reforme noi ale Consiliului pentru Drepturile Omului.

Consiliul rămâne în continuare prea influențat de politică, iar textul nostru de astăzi îi critică pe bună dreptate pe aceia dintre delegați care și-au aliniat în mod cinic automobilele în fața sediului ONU din Geneva la ora 6.00, pentru a se înscrie primii pe lista vorbitorilor pentru a ajuta Sri Lanka în moțiunea de neintervenție menită să eludeze criticile privind încălcările din această țară și să evite spiritul înființării Consiliului pentru Drepturile Omului: faptul că ar trebui să muncească permanent pentru a se ocupa de abuzurile asupra drepturilor omului de fiecare dată și oriunde s-ar petrece acestea. În acest Parlament suntem de acord cu multe dintre principiile enunțate de Președinția spaniolă în ceea ce privește continuarea reformei și aș dori să mă alătur prietenei mele, dna Andriksen, și să spun că va fi o nouă lovitură de grație pentru Consiliu dacă Iranul, cu istoria sa catastrofică în ceea ce privește drepturile omului, va fi ales data viitoare fără niciun fel de opoziție, așa cum se tem unii.

Pentru orice națiune, cel mai greu test cu privire la drepturile omului este momentul în care este acuzată de încălcarea acestor drepturi. Acesta este motivul pentru care sunt încântat de faptul că în cadrul reuniunii organizaționale de la Geneva din 18 februarie, atât Uniunea Europeană, cât și Statele Unite s-au declarat în favoarea prezentării în fața Consiliului pentru Drepturile Omului a studiului comun cu privire la detenția secretă. Nu vom fi întotdeauna de acord cu criticile, însă trebuie să fim mereu deschiși față de acestea, dacă vrem ca și alții să facă la fel.

Kristiina Ojula (ALDE). – (ET) Dnă Înalt Reprezentant, dnă comisar, noi, cei din Alianța Liberalilor și Democraților pentru Europa, dorim ca Uniunea Europeană să fie vizibilă la apropiata a 13-a sesiune a Consiliului ONU pentru Drepturile Omului. În calitate de coautoare a acestei rezoluții, doresc să atrag atenția în mod special asupra punctelor 9 și 13 din rezoluție, care se referă la chestiuni legate de Iran.

Pentru noi, Grupul ALDE, este inacceptabil faptul că acest Consiliu ONU pentru Drepturile Omului este incapabil – ca să nu spunem reticent – să reacționeze cu promptitudinea necesară la crizele drepturilor omului existente în Afganistan, Guineea, Iran, Yemen și Irak. Scopul Consiliului pentru Drepturile Omului, care reunește toate țările din lume, este acela de a monitoriza permanent situația drepturilor omului pe teritoriul tuturor statelor membre și de a reacționa neîntârziat de fiecare dată când situația se înrăutățește.

Actuala gestionare atât de lentă a situației este în mod clar un semn de slăbiciune și demonstrează incapacitatea organizației de a pune în aplicare în mod corespunzător obiectivele pe care și le-a stabilit. Slăbiciunea organizației este, de asemenea, evidentă din faptul că Iranul candidează la alegerile Consiliului ONU pentru Drepturile Omului care vor avea loc în mai 2010, o situație care este chiar comică. Ideea în sine este una absurdă, având în vedere tentativele neputincioase ale regimului teocratic din Iran de a suprima prin metode represive dezordinea civilă care a pus stăpânire pe întreaga țară. Singura posibilitate este să fie învinuită întreaga comunitate internațională.

Respectăm alegerile poporului iranian, iar scopul criticilor noastre este acela de a crea un viitor mai bun pentru poporul iranian. Facem apel la Înaltul Reprezentant al Uniunii Europene pentru afaceri externe și politica de securitate și la vicepreședinta Comisiei să adopte o poziție hotărâtă în ceea ce privește această chestiune și să exercite o presiune puternică asupra ONU.

Heidi Hautala, în numele grupului Verts/ALE. – (FI) Domnule președinte, la viitorul Consiliu pentru Drepturile Omului, Uniunea Europeană are o ocazie uriașă de a aproba o mișcare pentru consolidarea dreptului internațional.

Consiliul și Comisia ne-au prezentat liste lungi cu chestiuni importante, însă avem vreo garanție că Uniunea Europeană va insista cu adevărat ca aceste probleme să fie rezolvate? De exemplu, aş putea menționa faptul că raportul Goldstone privind încălcările dreptului umanitar internațional din timpul războiului din Gaza a avut parte de o primire controversată în statele membre. După părerea mea, avem dreptul de a fi informați de către reprezentantul Consiliului cu privire la părerea pe care diversele state membre o au acum despre acest raport important. Acest raport este crucial în această perioadă în care încercăm să nu îi mai lăsăm să scape nepedepsiți pe cei care se fac vinovați de încălcarea dreptului internațional umanitar, ci, în schimb, să îi aducem în fața justiției.

În al doilea rând, asemenea colegului meu, dl Howitt, aş dori să menționez noul raport privind centrele de detenție secrete. Uniunea Europeană trebuie să acționeze mai hotărât în ceea ce privește tortura și tratamentele inumane din închisori, unele din ele secrete. Totodată, trebuie să fim capabili să acceptăm faptul că statele membre ale Uniunii Europene sunt și ele vinovate de asemenea practici. Această situație nu poate continua; trebuie să investigăm și aceste aspecte în măsura în care ele ne afectează.

Avem ocazia de a spori puterea Curții penale internaționale adoptând o poziție hotărâtă în ceea ce privește felul în care trebuie modificat în această primăvară Codul de conduită profesională al acestei curți.

Charles Tannock, în numele Grupului ECR. – Domnule președinte, Consiliul pentru Drepturile Omului are, fără îndoială, obiective demne de laudă, însă este foarte grav compromis de unii dintre membrii săi. Mulți dintre aceștia au foarte puțin respect față de drepturile omului și democrație, printre ei numărându-se Cuba, China, Pakistan, Arabia Saudită, Nicaragua și Gabon – și Iranul, în calitate de potențial candidat. Prin urmare, este foarte clar că această instituție are foarte puțină autoritate morală reală. Este singurul lucru în care se angajează Uniunea Europeană la nivelul ONU și, fără îndoială, acționează benefic în problema securității alimentare și a drepturilor copiilor. Cu toate acestea, atacă în mod obsesiv istoria Israelului în ceea ce privește drepturile omului, scăpând însă deseori din vedere propriul dispreț față de drepturile omului.

Rezoluția acestui Parlament subliniază în mod corect faptul că cea de-a 13-a sesiune omite să menționeze gravele probleme legate de drepturile omului care sunt asociate unor regimuri precum cele din Guineea, Afganistan, Iran și Yemen. În al doilea rând, această rezoluție face referire la CIA și la extrădările extraordinare. Ar trebui să ne gândim de două ori înainte de a-i ataca pe aliații noștri americani, întrucât ei încă duc pe umeri o mare și disproporționată parte a responsabilității pentru securitatea noastră în Uniunea Europeană.

Nicole Sinclaire (NI). – Domnule președinte, în timp ce Comisia este foarte dornică să apere drepturile omului, noi, britanicii, știm foarte clar, încă din secolul 13, poziția pe care o adoptăm. Mă tem că Tratatul de la Lisabona este doar o umbră palidă a documentului nostru Magna Carta.

Comisiei îi place să se considere un actor pe scena mondială în domeniul drepturilor omului și pare să fie foarte dornică să îi judece pe alții și să ofere ajutor și sfaturi. Totuși, ar trebui să se privească în mod critic. Mi se pare foarte ironic faptul că, deși UE susține pe bună dreptate drepturile locuitorilor din Cașmir, care așteaptă cu răbdare un referendum pe tema dreptului la autodeterminare, referendum pe care Organizația Națiunilor Unite l-a promis în 1947, Comisia încearcă în mod activ, prin Tratatul de la Lisabona, să ia competența pe care propriile state membre o au în domeniile politice importante. De fapt, acest lucru îmi aduce aminte de referendumul care a fost promis electoratului britanic, dar care pur și simplu nu a mai fost organizat. Prin urmare, electoratul meu așteaptă autodeterminarea, împreună cu locuitorii din Cașmir.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE). – (ES) Domnule președinte, cred că aceasta este o ocazie excelentă de a afirma universalitatea, indivizibilitatea și interdependența drepturilor omului, lucru pe care îl face această propunere de rezoluție comună care urmează să fie adoptată mâine.

Parlamentul și-a exprimat părerea în mai multe rânduri, în mod normal, prin Raportul anual privind drepturile omului în lume, dar și prin numeroase rezoluții, așa cum s-a întâmplat recent în cazul Iranului.

Unii colegi deputați s-au referit la paradoxul – un termen pe care ei l-au folosit – ca anumite țări, care au o istorie negativă în ceea ce privește drepturile omului, să facă parte din instituția responsabilă cu monitorizarea lor, și cred că Iranul este unul dintre cele mai evidente cazuri. Acesta nu este singurul exemplu și cred că Organizația Națiunilor Unite va deveni inefficientă dacă va primi într-adevăr resurse de la aceste țări și își va pierde toată legitimitatea politică și autoritatea morală de a condamna astfel de situații.

Domnule președinte, în timp ce eu vorbesc despre această problemă, în această săptămână un alt organ al Parlamentului a luat în considerare ideea de a expulza un membru al acestui plen, expulzarea statului Cuba. În plus, astăzi trebuie să plângem moartea lui Orlando Zapata Tamayo, un constructor de 42 de ani, deținut

politic, care a decedat în urma grevei foamei și, printre altele, din cauza unei detenții arbitrare, inumane și crude.

Președintele Comisiei cubaneze pentru drepturile omului și reconciliere, dl Elizardo Sánchez, o persoană care este foarte apropiată de spiritul democrației sociale, a declarat că moartea acestui om putea fi evitată și că, din punctul lui de vedere, este vorba de o crimă mascată în justiție. Dnă comisar, aș dori să vă întreb – întrucât știm deja poziția Președintelui în exercițiu – dacă dumneavoastră credeți, din punct de vedere etic și democratic, ca reacție la situațiile regretabile precum moartea dlui Zapata, și dacă și Comisia este de aceeași părere, că relațiile dintre Uniunea Europeană și Cuba trebuie ridicate la un nivel superior și dacă trebuie să li se acorde prioritate.

15. Urări de bun venit

Președintele. – Aș dori să îi urez bun venit monseniorului Jorge Ortiga, Arhiepiscop de Braga, și tuturor episcopilor și delegației episcopale portugheze care îl însoțesc.

Sfinția Voastră, permiteți-mi să profit de această ocazie pentru a exprima solidaritatea noastră și pentru a transmite condoleanțe poporului portughez, în special locuitorilor din Madeira, care au suferit foarte mult în ultimele câteva zile. Gândurile și rugăciunile noastre sunt alături de ei.

16. Prioritățile Parlamentului în ceea ce privește Consiliul ONU pentru Drepturile Omului (Geneva, 1-26 martie 2010) (continuarea dezbaterii)

Președintele. – Următorul punct pe ordinea de zi este reprezentat de declarațiile Consiliului și Comisiei cu privire la prioritățile Parlamentului în perspectiva Consiliului ONU pentru Drepturile Omului (Geneva, 1-26 martie 2010).

Vittorio Prodi (S&D). – (IT) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, cea de-a 13-a sesiune a Consiliului ONU pentru Drepturile Omului reprezintă o ocazie extrem de importantă.

Aș dori să menționez doar unul sau două cazuri despre care nu se vorbește prea des. În ceea ce privește subiectul închisorilor, dar nu al celor pentru teroriști, aș dori să scot în evidență condițiile cu adevărat inumane din închisorile din Rwanda și Libia, unde oameni absolut nevinovați care sunt ținuti în detenție sunt condamnați la moarte.

Mai mult decât atât, aș dori să menționez problema poporului Sahrawi, care este nerezolvată de atâta timp, și aș dori să menționez, de asemenea, drepturile refugiaților climei, care sunt alungați din țările lor din cauza formelor dramatice ale schimbărilor climatice. Toți aceștia sunt factori care trebuie luați în considerare, în special pentru că reprezintă totodată fundamentul societății noastre.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Domnule președinte, la cea de-a 60-a aniversare a sa din 2005, Organizația Națiunilor Unite și-a oferit două structuri noi. Prima a fost Comisia pentru consolidarea păcii, iar cea de-a doua a fost Consiliul pentru Drepturile Omului. În timp ce Comisia pentru consolidarea păcii își desfășoară activitatea în mod relativ eficient și în mare parte s-a ridicat la nivelul așteptărilor, nu se poate spune același lucru și despre Consiliul pentru Drepturile Omului, oricât de indulgenți am fi. S-a spus aici – și s-a exprimat în rezoluție – că este foarte mare nevoie de o reformă. Activitatea Consiliului pentru Drepturile Omului este prea unilaterală – colegii mei deputați au menționat acest lucru – de exemplu, problema statului Israel este discutată dintr-o perspectivă unică. Ca să fiu sincer, nu mă bucur că singura chestiune importantă pe care Președinția a evidențiat-o aici este raportul Goldstone, care cu siguranță merită să fie discutat, dar care nu este problema principală.

Dacă dl Howitt spune că alegerea Iranului – dacă se va întâmpla – va fi o lovitură de grație pentru Consiliul pentru Drepturile Omului, aș vrea să știu ce înseamnă acest lucru. Aș dori ca statele membre și Serviciul european pentru acțiune externă să adopte o poziție uniformă față de această chestiune, pentru că eu cred că dacă lucrurile vor continua în această direcție va trebui să ne gândim foarte serios să mutăm din nou centrul activității pentru drepturile omului de la Organizația Națiunilor Unite în cea de-a treia comisie, care cel puțin beneficiază de reprezentare universală și de o mai mare legitimitate.

Daniël van der Stoep (NI). – (NL) Știți și dumneavoastră și știm și noi faptul că acest Consiliu ONU pentru Drepturile Omului este o mare farsă. Consiliul este șantajat de Organizația Conferinței Islamice, structură

formată din țări care se protejează unele pe altele și care încearcă să provoace statul Israel și să îl acuze pe nedrept.

Domnule președinte, acest așa-numit Consiliu pentru Drepturile Omului este în contradicție cu tot ceea ce înseamnă drepturile omului, în special cu libertatea de exprimare. Este revoltător și condamnat faptul că acest Parlament ia în serios acest consiliu groaznic. Domnule președinte, dacă acest plen crede într-adevăr în drepturile omului, atunci ar trebui să condamne șirul de rezoluții care încearcă să reprime libertatea de exprimare, dar și încălcările flagrante ale drepturilor omului comise de statele care fac parte din Consiliul pentru Drepturile Omului. Domnule președinte, în afară de Arabia Saudită, Pakistan, Indonezia și Egipt, care se numără printre statele care comit cele mai grave încălcări ale drepturilor omului din lume, acum și Iranul vrea să devină membru al Consiliului pentru Drepturile Omului. Păi atunci nu ar mai fi nevoie decât să invităm și Coreea de Nord în acest club și cam toate țările cu reputații proaste vor fi adunate în același loc.

Domnule președinte, în ceea ce mă privește, un lucru este clar: Consiliul ONU pentru Drepturile Omului este un organism îngrozitor, care nu poate fi luat în serios. Acest plen trebuie să se distanțeze imediat și direct de Consiliul pentru Drepturile Omului și trebuie să refuze orice dialog cu această adunătură de personaje negative.

Cristian Dan Preda (PPE). - Încep prin a reaminti că, atunci când a fost creat ca organ unic specializat în drepturile omului în cadrul sistemului Națiunilor Unite, Consiliul Drepturilor Omului a marcat o speranță, și anume speranța sporirii protecției drepturilor fundamentale la nivel mondial.

Instituirea mecanismului de examen periodic universal, care este inovația cea mai importantă în raport cu defuncta Comisie a Drepturilor Omului, era menită să răspundă problematicei, politizării excesive și selectivității în tratarea cazurilor de încălcări grave ale drepturilor omului. Acest mecanism este esențial pentru ca, într-un fel sau altul, Consiliul Drepturilor Omului să se achite de mandatul său. Trebuie însă subliniat că vechii demoni nu au dispărut în întregime și că politizarea excesivă continuă să afecteze munca acestui organism. Pe de altă parte, trebuie să spunem că mecanismul de examen periodic universal nu este suficient pentru a asigura o protecție efectivă a drepturilor omului.

Atunci când Consiliul nu reacționează suficient de prompt, așa cum s-a întâmplat, ca să iau un singur exemplu, în Guineea, în cazul crizei din Guineea, acest lucru are consecințe foarte serioase: autorii încălcării drepturilor omului pot avea pur și simplu senzația că nu au de ce să-și facă griji. Credibilitatea Consiliului depinde deci de capacitatea sa de a acționa ferm și rapid atunci când survin violări grave ale drepturilor omului.

În acest sens, este important ca Uniunea Europeană să promoveze crearea la nivelul Consiliului Drepturilor Omului a unor mecanisme dedicate răspunsului la crizele precum cele din, ca să luăm exemple din actualitate, Afganistan, Guineea - Conakry, Iran, Yemen sau Irak. Este, cred, în interesul Parlamentului European ca această instanță, Consiliul Drepturilor Omului, să fie cât se poate de puternică și de eficientă, pentru că, spun eu, avem nevoie de un partener credibil în dialogul asupra drepturilor omului

Corina Crețu (S&D). - Aș vrea să mă refer la situația din Fâșia Gaza care constituie, după cum știți, un element permanent de preocupare în privința respectării drepturilor omului, mai ales după agravarea situațiilor în urma confruntărilor din iarna trecută. Nu cred că putem măsura cine a suferit mai mult în acest conflict, acțiunile militare ale ambelor părți au făcut să sufere, din păcate, mai ales civilii, dar, în contextul situației de pe teren, este foarte greu de diferențiat între militari și civili, în ceea ce-i privește pe palestinienii, iar de cealaltă parte, atacurile cu rachete ale Hamas au urmărit terorizarea civililor israelieni.

Am vizitat zona în perioada conflictului, am văzut care erau problemele și temerile ambelor părți și cred că orice încercare de a face vinovată doar o singură parte pentru cele întâmplate este în dezacord cu realitatea. Confruntările sângeroase din Fâșia Gaza și consecințele dramatice în plan umanitar sunt o pledoarie dureroasă pentru o acțiune concentrată în toate zonele sensibile ale planetei, în special împotriva cauzelor ce determină suferința civililor lipsiți de apărare, precum și pentru implicarea mai profundă și mai eficientă a structurilor internaționale în vederea impulsivării dialogului pentru pace. Este o sferă în care Uniunea Europeană are atât capacitatea, cât și credibilitatea necesare, dar și obligația de a acționa mai ferm pe plan mondial

Tunne Kelam (PPE). – Domnule președinte, una dintre prioritățile parlamentare este și aceea de a rezolva o situație alarmantă, și anume faptul că activitatea Consiliului pentru Drepturile Omului a generat o politizare extremă. Prin urmare, este extrem de important ca delegațiile membrilor UE să militeze pentru stabilirea unor criterii care trebuie impuse celor care vor să devină membri ai Consiliului pentru Drepturile Omului. Acest lucru se referă în special la cerințele minime de respectare a unor proceduri speciale și la evitarea

utilizării moțiunilor de neintervenție, care au împiedicat adoptarea unor rezoluții de către anumite state care doresc să evite criticile aduse politicilor lor privind drepturile omului.

Aș dori să mă refer și la alte două priorități parlamentare. În primul rând, Belarus. În ciuda așteptărilor, situația drepturilor omului nu s-a îmbunătățit, ci se înrăutățește. Aș dori să subliniez astăzi mesajul dlui Milinkievici. UE are în prezent posibilitatea de a exercita presiune asupra regimului Lukașenko și de a-l obliga pe acesta să realizeze o ameliorare reală, ca o condiție pentru a primi în continuare sprijinul economic și cooperare din partea UE.

În al doilea rând, aș dori să solicit susținere pentru intervenția publică făcută săptămâna trecută de 18 activiști ruși în domeniul drepturilor omului, printre care și Kovalev, laureat al Premiului Saharov, militanți care sunt extrem de îngrijorați de interzicerea informațiilor independente transmise de sateliți în limba rusă, interdicție pe care Kremlinul a realizat-o făcând presiuni.

Este dăunător pentru valorile UE să lăudăm militanți pentru drepturile omului, așa cum este Kovalev, și în același timp să acceptăm afirmațiile dlui Putin potrivit cărora difuzarea de către sateliții europeni a unor informații alternative în limba rusă este un lucru ostil.

Elena Băsescu (PPE). - În cadrul dezbaterii de azi, aș dori să aduc în atenția dumneavoastră cazul soldatului israelian Ghilad Shalit, răpit la Kerem Shalom în luna iunie, anul 2006, un soldat în vârstă de numai 19 ani. Săptămâna trecută am făcut parte din delegația oficială a Parlamentului European în Israel, iar una dintre întâlniri a fost cu tatăl lui Ghilad Shalit, Noam Shalit. În ciuda prevederilor articolelor 13, 23 și 126 din Convenția de la Geneva privind drepturile prizonierilor de război, lui Ghilad, care are și cetățenie franceză, nu-i sunt respectate dreptul de a fi vizitat de către familie și Crucea Roșie Internațională, dreptul la un tratament uman, dreptul de a se ști cu precizie locația în care este ținut prizonier. Țin să precizez că inclusiv articolul 77 din raportul Comisiei Goldstone, de altfel critic la adresa Israelului, recomandă ca Ghilad Shalit să se bucure de drepturile asigurate de Convenția de la Geneva. Pe de altă parte, Israelul respectă drepturile prizonierilor.

Csaba Sógor (PPE). - (HU) La sesiunea din martie a Consiliului ONU pentru Drepturile Omului, Uniunea Europeană va trebui să declare fără echivoc faptul că, acum, comunitatea internațională nu mai poate tăcea în privința încălcărilor drepturilor omului, nu numai în privința celor comise în țările în curs de dezvoltare, ci și în ceea ce privește contravențiile care se constată în țările dezvoltate. Declarația privind drepturile persoanelor aparținând minorităților naționale, etnice, religioase și lingvistice, document adoptat de Adunarea Generală a ONU pe 18 decembrie 1992, este obligatorie în aceeași măsură și pentru țările în curs de dezvoltare și pentru cele dezvoltate, inclusiv pentru statele membre ale UE. Primul alineat de la articolul 2 din Declarație prevede că persoanele aparținând minorităților naționale au dreptul de a-și utiliza propria limbă, în intimitate și în public, fără a fi împiedicate sau discriminate în vreun fel. În prezent, prevederile acestui articol sunt deseori încălcate, chiar și în statele membre ale UE. UE nu poate fi credibilă decât dacă va găsi o soluție împotriva încălcărilor drepturilor omului din teritoriile Uniunii Europene, astfel încât să ofere un exemplu pentru întreaga lume.

Georgios Papanikolaou (PPE). - (EL) Domnule președinte, următorii doi ani vor fi decisivi pentru cristalizarea rolului ONU în sectorul drepturilor omului, pentru că, așa cum știți, evaluarea interguvernamentală a Consiliului pentru Drepturile Omului va fi publicată în 2011.

Există pericolul, în această perioadă, ca statele la care au făcut referire colegii mei deputați și care nu sunt foarte apreciate în acest sector să încerce să limiteze rolul ONU.

Aș dori să adaug următoarele la ceea ce s-a spus deja: în primul rând, întrucât Uniunea Europeană este – și am încredere că va continua să fie – unul dintre cei mai importanți factori în ceea ce privește apărarea drepturilor omului, una dintre prioritățile noastre trebuie să fie aceea de a vorbi într-un singur glas la nivel internațional și de a evita, pe cât posibil, conflictele.

În al doilea rând, trebuie să intensificăm colaborarea noastră cu Statele Unite ale Americii pentru apărarea drepturilor omului.

În sfârșit, în al treilea rând, Parlamentul European trebuie – și poate – să monitorizeze cu atenție procedurile specifice care vor urma în vederea evaluării universale periodice a consiliului, astfel încât noi să aducem o contribuție reală și substanțială la promovarea drepturilor omului în toate statele membre ale Organizației Națiunilor Unite.

Mariya Nedelcheva (PPE). – (FR) Domnule președinte, dnă Georgieva, domnule López Garrido, aş dori să vă atrag atenția asupra punctului 13 al acestei rezoluții privind candidatura Iranului la Consiliul Organizației Națiunilor Unite pentru Drepturile Omului.

Pe 15 februarie, Iranul a fost supus evaluării periodice universale, care evaluează situația în ceea ce privește protejarea și promovarea drepturilor omului în țară. Regimul iranian a afirmat că respectarea drepturilor omului este garantată în această țară. Aş dori să scot în evidență mai multe aspecte referitoare la aceste afirmații făcute de actualul regim.

Ieri, în Parlament, dl Radjavi ne-a făcut o prezentare generală a arestărilor arbitrare și a actelor de tortură comise asupra femeilor iraniene și asupra celor care se opun regimului. Deplângem totodată condițiile politice pe care trebuie să le îndure prizonierii, iar tabăra Ashraf a devenit un simbol al nerespectării drepturilor omului. În timpul sesiunii din ianuarie, colegii mei deputați au prezentat mai multe declarații ale unor martori.

Astăzi, nu putem accepta ca Iranul să devină membru al celei mai înalte autorități pentru apărarea drepturilor omului. Prin urmare, mă întreb ce mesaj vom transmite celorlalte state care respectă cu adevărat drepturile omului. Europa trebuie să vorbească cu un singur glas, dovedindu-și consecvența, și, așa cum a spus baroana Ashton în declarațiile dumneai, haideți să afirmăm că, în acest moment, candidatura Iranului este de neconceput.

Alf Svensson (PPE). – (SV) Domnule președinte, în ceea ce privește rezoluția comună a grupului nostru cu privire la Consiliul pentru Drepturile Omului, sunt mulțumit în special de punctele 6 și 25, în care repetăm puternica susținere a UE pentru rezoluțiile specifice pentru fiecare țară. În acele cazuri în care drepturile omului sunt abuzate în mod sistematic, rezoluțiile specifice pentru fiecare țară reprezintă instrumente extrem de importante, atât în cadrul Consiliului pentru Drepturile Omului, cât și în Adunarea Generală a ONU. În multe cazuri în care guvernul unei țări nu a participat mult timp la dialoguri sau programe pentru a îmbunătăți situația respectivă, rezoluțiile specifice pentru țară reprezintă singura acțiune pe care comunitatea internațională o mai poate întreprinde împotriva acestor infracțiuni.

Nu este vorba de a nominaliza și de a critica, așa cum cred unii; nu este vorba nici de faptul că nouă, cei din Europa, ne-ar face plăcere să ne băgăm nasul în problemele interne ale altor țări. Este pur și simplu vorba de a semna că nu vom accepta abuzurile sistematice ale unui regim și nici asuprirea propriului popor. Trebuie să arătăm că ținem cu libertatea, nu cu asuprirea. De aceea este important ca tabăra UE să continue să apere existența rezoluțiilor specifice pentru fiecare țară în cadrul sistemului ONU.

Andrew Henry William Brons (NI). – Domnule președinte, țările Uniunii Europene ar trebui să își facă ordine în propriile case înainte de a-i arăta pe alții cu degetul. Multe state membre ale Uniunii Europene persecută și aruncă în închisoare oameni pentru libertatea nonviolentă a exprimării. Mai precis, încearcă să transforme orice opoziție față de imigrare în infracțiune. Încă se mai practică arderea cărților. Partidele politice sunt interzise, cum se întâmplă în Belgia, sau interzicerea lor se bazează pe dovezi inventate, cum se întâmplă în Germania, ori se impun interdicții ilicite, ca în Marea Britanie, unde propriului meu partid i s-a interzis, printr-o hotărâre judecătorească impusă de guvern, să accepte membri noi, pentru o perioadă de timp nedeterminată.

Nu este suficient ca țările să se numească democratice: ele trebuie să respecte și libertatea de exprimare, trebuie să respecte libertatea de asociere și trebuie să respecte libertatea alegerilor.

Diego López Garrido, Președinte în exercițiu al Consiliului. – (ES) Domnule președinte, sunt recunoscător pentru discursurile deputaților în ceea ce privește acest aspect esențial și decisiv care, așa cum am spus și în primul meu discurs, este unul dintre elementele de bază ale Uniunii Europene: apărarea drepturilor omului.

În acest sens, credem că participarea la Consiliul Organizației Națiunilor Unite pentru Drepturile Omului, inclusiv susținerea existenței acestui Consiliu, reprezintă o poziție pe care Uniunea Europeană trebuie să o mențină. Uniunea Europeană a susținut întotdeauna că trebuie înființat un consiliu al drepturilor omului, care să înlocuiască fosta comisie, așa cum am mai spus. În plus, s-a crezut că acesta trebuie să fie un instrument care să se poată ocupa în mod corespunzător de situația drepturilor omului la nivel mondial, situație care solicită Organizației Națiunilor Unite și membrilor acesteia să acționeze, să adopte o poziție sau să facă o declarație corespunzătoare.

De fapt, Președinția Uniunii Europene, Președinția Consiliului, a luat parte în mod sistematic, în numele Uniunii Europene, la discuțiile purtate în timpul diverselor sesiuni parțiale ale Consiliului pentru Drepturile Omului, iar acest lucru va continua să se întâmple. Președinția Consiliului Uniunii va participa la următoarea

sesiune a Consiliului pentru Drepturile Omului, în numele Consiliului Uniunii. Evident, acest lucru este perfect compatibil cu declarațiile și pozițiile fiecăruia dintre statele membre ale Uniunii și ale Comisiei Europene, ca o altă instituție a Uniunii.

Prin urmare, aș dori să spun că ne declarăm în favoarea existenței acestui organism și în favoarea atingerii întregului său potențial, lucru care în anumite cazuri se întâmplă, iar în alte cazuri nu: evident, există anumite situații în care, în urma votului desfășurat, Uniunea Europeană și statele sale membre nu își îndeplinesc toate obiectivele. Există și cazuri pozitive, de exemplu, poziția cu privire la Somalia: există încălcări ale drepturilor omului în această regiune. Există alte cazuri în care obiectivele nu au fost atinse, însă aspectele pozitive le depășesc întotdeauna pe cele negative.

Aș dori să spun că vom vorbi despre câteva dintre cazurile țărilor care au fost menționate în diferitele discursuri.

Doresc cu adevărat să vorbesc despre cazul Iranului, pentru că au fost făcute aluzii repetate cu privire la candidatura Iranului. După cum știți, s-au făcut în mod constant declarații cu privire la acest subiect. Chiar aici, în fața mea, am trei declarații făcute numai în acest an de către Înaltul Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate, dna Catherine Ashton, cu privire la situația din Iran, declarații în care aceasta condamnă și își exprimă îngrijorarea față de cazurile de încălcare a drepturilor omului și față de execuțiile care au avut loc în Iran.

În ceea ce privește problema candidaturii, trebuie să spunem în primul rând că aceasta este o chestiune care, în prezent, încă ține de competența națională (poziția în ceea ce privește candidaturile țărilor care vor să facă parte din Consiliul pentru Drepturile Omului. În orice caz, problema situației drepturilor omului din Iran și a încălcărilor acestor drepturi și, prin urmare, acceptarea sau nu a candidaturii Iranului pentru Consiliul pentru Drepturile Omului trebuie gestionate cu atenție, pentru a nu genera un rezultat opus efectului dorit. Prin urmare, înțelegem că Uniunea Europeană trebuie să încerce să adopte cea mai coordonată poziție posibilă (exact lucrul care se întâmplă în acest moment), respectând totodată competența națională și, așa cum am spus, dovedind precauție.

Pe scurt, domnule președinte, considerăm că acest Consiliu pentru Drepturile Omului este un loc în care trebuie să apărăm poziția Uniunii Europene și credem că este locul potrivit pentru aceasta. Mai mult decât atât, angajamentul nostru față de acesta a fost întotdeauna acela de a garanta că el nu va face ca mișcarea universală de apărare a drepturilor omului să facă pași înapoi, să regreseze, în special în ceea ce privește realizarea umanității de a considera că drepturile omului reprezintă o valoare universală, o valoare universală care ar trebui apărată mai presus de orice granițe, tradiții și diversitate, pentru că este un lucru legat tocmai de esența ființelor umane.

Kristalina Georgieva, membră a Comisiei. – Domnule președinte, le mulțumesc foarte mult deputaților europeni pentru recomandările lor. Ne vom asigura că aceste recomandări vor fi împărtășite Înaltului Reprezentant.

Permiteți-mi să subliniez patru aspecte ca răspuns la întrebările și comentariile specifice.

În primul rând, în ceea ce privește candidatura Iranului: susțin foarte mult punctul de vedere exprimat de Președinția spaniolă. Pot doar să subliniez faptul că ne așteptăm ca fiecare membru ales al Consiliului să demonstreze în practică cel mai înalt angajament față de protecția și promovarea drepturilor omului.

În ceea ce privește cazul foarte trist al pierderii unei vieți omenești în Cuba, decesul dlui Orlando Zapata, doresc să transmit familiei acestuia condoleanțele Comisiei și să condamn cu hotărâre detenția continuă a peste 200 de disidenți politici din Cuba, precum și alte expresii ale lipsei de respect față de drepturile fundamentale ale omului. Comisia solicită Cubei să își schimbe politica și să își îndeplinească obligațiile ce îi revin în conformitate cu prevederile dreptului internațional. Vom continua să abordăm problema drepturilor omului în cadrul dialogului cu Cuba, cu autoritățile de acolo, și vom folosi acest dialog ca instrument pentru a promova drepturile omului.

În ceea ce privește apelurile făcute de unii deputați ca UE să vorbească cu o singură voce despre problemele legate de drepturile omului, Comisia susține foarte mult aceste apeluri.

În privința celui de-al patrulea aspect, situația din Gaza: cred că ar fi mai potrivit să abordăm acest subiect în timpul următoarei discuții pe tema raportului Goldstone.

Președinte. – Am primit șase propuneri de rezoluție⁽²⁾ în încheierea dezbaterii în conformitate cu articolul 110 alineatul (4) din Regulamentul de Procedură.

Dezbaterea a fost închisă.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Mara Bizzotto (EFD), în scris. – (IT) Am multe rezerve în ceea ce privește credibilitatea generală a UNHRC. În orice caz, sper că prezența unei delegații a Subcomisiei pentru drepturile omului la următoarea sesiune a Consiliului va oferi instituțiilor europene ocazia de a ridica problema urgentă a anticreștinismului. Suntem foarte conștienți de faptul că nu trebuie să privim în urmă, în istorie, pentru a găsi cazuri grave de persecuție împotriva creștinilor: de fapt, nu vorbim despre trecut, ci despre prezent, și, din păcate, după cum se pare, și despre viitor, pentru că în fiecare zi primim din toate colțurile lumii vești tragice, îngrijorătoare, despre faptul că adepți ai creștinismului sunt atacați, discriminați și uciși. Știm, de asemenea, că acest subiect este unul sensibil și că, dacă nu a fost abordat corespunzător până acum, acest lucru s-a întâmplat nu numai din cauza echilibrului diplomatic pe care participanții trebuie să îl mențină în întrunirile unor organisme precum UNHRC, ci, evident, și din cauza politicii anticreștine adoptată de țări care, deși nu sunt chiar dușmani ai creștinismului, cel puțin tolerează, prin tradiția lor, actele anticreștine.

Prin urmare, UE și acest Parlament, cu această ocazie aflată în lumina reflectoarelor politicii mondiale, ar trebui să promoveze în comunitatea internațională o nouă abordare a problemei anticreștinismului, astfel încât acesta să fie recunoscut imediat, la nivel universal, ca o gravă încălcare a drepturilor omului și a libertății religioase și astfel încât comunitatea să acționeze pentru a împiedica extinderea îngrijorătoare a acestui fenomen.

Proinsias De Rossa (S&D), în scris. – Susțin această rezoluție care solicită, printre altele, Înalțului Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate și statelor membre să acționeze în direcția obținerii unei poziții comune și puternice a UE în ceea ce privește continuarea raportului Goldstone și cere punerea în aplicare a recomandărilor sale, dar și asumarea responsabilității pentru toate încălcările prevederilor dreptului internațional, inclusiv pentru presupusele crime de război, îndemnând totodată toate părțile să efectueze investigații care să respecte standardele internaționale de independență, imparțialitate, transparență, promptitudine și eficacitate, în conformitate cu Rezoluția A/64/L.11 a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite. De asemenea, subliniază faptul că respectarea legislației internaționale privind drepturile omului și respectarea prevederilor dreptului internațional umanitar de către toate părțile și în orice situație reprezintă o condiție prealabilă esențială pentru a realiza o pace corectă și durabilă în Orientul Mijlociu. Totodată, rezoluția solicită Înalțului Reprezentant al UE și statelor membre să monitorizeze în mod activ punerea în aplicare a recomandărilor incluse în raportul Goldstone, prin consultări cu misiunile externe ale UE și cu ONG-urile care acționează în domeniu, și solicită ca recomandările și observațiile aferente să fie incluse în dialogurile UE cu toate părțile și în pozițiile UE din forurile multilaterale.

17. Punerea în aplicare a recomandărilor Goldstone referitoare la Israel/Palestina (dezbateri)

Președintele – Următorul punct pe ordinea de zi este reprezentat de declarațiile Consiliului și Comisiei referitor la punerea în aplicare a recomandărilor Goldstone cu privire la Israel/Palestina.

Diego López Garrido, Președinte în exercițiu al Consiliului. – (ES) Domnule președinte, aș dori să mulțumesc Parlamentului European pentru ocazia de a vorbi despre acest subiect al misiunii de informare cu privire la conflictul din Gaza, misiune sponsorizată de Organizația Națiunilor Unite, care s-a desfășurat între sfârșitul anului 2008 și începutul anului 2009 și care este cunoscută sub denumirea de „Raportul Goldstone”.

Organizația Națiunilor Unite a luat notă de declarațiile făcute de Secretarul său General, Ban Ki-moon, în Consiliul de Securitate din 21 ianuarie 2009, în timpul căruia și-a prezentat impresiile din urma unei vizite făcute în Gaza și în sudul Israelului imediat după încheierea ostilităților.

În plus, raportul la care s-a făcut deja referire în mai multe dintre discursurile ținute pe tema subiectului precedent, raportul Goldstone, care a fost publicat la mijlocul lunii septembrie a anului trecut, a fost dezbătut în cea de-a 12-a sesiune a Consiliului pentru Drepturile Omului, între 14 septembrie și 2 octombrie.

(2) A se vedea procesul-verbal

Chiar de la începutului acestui conflict, Uniunea Europeană a insistat ca părțile să respecte în totalitate drepturile omului și să respecte obligațiile care le revin în temeiul dreptului umanitar internațional.

Uniunea Europeană a anunțat foarte clar că va monitoriza îndeaproape investigațiile făcute cu privire la acuzații și la încălcările drepturilor omului.

La Geneva, Președinția suedeză a Consiliului a stabilit poziția Uniunii Europene după cum urmează: în primul rând, Uniunea Europeană consideră că acest raport este unul serios, întrucât conține relatări ale unor încălcări grave ale dreptului umanitar internațional, menționând chiar atacuri intenționate asupra civililor. În al doilea rând, Uniunea Europeană subliniază importanța efectuării unor investigații adecvate și credibile asupra posibilelor încălcări ale dreptului internațional de către părțile implicate în conflict, în conformitate cu legislația internațională, și, prin urmare, importanța de a se asigura că misiunea își direcționează recomandările atât spre israelieni, cât și spre palestinieni.

Uniunea Europeană și-a confirmat poziția constructivă față de raportul Goldstone atunci când, în timpul dezbaterii Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite din 27 ianuarie, cu doar o lună în urmă, a subliniat importanța efectuării de investigații adecvate și credibile asupra posibilelor încălcări ale legislației internaționale privind drepturile omului și ale dreptului umanitar internațional. Vă pot informa că, ulterior, la 4 februarie 2010, acum câteva zile, Secretarul General al Organizației Națiunilor Unite a publicat un raport privind aplicarea Rezoluției Goldstone a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite.

Secretarul General a prezentat răspunsurile Israelului, ale teritoriilor palestiniene ocupate și ale Elveției, iar în observațiile sale a spus că procesele inițiate de aceste trei părți sunt în desfășurare și că nu se poate exprima nicio părere cu privire la aplicarea prevederilor rezoluției de către părțile în cauză.

Rămâne de văzut cum va aborda Adunarea Generală a ONU această chestiune.

Prioritatea Președinției spaniole în acest sens este să ajungă la un consens în ceea ce privește poziția Uniunii față de proiectul de rezoluție pe care autoritățile palestiniene vor să îl trimită Adunării Generale a ONU în acest moment.

Avem două obiective: în primul rând, vrem ca rezoluția să fie adoptată prin consens, și, dacă nu, vrem ca poziția Uniunii Europene față de această chestiune să fie cât mai integrată posibil.

În orice caz, repet, Președinția Consiliului aprobă solicitarea exprimată în raportul Goldstone, adică efectuarea unor investigații credibile, independente, de către părțile implicate.

Kristalina Georgieva, membră a Comisiei. – Domnulepreședinte, vreau doar să confirm ceea ce a spus Președinția spaniolă. Deși UE nu a aprobat toate recomandările, a afirmat foarte clar că ia raportul Goldstone foarte în serios. A invitat toate părțile conflictului să inițieze anchete cu privire la presupusele încălcări – provocate de părțile implicate în conflict – ale dreptului umanitar internațional și ale legislației internaționale privind drepturile omului. Această anchetă ar trebui să fie în conformitate cu standardele internaționale.

Până acum, măsurile luate de Israel, de autoritățile palestiniene și de Hamas nu au adus rezultate concrete, și totuși trebuie stabilită o răspundere. Prin urmare, UE continuă să repete mesajul nostru cheie, acela ca părțile implicate în conflict să depună eforturi substanțiale pentru a realiza investigații independente și credibile ale presupuselor încălcări. Întrucât acest lucru are legătură directă cu responsabilitățile mele, merită să reamintesc faptul că, în prezent, Comisia furnizează finanțare substanțială organizațiilor umanitare ale căror proiecte au drept obiectiv oferirea de asistență vitală și protecție civililor palestinieni.

UE se va strădui să se asigure că se vor lua măsurile adecvate la reuniunea Consiliului pentru Drepturile Omului din martie și să se implice de timpuriu în procesul de elaborare a unei rezoluții consensuale. În acest context, aș dori să afirm aici că, la 18 februarie, delegația palestiniană a prezentat un proiect de rezoluție a Adunării Generale în urma raportului Secretarului General al Organizației Națiunilor Unite, ca o reacție la raportul Goldstone. Partea palestiniană a indicat faptul că intenționează să solicite atitudinea Adunării Generale cu privire la rezoluție vineri, 26 februarie, să repete principalele puncte ale rezoluției 64/10 a Adunării Generale din 5 noiembrie 2009 și să solicite Secretarului General al Națiunilor Unite să prezinte din nou un raport peste cinci luni. În acest moment, când noi ne aflăm în această sală, statele membre și Comisia poartă consultări intensive cu scopul de a ajunge la o poziție comună față de această rezoluție.

Permiteți-mi – ca expresie a susținerii Președinției spaniole – să închei spunând că este important să obținem o poziție comună a UE și să evităm precedenta scindare în trei direcții.

Elmar Brok, în numele grupului PPE. – (DE) Domnule președinte, domnule López Garrido, dnă comisar, cred că o investigație credibilă în privința încălcărilor dreptului umanitar internațional este importantă și cred că asupra acestui demers trebuie să ne concentrăm. Concluzia trebuie să fie analizată, însă acest lucru este valabil în egală măsură pentru ambele părți implicate, inclusiv pentru cele care duc un război inegal, executând atacuri armate asupra orașului Sderot și asupra altor orașe din zone dens populate, stabilind astfel câmpul de luptă. Această situație este investigată în mod corect și nu vor fi trase concluzii unilaterale în acest sens.

Merită, de asemenea, să menționăm faptul că, în Orientul Mijlociu, dar și în alte regiuni asemănătoare, doar soluțiile pașnice vor genera rezultate durabile. Atât timp cât nu se poate găsi o soluție pașnică și nu se poate ajunge la o înțelegere durabilă, nu vom putea rezolva aceste probleme. În astfel de situații, trebuie avute în vedere și aspectele legate de securitatea statului Israel, iar aceste aspecte trebuie luate în serios, mai ales ținând cont de faptul că aici se dezvoltă noi rachete, lucru care reprezintă o problemă.

Cu toate acestea, aș dori să subliniez faptul că este corect să se solicite efectuarea unei anchete internaționale, deși nu orice poate fi anchetat în cadrul oferit de raportul Goldstone. Acest raport vizează numai teritoriile ocupate. S-a subliniat faptul că nici măcar un singur stat membru al Uniunii Europene nu a votat în favoarea raportului în cadrul Consiliului pentru Drepturile Omului. Unii membri s-au abținut, alții au votat împotriva și alții – precum Marea Britanie și Franța – au refuzat chiar să participe la vot. Ar trebui să luăm acest lucru în considerare, întrucât rezoluția a fost susținută de „reprezentanți” ai drepturilor omului și ai democrației precum Cuba, Nigeria și China. Ar trebui să ținem cont de acest fapt atunci când vom evalua această problemă. Trebuie să apărăm drepturile omului, dar nu pe baza acestui raport, pentru a declanșa un război politic împotriva uneia dintre părți.

Véronique De Keyser, în numele grupului S&D. – (FR) În decembrie 2008, operațiunea „Cast Lead” din Gaza a cauzat aproximativ 1 500 de decese, majoritatea victimelor fiind femei, copii și alți civili. Au fost distruse familii și au fost bombardate școli. Un popor întreg a fost aruncat în ghearele panicii, fiind prins în capcană și neavând nicio posibilitate de a scăpa.

Eram în Gaza în timpul operațiunii militare, împreună cu câțiva dintre colegii mei care sunt prezenți astăzi aici, și am fost uimită de faptul că o asemenea tragedie s-a putut produce în fața comunității internaționale, fără a genera totuși un val uriaș de proteste. Situația din Gaza nu s-a schimbat de atunci. Distrugerile persistă, iar asalturile continuă.

Cu toate acestea, a apărut raportul Goldstone. Domnule Brok, care este diferența dintre raportul Goldstone și rezoluția care a urmat? Raportul Goldstone, acest raport curajos care pur și simplu cere să se facă dreptate, chiar este un efort prea mare? Presiunile care se fac azi pentru a discredita acest raport și pe judecătorul Goldstone sunt incredibile. Numele lui este târât prin mocirlă; este numit antisemit, deși Israelul nu este singurul arătat cu degetul în raportul Goldstone. Organizațiile Fatah și Hamas nu sunt nici ele scutite de critici.

Totuși, astăzi voi spune foarte clar, și îmi cer scuze față de colegii mei deputați, că guvernul israelian este singurul care a instaurat un fel de regim al terorii și a practicat cenzura pentru a bloca orice urmări ale raportului. Domnule Lieberman, nu vă aflați acum în acest plen, dar ați fost aici ieri și aș dori să vă spun următoarele: în acest Parlament nu va exista niciun fel de intimidare!

Dorim anchete independente care să respecte standardele internaționale, nu tribunale militare care să își judece propriii soldați. Domnule Lieberman, voi spune, de asemenea, că nu sunteți binevenit, nu pentru că reprezentați Israelul, ci pentru că pozițiile dumneavoastră rasiste și xenofobe sunt incompatibile cu valorile europene. Niciun stat democratic nu poate îndrăzni să încalce legislația internațională fără a trebui să își justifice acțiunile. Acest Parlament nu se va lăsa intimidat. Va continua pur și simplu să ceară să se facă dreptate și să se facă lumină asupra tragediei din Gaza, dar nu prin mijloace feroce, ci prin acțiuni determinate. Astăzi, implor Consiliul și Comisia să respecte aceste lucruri. Lumină și dreptate, nimic mai mult.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, în numele grupului ALDE. – Domnule președinte, raportul Goldstone încearcă să își ducă la îndeplinire mandatul care i-a fost încredințat. Acest mandat este, sau era, următorul: „Să investigheze toate încălcările dreptului internațional privind drepturile omului și ale dreptului umanitar internațional, încălcări care ar fi putut fi comise în orice moment în contextul operațiunilor militare care au fost executate în Gaza în perioada 27 decembrie 2008 - 18 ianuarie 2009, fie înainte, în timpul sau după aceste operațiuni”. Acesta este exact ceea ce a făcut raportul Goldstone – deși nu numai dl Goldstone, ci și cele două colegi ale sale.

Au făcut investigații cu privire la ceea ce s-a întâmplat în Gaza și au tras concluzii care sunt cel puțin deranjante. Sunt extrem de deranjante, pentru că, în cele mai multe dintre cazurile pe care le-au investigat, au descoperit că încălcări ale dreptului internațional și ale dreptului umanitar internațional, dar și ale Convențiilor de la Geneva, au fost într-adevăr comise de forțele unui stat care pretinde că este singurul stat democratic din regiune. Acest lucru este, într-adevăr, foarte alarmant.

Nu trebuie să lăsăm acest lucru să treacă de la noi. Prin urmare, atunci când ni se cere să adoptăm o poziție în acest raport, întrebarea este nu dacă suntem pro sau contra Israel, pro sau contra palestinienilor, pro sau contra Hamas; întrebarea este dacă putem ierta încălcările dreptului internațional, ale dreptului umanitar internațional și ale Convențiilor de la Geneva, indiferent de cine au fost comise acestea. Aceasta este întrebarea la care trebuie să răspundem.

Caroline Lucas, în numele grupului Verts/ALE. – Domnule președinte, permiteți-mi să spun cât de încântată sunt că în sfârșit discutăm raportul Goldstone în plen, pentru că este un aspect extrem de important și, până acum, în mod rușinos, UE nu și-a făcut simțită prezența în această chestiune. Este inacceptabil faptul că, până acum, Consiliul nu a aprobat recomandările raportului Goldstone. Comisia spune că ia acest raport foarte în serios, însă acest lucru nu e suficient: dorim o aprobare explicită. Președinția spune că îl susține: ei bine, ar trebui să îl susțină în mod public și explicit și ar trebui să se asigure că și restul Consiliului face același lucru.

În acest context, trebuie să spun că sunt mulțumită de faptul că, în propunerea de rezoluție a Parlamentului cu privire la Consiliul pentru Drepturile Omului, pe care o vom vota mâine, există două puncte poate puternice, prin care se solicită Înalțului Reprezentant și statelor membre să ceară în mod public punerea în aplicare a recomandărilor din raport.

În plus, rezoluția le solicită să monitorizeze în mod activ punerea în aplicare a recomandărilor privind consultarea cu ONG-urile din domeniu și cu misiunile externe ale UE, pentru că dovezile pe care le avem până acum arată că nici autoritățile israeliene, nici Hamas nu își iau suficient de mult în serios responsabilitățile. În Israel, anchetele cu privire la țintele și tacticile folosite în timpul operațiunii „Cast Lead” au fost efectuate de comandanți din armată sau de poliția militară, fapt ce a compromis grav independența celor constatate, iar partea Hamas încă nu reușește să se ocupe așa cum trebuie de problema atacurilor cu rachetă din sudul Israelului. În lumina acestor eșecuri, este clar faptul că UE ar trebui să exercite presiune asupra Secretarului General al ONU pentru ca acesta să efectueze o evaluare cu adevărat independentă.

În sfârșit, având în vedere actuala criză umanitară din Gaza, solicit din nou Consiliului și Înalțului Reprezentant să exercite și mai multă presiune asupra Israelului, pentru ca acesta să pună capăt asediului care împiedică reconstrucția și provoacă și mai multă suferință.

Michał Tomasz Kamiński, în numele grupului ECR. – (PL) Domnule președinte, raportul Goldstone este extraordinar de dezechilibrat și incorect. Vine din partea Consiliului ONU pentru Drepturile omului, printre membrii căruia se numără țări precum Iran, Nicaragua, Somalia și Libia. Ce drept au aceste țări, unde respectul față de drepturile omului a fost redus la zero, să evalueze Israelul, singurul stat democratic din Orientul Mijlociu?

Raportul provine dintr-o sursă foarte suspectă, care este îndreptată în mod obsesiv cu rea voință împotriva Israelului. Din cele 25 de rezoluții privind drepturile omului pe care Consiliul ONU pentru Drepturile Omului le-a adoptat, nu mai puțin de 20 sunt dedicate Israelului. Niciuna dintre ele nu se referă la țările care fac parte din Consiliu, țări care, și subliniez acest lucru, au o istorie groaznică în ceea ce privește drepturile omului, de la drepturile femeilor și până la drepturile electorale.

Subliniez faptul că acest raport este complet dezechilibrat. De fapt, el încearcă să absolve de vină activitatea teroristă a Hamasului. Raportul nu afirmă un lucru fundamental, acela că, timp de opt ani înainte ca Israelul, în legitimă apărare, să fi acționat în Fâșia Gaza, au fost trase mii de rachete asupra cetățenilor israelieni nevinovați. Fiecare țară are dreptul de a se apăra împotriva teroriștilor. Și Israelul are acest drept. Trebuie spus, de asemenea, că, în prezent, în Israel se desfășoară 150 de anchete penale împotriva acțiunilor anumitor soldați israelieni. În Israel există un parlament liber și există și o presă liberă, care deseori critică guvernul și forțele armate ale țării. Din păcate, aceste caracteristici nu se găsesc și de partea teroristă.

Prin urmare, consider că acest raport dezechilibrat și incorect care, după părerea mea, atacă principalul nostru aliat din Orientul Mijlociu într-un mod nerușinat nu ar trebui luat în serios.

Kyriacos Triantaphyllides, în numele grupului GUE/NGL. – (EL) Domnule președinte, raportul elaborat de judecătorul Goldstone furnizează cele mai ostentative dovezi ale crimelor și încălcărilor dreptului internațional și ale dreptului umanitar internațional comise de Israel împotriva poporului palestinian. Investigațiile au arătat foarte clar că forțele israeliene au comis încălcări grave ale celei de A Patra Convenții de la Geneva. Trebuie menționat faptul că, în timp ce partea palestiniană, deși criticată în raport, acceptă dreptul internațional și solicită aplicarea acestuia, pe de altă parte Israelul îl refuză.

Deși anumite părți încearcă să submineze raportul, solicităm statelor membre ale Uniunii Europene să apere principiile care guvernează dreptul internațional și Uniunea Europeană și să susțină dezbaterile raportului în cadrul Adunării Generale a ONU și informarea Consiliului de Securitate cu privire la acest raport, în vederea ratificării acestuia și cu obiectivul de a se lua măsuri. Raportul ar trebui trimis Curții Penale Internaționale de la Haga spre examinare. Dacă Uniunea Europeană este cu adevărat interesată să rezolve problema palestiniană, atunci ar trebui să înceteze să mai tolereze astfel de infracțiuni, pentru că toleranța se traduce prin încurajare și complicitate.

În plus, pe baza concluziilor din raport, suspendarea acțiunilor de dezvoltare a relațiilor dintre Uniunea Europeană și Israel și aplicarea prevederilor acordului de asociere sunt două aspecte care trebuie examinate imediat.

Poporul din Palestina și cel din Israel au tot dreptul la un viitor și la viață. Avem obligația de a face presiune pentru a se ajunge la o soluție corectă și la pace. Raportul Goldstone ar trebui utilizat pentru a da un nou impuls în vederea găsirii unei soluții corecte.

Bastiaan Belder, în numele grupului EFD. – (NL) Raportul Goldstone s-a aflat în centrul atenției săptămâna trecută, în timpul vizitei de lucru făcute în statul evreu de Delegația pentru relațiile cu Israel. Delegația a primit informații detaliate referitoare la ancheta penală a Israelului în timpul și după operațiunii militare din Gaza, datele venind atât de la reprezentanții ai armatei, cât și de la reprezentanții ai civililor. Această anchetă minuțioasă a propriilor acțiuni dovedește o dezaprobare puternică a acuzațiilor aduse de raportul Goldman autorităților israeliene.

Mai mult, pe lângă raportul Goldstone, Forța de Apărare Israeliană (FAI), forțele armate israeliene, iau foarte în serios toate acuzațiile care i se aduc și le investighează în detaliu. Există un contrast puternic între FAI și Hamas, mișcarea teroristă care este responsabilă pentru operațiunea din Gaza. Când am mai văzut noi Hamasul să-și investigheze propriile acțiuni?

Domnule președinte, documentația disponibilă cu privire la operațiunea Gaza oferă un răspuns foarte clar și precis la această întrebare. Hamasul i-a expus în mod deliberat pe cetățenii palestinieni la o amenințare gravă a războiului, chiar și în locuri precum moscheile. În comparație, gândiți-vă doar la intențiile și acțiunile israelienilor, gândiți-vă la protejarea vieților și a proprietăților cetățenilor evrei împotriva atacurilor teroriste cu rachetă ale Hamas, atacuri care se petrec de ani de zile, dar gândiți-vă și la preocuparea reală a Israelului pentru viețile palestinienilor. Uitați-vă la măsurile de precauție pe care le-au luat în timpul operațiunii.

Domnule președinte, în ciuda intențiilor raportului Goldstone, această anchetă părtinitoare oferă justificare pentru două acțiuni: pentru operațiunea militară organizată de Israel împotriva Hamas și pentru acțiunea Israelului ca stat democratic guvernat de normele de drept. Trebuie doar să vizitați Orientul Mijlociu!

Louis Bontes (NI). – (NL) A fost clar încă de la început că Israelul urma să fie etichetat drept infractor și agresor în conflictul din Gaza. Dl Goldstone și metodele sale de lucru primesc aprobarea unor țări precum Egipt și Pakistan și cunoaștem cu toții situația drepturilor omului din aceste țări. Acest lucru este sub orice standard acceptabil.

Raportul nu menționează deloc cele douăsprezece mii de rachete trase din Gaza în Israel, care au reprezentat o amenințare gravă la adresa populației locale. Israelul își exercita dreptul la autoapărare. În raport nu se spune nici măcar un cuvânt despre Hamas și nici despre faptul că Hamasul și-a folosit adepții pe post de scut uman sau că a utilizat clădiri civile pentru a depozita arme și pentru a lansa rachete. Nici măcar un cuvânt despre toate acestea. Nici măcar un cuvânt despre faptul că poliția Hamas a făcut odată parte dintr-o organizație militară care a declanșat un conflict armat împotriva Israelului.

Domnule președinte, nu putem face decât un singur lucru cu acest raport Goldstone – să îl aruncăm la coșul de gunoi, și asta imediat. Nu ar trebui să mai pierdem timpul cu el. Face parte dintr-un proces politic. Acest lucru nu mai poate continua. Puneți capăt acestei persecuții politice a statului Israel.

Gabriele Albertini (PPE). – (IT) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, opinia publică este împărțită în ceea ce privește raportul Goldstone.

În special, forțele armate israeliene sunt acuzate că au provocat în mod deliberat moartea a nenumărați civili în timpul operațiunilor de gherilă. Este o acuzație foarte gravă, care pare să ignore lucruri care nu pot fi negate, cum ar fi distribuția în întreaga zonă de conflict a unor pliante prin care se explica faptul că orice casă unde există arme și muniții ar putea fi atacată sau avertismente prin telefon sau la radio, inclusiv pe frecvențele Hamas, date înainte de executarea atacurilor asupra clădirilor identificate drept depozite de arme.

A fost folosită și așa-numita tehnică de „sondare a acoperișului”: dacă, după toate aceste avertismente, forțele armate identificau în continuare clădiri pline de oameni, erau lansați explozibili de dimensiuni mici, dar zgomotoși, pentru ca respectivele clădiri să fie evacuate rapid.

Armata israeliană a introdus un sistem de semnale de avertizare pentru civilii din Gaza pe care nimeni nu l-a mai folosit înainte. Cineva care ia toate aceste măsuri de precauție nu poate fi în niciun caz acuzat de faptul că ar fi ținut în mod deliberat civilii.

Ieri m-am întâlnit cu două personaje politice importante: dimineața cu Ministrul israelian al Afacerilor Externe, Avigdor Lieberman, iar seara cu președintele Autorității Naționale Palestiniene, Abu Mazen. În ambele situații, întrunirea s-a desfășurat într-o atmosferă calmă și relaxată și s-a exprimat speranța ca, după prea multe decenii de luptă, armele să fie în sfârșit abandonate în favoarea păcii.

Așa cum ambele guverne au solicitat, Europa trebuie să își mențină rolul echilibrat de judecător imparțial, departe de orice poziție ideologică periculoasă, care ar putea încinge și mai mult spiritele ambelor părți.

PREZIDEAZĂ: DL SCHMITT

Vicepreședinte

Richard Howitt (S&D). – Domnule președinte, la sfârșitul anului trecut, dumneavoastră și Înalțul Comisar pentru Drepturile Omului, dra Pillay, ați venit în acest Parlament și ne-ați spus că raportul Goldstone privind încălcarea drepturilor omului de către ambele tabere ale conflictului din Gaza este unul complet, obiectiv și respectă normele internaționale.

Așa că haideți să încercăm să nu denigrăm acest raport. Haideți să acționăm pe baza lui. Alături de alți participanți la această dezbatere, am vorbit personal cu reprezentanți ai guvernului israelian, cu reprezentanți ai Autorității Palestiniene și, chiar în Gaza, cu reprezentanți ai comisiei înființate de autoritatea de facto pentru a insista ca aceștia să coopereze cu Goldstone și să inițieze propriile anchete credibile și independente, pentru a-i trage la răspundere pe cei vinovați de încălcări ale drepturilor omului. Am vorbit cu asistentul secretarului de stat american, Michael Posner, atunci când acesta s-a aflat aici, să încurajăm Israelul să facă la fel.

Colegului nostru din cadrul Președinției spaniole care se pregătește pentru votul de vineri cu privire la ONU îi spun: nu urmăriți consensul UE cu orice preț. Ideea emisă de către unii privind o abținere unanimă a UE ar fi o batjocură la adresa tuturor victimelor acestui teribil conflict. Ar trebui să negociem cel mai bun text posibil, însă, pentru a menține presiunea ridicată, sper că vor exista mai multe state care să voteze „da”, și nu doar cele cinci state UE care au votat „da” data trecută.

Această anchetă privind presupusele încălcări ale dreptului internațional umanitar desfășurată de Consiliul pentru Drepturile Omului – în aceeași măsură ca hotărârea Curții Internaționale de Justiție din 2004 cu privire la regula privind separația – ar trebui să beneficieze de statutul corespunzător al hotărârilor juridice date de organismele semnatare ale tratatelor internaționale.

Îl dezaprob pe liderul grupului conservator din cadrul acestei debateri, care a numit ONU o „sursă dubioasă”. Această organizație reprezintă cele mai înalte aspirații ale tuturor celor ce locuiesc pe această planetă și merită întregul nostru sprijin.

Aș dori să spun că – într-o Uniune Europeană construită în urma războiului – pentru noi, crimele de război trebuie blamate. Prin urmare, atunci când Secretarul General al ONU a prezentat Consiliului de Securitate un raport privind îndeplinirea obligațiilor de către Israel și palestinieni, concluzionând că „nu se poate lua nicio hotărâre”, acest lucru nu poate fi suficient. Aceste afirmații trebuie să fie analizate, iar Europa trebuie să dea dovadă de determinare în acest sens.

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) Domnule președinte, scopul acestei dezbateri nu este să ne erijăm în procurori și să judecăm ceea ce nu suntem în măsură să judecăm. Obiectivul nostru, care se întâmplă să fie unul dublu, este, în primul rând, acela de a clarifica situația privind responsabilitatea diferitelor tabere ale războiului din Gaza și, mai mult decât atât, privind în perspectivă, așa zice, trebuie să ne întrebăm ce putem spune și face astăzi pentru a contribui la restabilirea dialogului.

Nu cred că raportul Goldstone este unul constructiv în această privință. În plus – iar acest lucru este demn de reamintit, pentru că este rar – aceasta este concluzia la care au ajuns toate țările europene, dintre care niciuna nu a susținut-o în fața respectabililor procurori și a marilor apărători ai libertăților și drepturilor omului care sunt China, Pakistan, Arabia Saudită, Rusia și Cuba, pentru a cita doar câteva exemple. Raportul este controversat, părtinitor și, indiferent dacă ne place sau nu, el nu ne va ajuta să avansăm.

Pe de altă parte, Israelul este cel care trebuie să decidă să își asume responsabilitățile ca stat democratic și să clarifice pe deplin situația războiului din Gaza. În joc se află interesele sale militare, diplomatice și mediatice – acele interese pe care statul evreu le-a putut stabili în trecut.

Jan Philipp Albrecht (Verts/ALE). – (DE) Domnule președinte, mă bucur că Parlamentul European a reușit să dea naștere unei rezoluții privind raportul Goldstone care se bucură de un sprijin destul de larg, fără a transfera pur și simplu conflictul din Orientul Mijlociu la Bruxelles. Dacă dorim să conservăm șansele unei păci durabile, trebuie să apelăm la punctele care unesc toate părțile implicate, în loc să punem accentul pe sursele de dezbinare, așa cum fac unii aici. Sursa unificării o constituie aplicabilitatea dreptului internațional, în special în ceea ce privește drepturile omului, în întreaga lume.

Cu toate acestea, după cum taberele conflictului trebuie să permită și să sprijine o anchetă independentă, așa și comunitatea internațională trebuie să evite să ia o hotărâre părtinitoare. Prin urmare, trebuie, de asemenea, să spunem foarte clar că demonizarea tendențioasă a Israelului nu numai că este nepotrivită în această dezbatere, dar ea este nepotrivită în general. Acele puteri care încearcă să pună la îndoială legitimarea statului Israel trebuie în mod clar repudiate de Europa. În schimb, puterile din Israel care luptă alături de noi pentru pace, toleranță și drepturile omului în Orientul Mijlociu trebuie consolidate. Prin urmare, trebuie să spunem foarte clar aici și acum că obstrucționarea ONG-urilor din Israel de către reprezentanți ai guvernului, precum Ministrul de Externe Avigdor Lieberman, este inacceptabilă. Această politică este dăunătoare pentru populația Israelului și, prin urmare, pentru pacea din Orientul Mijlociu.

Charles Tannock (ECR). – Domnule președinte, raportul Goldstone a fost comandat de Consiliul pentru Drepturile Omului al ONU, care este asaltat de inamicii Israelului, așa că cu greu ne-am fi putut aștepta la o analiză echilibrată. Congresul Statelor Unite a considerat raportul Goldstone ca fiind în mod iremediabil subiectiv și că nu merită să fie supus unor analize suplimentare sau să i se acorde legitimitate. În acesta nu se menționează actele de terorism săvârșite de Hamas și se ignoră faptul că Israel anchetează 150 de acuzații de conduită necorespunzătoare lansate de IDF și că-i va trimite în judecată pe răufăcători.

Însă, în spatele controverselor legate de acest raport, se află o tragedie umană, tragedia palestinienilor care doresc cu ardoare să aibă lideri moderați și necorupți care să le aducă pacea, securitatea și prosperitatea prin intermediul unui acord cu Israel. Nu trebuie să uităm nici tragedia civililor din sudul Israelului, care sunt o țintă constantă a fanaticilor jehadiști ai Hamas care se ascundeau în școlile lor sau lansau rachete letale.

Grupul ECR continuă să facă presiuni pentru adoptarea unei soluții care să prevadă existența a două state, aceasta fiind unica modalitate de a găsi o soluție durabilă pe termen lung la conflictul din Orientul Mijlociu, însă raportul Goldstone nu ne aduce în niciun fel mai aproape de acest obiectiv.

Helmut Scholz (GUE/NGL). – (DE) Domnule președinte, dreptul la existență al Israelului, protejarea populației sale și eforturile de promovare a unei cooperări cât mai strânse cu Israelul sunt pentru mine, ca german și politician de stânga, chestiuni politice de la sine înțelese. Cu toate acestea, mi se pare inacceptabil că, de ani de zile, 1,5 milioane de palestinieni sunt ținuti în cea mai mare închisoare în aer liber din lume ca ostatici ai unei politici prost concepute. Oricine conștientizează că peste 44 % dintre copiii sub 14 ani locuiesc în Fâșia Gaza își dă seama ce moștenire periculoasă a creat această politică pentru viitor. În mod clar, războiul din 2008 și politica inumană față de civili vor fi date uitării. Din acest motiv, solicităm o anchetă și stabilirea unor măsuri reparatorii.

Adoptarea unei atitudini relativiste cu privire la încălcarea dreptului umanitar și internațional și scutirea de pedeapsă a răufăcătorilor nu vor da naștere decât la noi atacuri sinucigașe și la războaie, iar spirala violenței va crește. Europa nu trebuie să continue să întoarcă privirea. Astfel, punerea în aplicare a raportului Goldstone, inclusiv în cadrul Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite, trebuie să rămână în sarcina UE.

Lorenzo Fontana (EFD). – (IT) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, Consiliul ONU pentru Drepturile Omului a adoptat raportul Goldstone cu o majoritate covârșitoare.

Cu toate acestea, prea multe dintre țările care compun această largă majoritate – China, Arabia Saudită, Pakistan – ne pun pe gânduri și stârnesc îngrijorarea cu privire la alcătuirea acesteia. Ne punem întrebări atunci când citim că tocmai aceste țări, care nu reprezintă tocmai un exemplu în ceea ce privește respectarea drepturilor omului, sunt cele care solicită ca Israel și Hamas să efectueze anchete amănunțite cu privire la încălcările drepturilor omului săvârșite în timpul operațiunii „Cast Lead”.

Nu avem de gând să trecem de partea niciuneia dintre părțile combatante, preferând să menținem o judecată echilibrată, exprimând necesitatea garantării securității Israelului în interiorul granițelor sale și a dreptului la existență al statului Israel și al statului palestinian și declarându-ne opoziția față de utilizarea violenței, a terorismului și a războiului pentru rezolvarea conflictelor.

Cultura noastră creștină și concepția noastră despre omenire și despre istorie ne dau motive să sperăm că toate încălcările săvârșite vor avea parte de o pedeapsă fermă și echilibrată.

Ria Oomen-Ruijten (PPE). – (NL) Am afirmat în mai multe rânduri că, dacă nu îți cunoști sau nu îți recunoști trecutul, nu poți construi niciodată un viitor. Acest lucru este cu siguranță valabil în cazul conflictului din Orientul Mijlociu.

Am auzit aici numeroase critici la adresa raportului domnului Goldstone. Îl cunosc pe domnul Goldstone de pe vremea când era un mare conciliator, desfășurând și conducând numeroase anchete în Africa de Sud. În opinia mea, domnul Goldstone este un excelent exemplu de persoană care poate pune faptele pe masă pentru a grăbi procesul de conciliere. Din nefericire, modul în care a fost primit acest raport sugerează că nu s-a produs nicio conciliere și că, în schimb, pare să se fi creat o polarizare și mai mare. De aceea, raportul a fost pur și simplu ignorat.

Domnule președinte, Israelul a ignorat concluziile raportului, însă, în același timp, a recunoscut de fapt că într-adevăr greșit plătind despăgubiri Organizației Națiunilor Unite pentru daunele provocate și intentând proces unora dintre cadrele sale militare. Pe de altă parte, tabăra palestiniană nu a luat nicio astfel de măsură. Mă întreb dacă comisia de anchetă care a fost înființată la Ramallah este capabilă să efectueze o anchetă amănunțită în Gaza.

Domnule președinte, vinerea viitoare va avea loc o reuniune la ONU și sper foarte mult că noul nostru reprezentant pe probleme de politică externă va putea exprima o poziție europeană unitară și clară. Trebuie să respectăm drepturile omului și drepturile ambelor tabere în toate împrejurările. Domnule președinte, voi fi foarte bucurată dacă vineri se va obține o astfel de unitate și poate că atunci va fi posibilă găsirea unei soluții în Orientul Mijlociu.

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) Este întotdeauna o practică înșelătoare aceea de a compara numere care ascund în spatele lor soarta unor ființe umane individuale. Operațiunea „Cast Lead” a făcut peste o mie de victime în rândul locuitorilor din Gaza, comparativ cu cele 13 victime din rândul forțelor armate israeliene. Avem nevoie de mai multe informații pentru a stabili care este tabăra vinovată și cine este victima în acest război? Cu siguranță, eu cred că avem nevoie. De exemplu, faptul că, după 2006, mii de rachete au fost trase din Fâșia Gaza împotriva populației civile din orașele israeliene, acestea fiind lansate din zone foarte populate și, în mod clar, din clădiri publice, de asemenea. Ar trebui să punem mai multe întrebări. Cum poate un stat să își apere cetățenii într-o astfel de situație? Este posibil să lupți cu armata împotriva teroriștilor care-i folosesc pe civili pe post de scuturi omenești? Dacă da, putem să evităm transformarea civililor în victime? Ce a făcut comunitatea internațională pentru a preveni această formă de terorism? Nu există oare standarde modificate în mod deliberat în ceea ce privește respectarea drepturilor omului? Găsirea unui răspuns la aceste întrebări serioase reprezintă o sarcină dificilă pentru politica externă comună a UE. Scopul politicii ar trebui să fie acela de a sprijini dialogul, de a clădi încrederea și de a căuta cu răbdare o soluție pașnică durabilă pentru Orientul Mijlociu în ansamblu. O anchetă obiectivă a tuturor împrejurărilor care însoțesc și care, de asemenea, au precedat conflictul din Gaza ar putea fi un pas în direcția cea bună.

Niccolò Rinaldi (ALDE). – (IT) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, raportul Goldstone este menit să rămână o piatră de hotar ale cărei posibile ramificații viitoare poate că nu au fost luate în considerare în întregime, inclusiv în ceea ce privește afirmarea dreptului internațional, față de care noi, liberal-democrații, avem un atașament deosebit.

Salutăm solicitarea făcută în raport de a plăti daune victimelor civile ale unui conflict inechitabil și de a sesiza Curtea Penală Internațională cu privire la orice caz în care părțile nu efectuează investigații cu adevărat independente și imparțiale, după cum s-a solicitat în luna ianuarie de către numeroase asociații israeliene pentru drepturile omului. Acestea sunt fapte care pot afecta chiar și un stat precum Israelul, care pare că a încetat să se inspire din extraordinarul umanism al mării culturi ebraice din care descindem cu toții.

Adevărul este că violența rămâne o politică dezastruoasă. Hezbollah este mai puternic în urma atacului asupra Libanului, iar Hamas este mai puternic astăzi în Gaza. Oricine a fost în Gaza în urma conflictului poate depune mărturie cu privire la suferințele enorme ale populației. Noi, europenii, trebuie, de asemenea, să spunem astăzi, în special Fâșiei Gaza: să rămânem oameni!

Frieda Brepoels (Verts/ALE). – (NL) Consider că raportul Goldstone a arătat în mod clar că atât Israelul, cât și Hamas au încălcat drepturile omului în timpul războiului din Gaza. ONU a făcut deja de două ori apel la ambele tabere să întreprindă anchete independente, însă, 14 luni mai târziu, acestea ignoră în continuare acest apel.

Mă întreb, de asemenea, de ce Uniunea Europeană nu apără dreptul internațional. De ce permite ca impunitatea să domnească în această regiune? Orice credibilitate în ceea ce privește respectul nostru pentru dreptul internațional va fi pierdută dacă UE va lăsa aceste crime de război nepedepsite. Acest raport nu este despre securitatea Israelului. Acest raport se referă la încălcări grave ale drepturilor omului. Prin urmare, nu există niciun argument posibil pentru care recomandările acestui raport să nu fie puse în aplicare.

Fac apel, așadar, nu numai la Înalțul Reprezentant, ci și la statele membre să depună toate eforturile pentru a asigura o monitorizare adecvată la fața locului. La urma urmelor, acesta este singurul mod în care restabilirea negocierilor de pace va avea o șansă de reușită.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Raportul este părtinitor. El formulează numeroase critici la adresa Israelului deoarece, printre altele, acesta a tras asupra unor ținte economice și civile. Cu toate acestea, Hamas a utilizat în mod necorespunzător aceste obiective. Din nefericire, domnul Goldstone nu a considerat că se cuvine să investigheze dacă lucrurile stau într-adevăr așa. Prin urmare, domnul Goldstone nu a cercetat care au fost greșelile Hamas și, în consecință, a adus critici Israelului. Acest lucru face ca raportul să nu inspire niciun fel de încredere, deoarece există alte surse care sugerează că Hamas s-a baricadat într-adevăr în spitale, în ambulanțe și în clădiri civile.

Domnule președinte, voi încheia pe un ton pozitiv. Raportul Goldstone face numeroase acuzații, iar acestea trebuie să fie cercetate. Guvernul israelian a preluat în mod just inițiativa în această privință și a lansat o anchetă judiciară. Acest lucru trebuie salutat. Însă mă tem că va trebui să așteptăm mult timp până ce Hamas va arăta aceeași disponibilitate pentru autoexaminare.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL). – (FR) Indiferent dacă ne place sau nu, raportul Goldstone a fost susținut de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite și nu văd de ce ar trebui să existe o măsură dublă în ceea ce privește dreptul internațional. Dreptul internațional rămâne drept internațional, iar raportul Goldstone utilizează termenul „crimă de război”, care, mai mult, descrie o realitate pe care, de altfel, toată lumea a putut-o vedea clar la televizor. Chiar soldații israelieni au mărturisit că au primit ordine să tragă în civili.

În aceste împrejurări, Uniunea Europeană și Parlamentul nostru trebuie să creeze condițiile pentru a asigura că guvernul israelian respectă dreptul internațional, folosind suspendarea articolului 2 din Acordul de asociere UE-Israel ca sancțiune, dacă este necesar. Acest articol stipulează că „relațiile dintre cele două părți trebuie să se bazeze pe respectarea drepturilor omului și a democrației”. Nimic mai simplu; trebuie doar ca prevederile să fie puse în aplicare.

Prin urmare, Uniunea Europeană trebuie să își exprime clar hotărârea de a sesiza Curtea Penală Internațională în această privință dacă nu se va lua nicio măsură, conform recomandării formulate în raportul Goldstone. În sfârșit, Parlamentul nostru trebuie să ia o decizie cu privire la o chestiune fundamentală: dorim o lume armonioasă în care să domnească justiția și pacea sau legea junglei, adică politica forței? Trebuie să ne asumăm responsabilitățile în fața popoarelor Europei și a popoarelor din întreaga lume.

Morten Messerschmidt (EFD). – (DA) Domnule președinte, această chestiune – acest raport – reprezintă un capitol în esență stânjenitor din istoria ONU. Cine poate, cu toată decența, să dezbată problema războiului din Gaza fără a include și miile de rachete Qassam care s-au abătut asupra pașnicilor cetățeni ai Israelului timp de opt ani? Cine poate, cu toată decența, să dezbată această problemă fără a menționa sutele de tuneluri care există între Egipt și Gaza și alte regiuni, prin intermediul cărora sunt introduse arme în mod fraudulos

pentru a aduce prejudicii intereselor evreiești din Israel? Cine poate, cu toată decența, să scrie un astfel de raport fără a include faptul că, deși Israelul are un sistem juridic care funcționează bine, niciunul dintre ucigașii și teroriștii din Palestina nu a fost tras la răspundere pentru crimele sale? Răspunsul la toate cele trei întrebări este judecătorul Goldstone. Acest lucru este scandalos! Este jenant pentru sistemul ONU și, prin faptul că purtăm această dezbatere în acest Parlament, o transformăm într-o chestiune jenantă și pentru UE.

Proinsias De Rossa (S&D). – Domnule președinte, ascultând dezbaterea, cu greu ne putem da seama ce raport au citit unii dintre vorbitori. Cu siguranță nu este cel pe care l-am citit eu.

Israel refuză acestui Parlament dreptul său democratic de a se întâlni cu membrii Consiliului Legislativ Palestinian în Gaza și interzice accesul miniștrilor noștri de externe. Un militant Hamas a fost ucis, cel mai probabil de către agenți israelieni care au utilizat pașapoarte europene false, încălcând astfel suveranitatea Irlandei, a Regatului Unit, a Franței, a Germaniei și a Dubaiului. Israelul ne tratează cu dispreț, ceea ce nu este surprinzător, având în vedere impunitatea cu care continuă să încalce drepturile a milioane de palestinieni.

Dovada angajamentului nostru pentru respectarea drepturilor omului și a statului de drept o constituie răspunsul nostru la raportul Goldstone, care a constatat că asediul Fâșiei Gaza reprezintă o pedepsire colectivă a populației și că operațiunea „Cast Lead” era menită să dezvolte această politică. Acesta a descoperit dovezi de tortură deliberată, de tratament inuman și de provocare intenționată a unor mari suferințe omenești. Raportul recomandă să se apeleze la Curtea Penală Internațională și sugerează Cvartetului să insiste asupra statului de drept.

Sprijin apelul lui Goldstone ca statele membre semnatare ale Convențiilor de la Geneva, inclusiv, trebuie să o spun, Irlanda, să înceapă procedura penală în instanțele naționale împotriva presupușilor autori ai crimelor de război.

Înainte de a încheia, dați-mi voie să fac o rectificare privind afirmația repetată potrivit căreia acest raport nu aduce în discuție lansarea de rachete în Israel de către Hamas. Cu toate acestea, la pagina 31, raportul menționează impactul asupra civililor provocat de atacurile cu rachete și mortiere ale grupurilor armate palestiniene asupra sudului Israelului.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Domnule președinte, în calitate de membri ai Uniunii Europene, trebuie să ne aducem aminte care sunt valorile Europei. Acestea sunt democrația, drepturile omului și libertatea de exprimare și trebuie să le respectăm pretutindeni.

Scopul raportului Goldstone era acela de a efectua un studiu obiectiv, însă, în mod regretabil, acesta a eșuat în această privință. Acest lucru este recunoscut de toate părțile care s-au familiarizat cu conținutul său și este evident și din sursele raportului.

Ar trebui, de asemenea, să ne reamintim că totul a pornit de la țări precum Cuba, Pakistan, Egipt și Arabia Saudită, care nu recunosc aceleași valori ca Uniunea Europeană și Israel.

Sunt șocat de remarcile pe care domnul De Rossa și doamna De Keyser le-au făcut aici. Mă întreb ce raport ați citit. Dacă știți ceva, și știți, despre războiul civil dintre Hamas și Fatah și despre cât de multe vieți omenești au fost curmate din cauza acestuia, atunci veți fi de acord că ar trebui să intervenim în procesul prin care palestinienii își găsesc liderii și o voce comună și încep să își clădească propria țară, nu doar să o distrugă și să distrugă, de asemenea, societatea democratică israeliană prin lansarea de rachete împotriva ei.

Aș dori să spun că acest raport este, din nefericire, o pată pe istoria ONU. Noi, europenii, ar trebui, de asemenea, să ne amintim că Ghilad Shalit, cetățean european, francez și soldat israelian, este în continuare un prizonier al Hamas și trebuie să facem presiuni pentru eliberarea sa. Aceasta este prima măsură pe care ar trebui să o luăm.

Geoffrey Van Orden (ECR). – Domnule președinte, aceia dintre noi care sunt prieteni ai Israelului ar fi putut contesta multe aspecte privind modul în care Israel a intervenit în Gaza, însă nu și dreptul Israelului de a se apăra și de a întreprinde acțiuni eficiente împotriva celor care planifică și execută acte de terorism împotriva sa.

Am o simpatie enormă pentru palestinienii de rând, însă, vreme de 60 de ani, aceștia au fost dezamăgiți de cei care pretind că îi conduc și de aceia dintre ei a căror profesie este terorismul.

A fost clar de la început că un raport întocmit de Consiliul ONU pentru Drepturile Omului – și numai acesta, domnule Howitt, a fost ținta criticilor efectuate de liderul grupului nostru, și nu ONU; mă tem că subiectul

meschin abordat de partidul dumneavoastră a fost destul de înjositor – era clar că acest raport va fi o condamnare tendențioasă a Israelului. Deși cuprinde solicitări importante adresate Israelului, raportul face puține mențiuni despre Hamas. Acesta nu cere să se pună capăt terorismului și atacurilor asupra Israelului, ci solicită așa-ziselor grupuri armate palestiniene să renunțe la atacurile asupra civililor israelieni și să încerce să evite vătămarea civililor palestinieni.

Nu văd nimic în raportul de 554 de pagini care să ofere propuneri constructive, pozitive pentru o pace durabilă și stabilitate. În schimb, descoperim că retorica privind drepturile omului și instrumentele Curții Penale Internaționale sunt utilizate pentru a ataca Israelul, iar o astfel de distorsiune, în opinia mea, nu face cinste Organizației Națiunilor Unite.

Alexandra Thein (ALDE). – (DE) Domnule președinte, niciuna dintre părțile conflictului nu a dat curs până în prezent solicitărilor Organizației Națiunilor Unite referitoare la efectuarea unei anchete credibile și independente privind acuzațiile formulate de raportul Goldstone. Acest lucru este regretabil, în special în ceea ce privește Israelul, deoarece, oricât de controversat ar fi raportul Goldstone, orice stat care se consideră stat democratic bazat pe statul de drept are obligația de a permite unor astfel de acuzații grave să fie supuse unei anchete independente. O anchetă militară internă efectuată de armata israeliană, ea însăși obiectul unor suspiciuni, nu este suficientă.

Dacă UE ia în serios propriile principii privind respectarea drepturilor omului și a dreptului internațional, trebuie să intensifice presiunea asupra ambelor tabere, inclusiv în contextul relațiilor sale bilaterale, și să insiste ca investigația solicitată cu privire la posibilele încălcări ale dreptului internațional și umanitar să fie efectuată în conformitate cu principiile statului de drept. Crimele de război trebuie pedepsite conform dreptului internațional, așa cum s-a afirmat aici de nenumărate ori. Dacă va fi necesar, procurorul Curții Penale Internaționale va trebui să efectueze investigațiile pe baza articolului 12 alineatul (3) din Statutul de la Roma. Cu toate acestea, indiferent de raportul Goldstone, în prezent nu există niciun motiv pentru continuarea asediului asupra Fâșiei Gaza.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Raportul Goldstone, ale cărui concluzii și recomandări le dezbatem, ignoră dreptul Israelului la autoapărare. Intervenția de anul trecut a Israelului în Fâșia Gaza a fost o măsură severă și, personal, îmi pare rău pentru victime și familiile lor. Nu trebuie să uităm totuși că acesta a fost un ultim răspuns la anii în șir de atacuri palestiniene asupra unei zone foarte populate a Israelului.

Hamas a anunțat recent că este pregătită pentru dialogul cu comunitatea internațională, inclusiv cu UE și SUA. Aș dori să solicit cu tărie să nu nutrim o astfel de idee până ce Hamas nu recunoaște în mod limpede dreptul Israelului la existență și nu renunță la violență. Privim cu milă victimele acestui conflict îndelungat, însă este esențial să avem un partener palestinian serios pentru negocierile de pace, iar acest lucru înseamnă un reprezentant legitim, de încredere și responsabil al poporului palestinian. Până ce acest lucru nu se va întâmpla, va fi o pierdere de timp să elaborăm alte sute de pagini de recomandări internaționale.

Aș dori, de asemenea, să subliniez rolul Egiptului, care trebuie să acționeze cu tărie pentru ca teroriștii să nu primească asistență, sub forma armelor introduse fraudulos în Gaza prin intermediul tunelurilor subterane.

Antigoni Papadopoulou (S&D). – (EL) Domnule președinte, raportul Goldstone descrie perfect situația. Politica de a trata ambele tabere în mod egal nu ajută. În Gaza, s-au comis și se comit o serie de crime. Există sărăcie, mizerie și o lipsă flagrantă a respectului față de drepturile omului care-i revin poporului palestinian. Există martori în această privință. Există rapoarte ale Crucii Roșii, ale Băncii Internaționale și ale Consiliului Europei privind crimele împotriva palestinienilor, sărăcirea financiară și condițiile de trai inumane din Gaza.

Nu trebuie să ne prefacem că nu vedem. Omenirea asistă de câțiva ani la comiterea de acte de violență împotriva palestinienilor. Mașina de război israeliană lovește fără milă sub pretextul autoapărării. Poporul palestinian se află în suferință.

De asemenea, condamnăm din toată inima și din tot sufletul uciderea civililor din Israel. Cu toate acestea, acest lucru nu înseamnă că Israelul are dreptul să comită o serie de crime împotriva palestinienilor în semn de autoapărare. Aceasta nu îi oferă Israelului o scuză pentru a recurge la astfel de acte criminale.

Desigur, noi nu suntem procurori, însă nici rolul de Pilat din Pont nu ni se potrivește. Nu ne putem spăla pe mâini și nu putem permite ca vărsarea de sânge să continue și crimele Israelului să rămână nepedepsite. Dând dovadă de respect și neluând nicio măsură, permitem impunității să facă ravagii. Lăsăm făptașii să scape nepedepsiți și tratăm victimele în mod iresponsabil. Permiteam ca dreptatea să fie de partea celor puternici.

Michael Theurer (ALDE). – (DE) Domnule președinte, raportul Goldstone descrie încălcări ale drepturilor omului de către ambele tabere. Este clar că numărul de peste 1 400 de victime în Fâșia Gaza este prea mare. Cu toate acestea, sunt, de asemenea, convins că, dacă nu ar fi avut loc atacurile cu rachetă împotriva Israelului, nu ar fi existat niciun răspuns militar. În timpul unei vizite în această țară a Delegației în Israel, am descoperit că Israelul nu tratează acțiunile militare cu ușurință. Principala acuzație a raportului Goldstone, aceea că Israelul a atacat civili în mod deliberat și neîncetat, nu este verosimilă. Chestiunea privind măsura în care Hamas a utilizat civilii pe post de scuturi nu a fost cercetată în mod corespunzător. Cu toate acestea, raportul menționează că armata israeliană a oferit avertismente prin intermediul apelurilor telefonice și al fluturașilor. Hamas nu a întreprins nicio măsură similară la atacurile cu rachete asupra Israelului.

Cu toate acestea, trebuie, de asemenea, să ne întrebăm dacă ONU însăși a luat măsuri suficiente în Gaza, de exemplu pentru a preveni ca rachetele Hamas să fie trase în apropierea clădirilor ONU. Nu consider că raportul Goldstone constituie un temei pentru viitoare atacuri teroriste împotriva Israelului – acesta nu justifică astfel de acțiuni. Poate că acest raport nu este nici util. Cu toate acestea, este clar că, aici, în Parlamentul European, trebuie să solicităm respectarea drepturilor omului și să facem apel la ambele tabere să revină la procesul de pace.

Nicole Kiil-Nielsen (Verts/ALE). – (FR) Domnule președinte, în Israel, activitatea judecătorului Goldstone este demonizată și complet discreditată în ochii publicului. În paralel, este dusă o violentă campanie de defăimare împotriva apărătorilor drepturilor omului, în special împotriva noului Fond israelian, o fundație care finanțează principalele organizații israeliene pentru apărarea drepturilor omului și, în special, împotriva președintei sale, Naomi Chazan, o fostă membră a Knesset, profesoară universitară și intelectuală cunoscută pentru angajamentul său în ceea ce privește apărarea drepturilor femeilor și a păcii.

Treisprezece grupuri pacifiste, cum ar fi Bethlehem și Breaking the Silence (Ruperea Tăcerii), sunt victimele unei veritabile vânători de vrăjitoare. Uniunea Europeană trebuie să ofere un sprijin necondiționat apărătorilor drepturilor omului din toate țările, inclusiv, desigur, din Israel, a cărui impunitate este o insultă la adresa valorilor democratice. Uniunea Europeană trebuie să protejeze Israelul de propriii săi demoni.

Robert Atkins (ECR). – Domnule președinte, ambele tabere au o parte de vină, însă Israelul exagerează în ceea ce privește acest raport și operațiunea „Cast Lead”. Goldstone este un judecător respectat, cu o reputație considerabilă, și este de origine evreiască. Acest raport conține, fără îndoială, defecte, însă Israelul trebuie să recunoască faptul că majoritatea criticilor se bazează pe fapte. Trebuie doar să îi ascultăm pe soldații israelieni care își recunosc uneori activitățile dubioase în cadrul organizației Breaking the Silence.

În urma acestei anchete, Israelul a fost silit să recunoască faptul că a utilizat fosfor alb; prin urmare, de ce nu a existat nicio investigație reală privind acțiunile unora dintre soldații săi care au fost implicați în crime de război posibile, dacă nu reale? Consiliul Legislativ Palestinian și-a recunoscut greșelile, însă Israelul trebuie să înceteze să fie atât de arogant în legătură cu această chestiune și cu recentul asasinat din Dubai și să recunoască îngrijorările justificate ale oamenilor raționali și onești din întreaga lume.

Seán Kelly (PPE). – Domnule președinte, după părerea mea, cele trei cuvinte-cheie ale acestei dezbateri sunt „independent”, „egal” și „neutr”. Trebuie să se efectueze o anchetă independentă privind presupusele încălcări ale drepturilor omului. Trebuie să existe o condamnare egală a autorilor acestor încălcări și, mai ales, trebuie să existe o puternică voce neutră care să medieze acest conflict nefericit, ceva ce, din păcate, lipsește în acest moment, deoarece poziția mării majorități a țărilor puternice este destul de bine cunoscută.

Cred că este o ocazie extraordinară pentru Înalțul Reprezentant sau pentru Președintele Consiliului, al cărui post este nou înființat, de a reprezenta această voce neutră, asemeni lui George Mitchell în Irlanda de Nord, datorită căruia avem acum pace, iar cei care s-au împușcat și omorât ani de zile se află acum împreună în guvern. Înalțul Reprezentant are acum aceeași oportunitate de a oferi acea voce neutră, independentă și corectă care lipsește atât de mult.

Diane Dodds (NI). – Domnule președinte, dați-mi voie să îl rog pe domnul Kelly să clarifice; sunt convinsă că o va face bucuros. Cu toate că partidul pe care îl reprezintă în Irlanda de Nord este desigur la guvernare, partidul meu a fost pe deplin pacifist și nu a împușcat și omorât pe nimeni.

Acesta a fost mai degrabă cazul Armatei Republicane Irlandeze și al reprezentanților săi politici.

Diego López Garrido, Președinte în exercițiu al Consiliului. – (ES) Domnule președinte, s-a purtat o dezbatere, care cred că a fost foarte diversă, nu numai despre raportul Goldstone în sine, ci și despre situația anterioară care a dus la elaborarea raportului.

Cred că putem afirma încă o dată în numele Președinției că raportul Goldstone reprezintă un punct de referință, după cum a afirmat Consiliul și după cum a afirmat, în numele Comisiei, doamna Georgieva, căreia îi mulțumesc pentru discursul său. Este un raport serios, pare să fie obiectiv și exprimă existența sau posibila existență a unor încălcări extrem de grave ale drepturilor omului care provin din diferite părți ale conflictului.

Uniunea Europeană nu poate rămâne indiferentă la conținutul raportului Goldstone. Uniunea Europeană nu poate rămâne indiferentă la un raport care prezintă în mod obiectiv și serios posibilitatea existenței unor încălcări foarte grave ale drepturilor omului.

Prin urmare, considerăm că propunerea formulată în acest raport – aceea de a se întreprinde anchete independente, credibile – este modalitatea cea mai adecvată de a răspunde acestui raport, care este un raport important ce ar trebui să ne afecteze pe noi toți. Acesta ar trebui să provoace o reacție în rândul acelor dintre noi care, așa cum este cazul în Uniunea Europeană și în Parlament, cred în existența drepturilor omului și în apărarea lor. Prin urmare, raportul ar trebui să ne facă să reacționăm la încălcările extrem de grave ale drepturilor omului care au avut loc în acest caz.

Dezbateră privind acest raport va avea loc, iar noi credem că această dezbateră din cadrul Națiunilor Unite ar trebui sprijinită. Dezbateră va avea loc și în cadrul Consiliului pentru Drepturile Omului. Vă putem spune că această problemă face obiectul lucrărilor și anchetelor Curții Penale Internaționale, iar eu cred că Uniunea Europeană ar trebui, așadar, să mențină o poziție constructivă, coordonată, în legătură cu chestiunile extrem de grave semnalate în raportul Goldstone, și asta este ceea ce va face Președinția Consiliului.

Kristalina Georgieva, membră a Comisiei. – Domnule președinte, dați-mi în primul rând voie să afirm clar că Comisia și-a exprimat în mod constant și cu tărie extrema îngrijorare cu privire la situația umanitară din Gaza. Predecesorul meu, Louis Michel, s-a deplasat în Gaza imediat după operațiunea „Cast Lead”. A fost martor la infracțiuni comise de ambele tabere și le-a condamnat.

Noi, cei din Comisie, dorim să avem în permanență două chestiuni prioritare pe agenda noastră. În primul rând: necesitatea respectării depline a dreptului umanitar internațional de către toate părțile; în al doilea rând: necesitatea asigurării că eforturile de ajutor umanitar ajung într-adevăr la populația din Gaza.

De la conflictul din ianuarie anul trecut, UE s-a exprimat clar că vom urmări îndeaproape investigațiile privind încălcările dreptului umanitar internațional, iar Comisia a subliniat și continuă să sublinieze importanța tragerii la răspundere și a contracarării impunității pentru încălcările dreptului internațional.

În contextul procesului de pace din Orientul Mijlociu, respectarea drepturilor omului și a dreptului umanitar internațional este astăzi la fel de importantă ca oricând – și poate chiar mai importantă ca oricând.

Pentru ca UE să fie un jucător credibil în procesul de pace, aceasta trebuie să demonstreze că aplică valorile fundamentale ale UE în toate situațiile și că respectă în mod constant *acquis-ul* în domeniul dreptului internațional în orice moment și cu privire la orice chestiune. Permiteți-mi să reiterez, în semn de susținere a Președinției, faptul că o poziție comună a UE cu privire la chestiunea Goldstone ar fi un pas foarte important în această direcție.

Președintele. – Dezbateră a fost închisă.

Votul va avea loc în următoarea sesiune.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Corina Crețu (S&D), în scris. – (RO) Raportul Goldstone - care se referă la o situație extrem de controversată, ce stârnește puternice pasiuni - e greu să întrunească consensul părților, în condițiile în care confruntările din decembrie 2008 și ianuarie 2009, dintre armata statului Israel și militanții palestinieni din Gaza, zonă dominată de Hamas, au provocat suferințe în ambele tabere. Indiferent de poziția părților față de raportul Goldstone, sper că el nu va fi folosit drept pretext pentru a face imposibile discuțiile pentru rezolvarea de o manieră pașnică și permanentă a problemei palestiniene. De fapt, aceasta este prioritatea în regiune: relansarea convorbirilor de pace, care să implice, ca până acum, și Uniunea Europeană, și Statele Unite ale Americii. Soluțiile la care se va ajunge trebuie să garanteze statului Israel existența și continuitatea în regiune, iar palestinienilor trebuie să le ofere garanția că vor putea trăi cu demnitate într-un stat propriu, viabil democratic și independent. Uniunea Europeană trebuie să fie gata să-și asume responsabilități mai mari în acest proces, pentru normalizarea relațiilor israeliano-palestiniene. Cred că trebuie să reținem ceea ce este cel mai important din Raportul Goldstone: nimic nu poate justifica suferința oamenilor fără apărare și, pentru a-i pune capăt, dialogul este de preferat confruntării și folosirii forței.

Andreas Mölzer (NI), în scris. – (DE) La 5 noiembrie 2009, Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite a adoptat raportul Goldstone și a aprobat Rezoluția 64/10. Aceste documente solicitau atât Israelului, cât și palestinienilor să ancheteze, în termen de trei luni, posibilele încălcări ale drepturilor omului comise în timpul conflictului din Gaza. Din nefericire, nici Israelul, nici palestinienii nu au respectat până acum această solicitare. Acest lucru este foarte regretabil, deoarece raportul Goldstone cuprinde o listă foarte cuprinzătoare a fărâdelegilor și crimelor comise de ambele tabere. Potrivit raportului, pe durata atacurilor care au durat trei săptămâni, Israel a săvârșit încălcări grave ale dreptului internațional. Au fost atacați civili la întâmplare și au fost bombardate case. De asemenea, s-a menționat utilizarea bombelor cu fosfor, condamnată de comunitatea internațională. În schimb, palestinienii au utilizat rachete și obuze de mortier pentru a ucide civili în mod deliberat, potrivit raportului. Acuzațiile sunt atât de grave, încât este imperativ ca acestea să fie achetate rapid. Întrucât Consiliul de Securitate al ONU a respins raportul Goldstone, nu se poate presupune că recomandarea pe care o conține, de a sesiza Curtea Penală Internațională (CPI) de la Haga în această privință, va fi urmată. Prin urmare, solicit noului Înalt Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate, baroanei Ashton, în numele UE, să facă presiuni asupra ambelor tabere ale conflictului și să le solicite să își revizuiască crimele.

Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein (PPE), în scris. – (PL) Domnule președinte, raportul judecătorului Goldstone este prezentat pe scena internațională ca un document obiectiv privind operațiunea din Fâșia Gaza din iarna lui 2009. Între timp, potrivit unor surse diferite, acesta nu a fost întocmit într-un mod care să ne permită să ne referim la el cu conștiința împăcată. Aș dori să menționez câteva aspecte pe care domnul ambasador Dore Gold le-a prezentat în cadrul unei dezbateri cu domnul Goldstone la Universitatea Brandeis și care au fost subliniate de Ministerul de Externe israelian.

Se pare că membrii misiunii și-au exprimat convingerile cu privire la conflict chiar înainte ca misiunea să înceapă și, când s-au aflat în Fâșia Gaza, aceștia au fost însoțiți de reprezentanți ai Hamas, iar martorii au fost interogați în prezența acestora. Judecătorul Goldstone nu a examinat dovezile cu suficientă atenție. De asemenea, pare nedrept ca afirmațiile autorităților israeliene, care sunt citate în raport, să fie considerate neverosimile, în timp ce poziția autorităților din Gaza, precum Hamas, să nu dea naștere la nicio îndoială în rândul membrilor misiunii.

În lumina criticilor de mai sus privind raportul Goldstone, fac apel la Comisie și la Parlamentul European să asigure că opinia publică europeană este informată cu privire la argumentele ambelor tabere în ceea ce privește situația din Fâșia Gaza. Uniunea Europeană are grijă ca relațiile economice cu Israelul să fie cât mai bune posibil. Prin urmare, este și mai important să putem construi relațiile dintre noi pe baza încrederii reciproce. Simpla încredere în raportul judecătorului Goldstone nu va contribui la acest lucru.

PREZIDEAZĂ: DL BUZEK

Președinte

18. Situația societății civile și a minorităților naționale din Belarus (dezbateri)

Președintele. - Următorul punct este reprezentat de dezbateri asupra declarației Consiliului și a Comisiei privind situația societății civile și a minorităților naționale din Belarus.

Diego López Garrido, *președinte în exercițiu al Consiliului*. – (ES) Vă mulțumesc, dle președinte, pentru că mi-ați oferit ocazia de a vorbi despre această chestiune referitoare la situația societății civile și a minorităților naționale din Belarus.

Uniunea Europeană este, cu siguranță, foarte preocupată de deteriorarea situației din Belarus, în special în privința drepturilor omului.

Lipsa libertății de exprimare și de întrunire, presiunea în continuă creștere asupra mijloacelor de informare în masă, legile care restricționează folosirea internetului și acțiunile împotriva activiștilor din opoziție determină deteriorarea și agravarea situației drepturilor omului în Belarus.

În declarația sa din 16 februarie, luna trecută, dna Ashton, Înaltul Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate, și-a exprimat, de asemenea, preocuparea față de situația minorității poloneze din Belarus și față de reținerea de către poliție a unor membri ai acestei minorități. Această declarație, această poziție formală a Înaltului Reprezentant, a fost, de asemenea, înaintată autorităților din Belarus prin canale diplomatice oficiale.

Luni, am putut dezbate această chestiune în cadrul Consiliului Afaceri Externe și am putut avea o dezbatere detaliată care sunt sigur că se va repeta în viitor. A existat, de altfel, un discurs al ministrului polonez, care și-a exprimat preocuparea și sentimentul că a fost nevoie de reacție și de luarea unei poziții cu privire la hărțuirea sistematică a membrilor minorității poloneze. Trebuie spus, de asemenea, că diferitele fațete ale Uniunii Europene sunt, fără nicio umbră de îndoială, foarte îngrijorate și monitorizează această situație foarte direct și foarte atent.

Consider că este foarte important să se transmită autorităților din Belarus că trebuie să își respecte angajamentele pe care le-au făcut în cadrul OSCE pentru respectarea drepturilor omului și să protejeze minoritățile, ca parte esențială a respectării drepturilor omului. În cadrul Consiliului Afaceri Externe la care am făcut referire, a existat o cerere expresă făcută miniștrilor europeni pentru a atrage atenția autorităților din Belarus asupra acestei situații prin canalele și în forumurile adecvate.

Consider că este în interesul comun al Belarusului, al Uniunii Europene și al tuturor europenilor să reușim să avem o influență în stoparea acestor acțiuni, care sunt contrare drepturilor omului și drepturilor minorităților, care sunt foarte importante și semnificative în Belarus. În același timp, consider că este important ca Belarus să facă eforturi în direcția corectă, și toate dimensiunile Parteneriatului estic sunt o oportunitate de a influența Belarus în direcția corectă, inclusiv sub aspect multilateral.

Kristalina Georgieva, membră a Comisiei. - Domnule președinte, în urma declarației Președinției UE, care, de fapt, s-a referit la poziția exprimată de Înalțul Reprezentant, Baroana Ashton, în această problemă într-un mod foarte clar și foarte puternic, permiteți-mi să adaug doar preocuparea legată de deteriorarea situației drepturilor omului în Belarus, în special cu privire la minoritatea poloneză.

Întoarcerea foarte regretabilă de pe calea către avansarea democrației în Belarus în ultimii ani este o chestiune foarte gravă, dar, acestea fiind spuse, trebuie, de asemenea, să rămânem angajați cu Belarusul și trebuie să menținem canalele de comunicare deschise, oricât de dificil ar fi acest lucru, nu numai prin canalele guvernamentale - putem, desigur, să construim Parteneriatul estic și să îl folosim -, ci și prin contactele interpersonale. Aceste contacte pot fi cele mai importante de continuat în Belarus, prin schimbul de studenți, prin oportunități de afaceri și prin oferirea schimburilor culturale ca platformă de angajare cu oamenii din Belarus și ca mod de păstrare a oportunității de promovare a democrației în Belarus.

În încheiere, permiteți-mi să spun că, în pofida acestei inversări din ultimii doi ani, Comisia ar dori să rămână angajată și să continue, prin interacțiunea sa cu Belarus, accelerarea unei evoluții pozitive, aducând procesul de angajare pe drumul cel bun, așa cum era cu doi ani în urmă.

Gunnar Hökmark (PPE). - Domnule președinte, mulțumesc Președinției spaniole și Comisiei pentru cuvintele lor privind această situație.

Consider că trebuie să fim clari în legătură cu un lucru: ceea ce discutăm acum nu este un singur incident - sunt acțiunile dictaturii și ale regimului brutal care neagă atât drepturile minorităților, cât și drepturile cetățenilor săi. Astfel stau lucrurile în Belarus, și cred că trebuie să fie un punct de plecare în discuțiile noastre asupra dialogului cu regimul.

Un dialog trebuie să fie reciproc. În timp ce noi dăm dovadă de deschidere, trebuie să solicităm regimului din Belarus să ofere, căci nu a oferit schimbările și reformele pe care ar trebui să le ofere. Aș dori să spun și să subliniez foarte mult faptul că aceasta nu este o chestiune poloneză. Belarus se află în vecinătatea Uniunii Europene. Este inclus în Parteneriatul estic. Aceasta este o chestiune europeană și, prin acțiunile sale de acum, regimul din Belarus se distanțează de dialogul deschis și de cooperarea cu Uniunea Europeană.

În primul rând, vom solicita, într-un mod fundamental, respectarea minorităților, respectarea drepturilor omului, o încetare a brutalității poliției și o dorință de a avea un dialog constructiv cu Uniunea Europeană. Consider că acest mesaj trebuie să fie prezentat regimului în mod clar. Dialogul nostru trebuie să fie un dialog pentru democrație și drepturile omului și, desigur, trebuie să ne întoarcem la societatea civilă, deoarece Belarus este mult mai mult decât un regim. Reprezintă poporul care trăiește în Belarus - studenții, bărbai și femeile, societatea. Consider că ceea ce am văzut recent a dovedit că trebuie să continuăm în prezent dialogul direcționat către societatea civilă, pentru a consolida libertatea și democrația și respectul pentru drepturile omului.

Kristian Vigenin (S&D). - Domnule președinte, permiteți-mi ca, în numele Grupului Socialiștilor și Democraților, să exprim îngrijorarea noastră față de situația drepturilor omului din Belarus, și, în special, față de evoluțiile recente cu Uniunea Polonezilor. Am dori, de asemenea, să ne exprimăm solidaritatea față

de toți cetățenii din Belarus care nu se pot bucura de drepturilor lor de bază civile și de drepturile omului. Aceasta se întâmplă într-o țară europeană din secolul XXI. Consider că aceasta este o chestiune care nu este acceptabilă, și putem cu toții să fim de acord cu aceasta.

Acesta este punctul de plecare. Întrebările principale pe care trebuie să adresăm acum sunt, în primul rând, pe ce cale dorim să aducem Belarusul și, în al doilea rând, cum putem face acest lucru. În legătură cu prima întrebare, cred că putem cu toții să fim de acord: dorim să vedem un Belarus democratic; dorim să vedem autoritățile din Belarus alese în mod democratic - parlamentul, președintele, guvernele și reprezentanții locali; dorim să vedem cum aceste autorități creează o atmosferă liberă și creativă în Belarus; și, desigur, dorim să vedem că țara se apropie mai mult de UE.

A doua întrebare este cum putem realiza acest lucru. Uniunea Europeană a schimbat politica sa față de Belarus de la izolare la angajare, și se pare că această politică aduce rezultate. Desigur, nu este suficient, nu s-a realizat destul de rapid, și evoluțiile pe care le vedem, din ultimele două săptămâni, arată că trebuie să fim mai mult angajați.

Ce am descoperit, ca președinte al delegației Euronest și președinte al delegației care se deplasează mâine în Belarus pentru a observa situația pe teren, este că ne lipsește o strategie comună între cele trei instituții principale: Consiliul, Comisia și Parlamentul. Avem nevoie de o astfel de strategie pentru a intensifica eforturile reciproce, și avem cu adevărat nevoie de un dialog politic; avem nevoie de o foaie de parcurs care să fie foarte concretă, nu doar de recomandări generale, ci de un plan de acțiune - o foaie de parcurs - la care Belarus trebuie să adere. Aceasta este calea de urmat și nu este suficient să facem acest lucru doar în cadrul cooperării economice și a Parteneriatului estic.

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE). – (NL) De asemenea, în ceea ce privește dezbaterile din această seară, o consider mai mult o problemă regională. Am aflat că dl Yanukovich a fost ales în Ucraina. Este evident, un președinte care se orientează mai mult spre Moscova decât spre Bruxelles. Nu trebuie să permitem ca vizita sa de săptămâna viitoare să ne amăgească.

După părerea mea, ceea ce se întâmplă acum în Belarus și tipul de măsuri pe care dl Lukashenko a îndrăznit să-și permită să le ia, când vine vorba de minoritatea poloneză din această țară, sunt semne că acesta se orientează mai mult spre Moscova decât spre occident. În acest sens, a considerat, în mod evident, că poate să priveze o comunitate a unui stat membru UE de drepturile sale fundamentale ale omului. Cum este posibil așa ceva? Aceasta este, desigur, o consecință a faptului că Europa a întors prea mult spatele estului. Nu am fost suficient de deschiși față de ideea de acces real la aceste țări. Bineînțeles, trebuie să condamnăm ferm ceea ce face Belarus minorității sale poloneze, dar trebuie, de asemenea, să relaxăm politica noastră și să avem un regim al vizelor mai puțin restrictiv. Haideți să analizăm politica noastră energetică și să o adaptăm mai bine la țări ca Belarus și Ucraina.

Acesta este pledoaria pe care o fac: că Europa trebuie, din nou, să își îndrepte mai mult atenția asupra acestor țări. Acest lucru va avea mult mai mult impact asupra evoluției lor politice interne, decât dacă îi condamnăm prea aspru acum și lăsăm lucrurile în grija Moscovei.

Heidi Hautala, în numele Grupului Verts/ALE. – (FI) Domnule președinte, un motiv crucial pentru care acest subiect este acum pe agendă este, cu siguranță, demonstrația pașnică în care 40 de reprezentanți ai Uniunii polonezilor au fost arestați, ceea ce trebuie, firește, condamnat.

Alt motiv, de interes actual, a fost deja menționat de colegul meu, dl Vigenin: după o perioadă lungă, mâine Parlamentul trimite la Minsk o delegație de constatare a faptelor, și reprezintă Subcomisia pentru drepturile omului, ca una dintre cele patru părți.

Trebuie să ne preocupe situația drepturilor omului din Belarus. Există acolo probleme care au de-a face cu libertatea de exprimare, cu libertatea presei și cu libertatea de întrunire și de asociere.

Trebuie să insistăm ca Belarus să abroge pedeapsa capitală și, dacă relațiile dintre Belarus și Uniunea Europeană trebuie să se dezvolte, țara va avea nevoie de îmbunătățirea situației drepturilor omului în toate aspectele sale. La fel ca alți colegi ai mei, sunt de acord că societatea civilă are un rol important de jucat în această evoluție.

Ryszard Czarnecki, în numele Grupului ECR. – (PL) Domnule președinte, lipsa unei decizii este, de asemenea, o decizie. O rezoluție a Parlamentului European din Belarus adoptată în luna martie va fi necesară, dar este și mai necesară acum. Persecutarea polonezilor din Belarus nu este numai o problemă pentru polonezi, așa

cum au subliniat cei care au vorbit înaintea mea, ci este și un simptom al unei atitudini referitoare la standardele europene, inclusiv standardele cu privire la minoritățile naționale.

Europa trebuie să scoată Belarusul din sfera influenței rusești, dar, de asemenea, trebuie să solicite respectarea acestor valori care sunt esența Uniunii, cum ar fi libertățile civile, libertatea presei, drepturile minorităților naționale și religioase și dreptul de asociere. Dacă Lukașenko nu înțelege limbajul valorilor europene, va înțelege cu siguranță limbajul sancțiunilor. Cu toate acestea, nu sancțiunile care au lovit societatea din Belarus - noi nu dorim sancțiuni de genul acesta -, ci sancțiunile care fac viața dificilă pentru politicienii și funcționarii care se fac vinovați de discriminarea polonezilor și a opoziției democratice.

Există un dezechilibru în relațiile dintre UE și Belarus: Uniunea deschide ușa pentru Minsk, dar nu primește, practic, nimic în schimb. Această stradă cu sens unic nu duce nicăieri. Este momentul pentru sancțiuni de tip politic, chiar dacă unele temporare, chiar dacă sub forma absenței reprezentanților Parlamentului din Belarus de la Adunarea Parlamentară Euronest și o întoarcere la lista neagră a funcționarilor regimului Minsk care nu vor fi admiși pe teritoriul Uniunii Europene.

Kinga Gál (PPE). – Domnule președinte, în calitate de copreședintă a Intergrupului pentru minoritățile tradiționale, comunități naționale și limbi, condemn cu fermitate măsurile luate de autoritățile din Belarus împotriva celei mai mari organizații a minorităților poloneze și a membrilor comunității minorității. După cum am auzit astăzi, erau mai mult oameni în vârstă.

Faptele arată încălcarea clară nu numai a drepturilor minorităților, ci și a drepturilor fundamentale ale omului. Aceste acțiuni dovedesc natura nedemocratică a sistemului politic iar, noi, deputații europeni care am fost martorii regimurilor comuniste, recunoaștem metodele în mod clar.

De la înființarea sa, intergrupul a apărut în mod constant drepturile minorităților naționale și consideră inacceptabilă orice încălcare a drepturilor minorităților.

Solicităm Comisiei și Înalțului Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate să ia măsuri concrete pentru a trimite un mesaj clar guvernului din Belarus legat de faptul că, fără angajarea pentru respectarea drepturilor omului, inclusiv a drepturilor minorităților, sancționarea relațiilor dintre UE și Belarus nu este previzibilă.

Drepturile minorităților, ca parte a drepturilor omului, nu pot fi considerate o problemă internă. Această problemă nu poate fi considerată o problemă internă între polonezi și belaruși. Este o problemă a UE, deoarece, așa cum s-a spus deja, se referă la politica noastră de vecinătate, la Parteneriatul nostru estic. Prin urmare, solicităm Comisiei să transmită un mesaj clar și să ia măsuri clare.

Bogusław Liberadzki (S&D). – (PL) Dle președinte, mulțumesc Consiliului, și, de asemenea, Comisiei pentru această reacție rapidă. Este, într-adevăr, un exemplu foarte bun al standardelor noastre europene.

În primul rând, permiteți-mi să spun că nu există, realmente, niciun conflict etnic în acest loc. Nu există un conflict între polonezi și belaruși sau între belaruși și polonezi. Este, pur și simplu, o nerespectare a drepturilor omului și a principiilor de liberă exprimare și o încălcare a drepturilor minorităților naționale. S-ar fi putut întâmpla oricărei alte minorități. De ce i s-a întâmplat minorității poloneze? Pentru că este mare, organizată și democratică și pentru că, printre altele, îl are pe dl Milinkievici, un câștigător al premiului Parlamentului European. Prin urmare, a început cu noi.

Aș dori să întreb ce ar trebui să facem. Am avut ocazia de a vorbi cu dl Milinkievici și cu dna Borys de două ori până acum. Aceștia au declarat: suntem cetățeni loiali ai Belarus și nu dorim nicio sancțiune economică. Nu dorim sancțiuni politice, dorim o apropiere între Belarus și Uniunea Europeană. Dorim echilibru și ne dorim o cooperare condiționată de progresul procesului de democratizare a țării. Și noi trebuie să procedăm astfel. Din acest motiv, trebuie să ne deschidem către cetățenii Belarusului, și, de asemenea, să le simplificăm obținerea vizelor. Sunt necesare totuși taxele pentru vize și politica vizelor? Este bine că, mâine, misiunea noastră de constatare a faptelor va merge în Belarus. Să așteptăm raportul acestuia și numai atunci vom decide asupra unei acțiuni suplimentare.

Konrad Szymański (ECR). - (PL) Domnule președinte, prin Tratatul de la Lisabona, ni s-a promis tuturor mult mai multă eficacitate a politicii externe a Uniunii Europene. S-a dovedit rapid faptul că rolul nostru în Haiti a fost întârziat și neobservat, că Summitul Uniunea Europeană-SUA a fost un eșec, iar crearea corpurilor diplomatice a avut loc într-o atmosferă tensionată între instituțiile UE, care a fost în detrimentul calității corpurilor. Astăzi, am avut o nouă ocazie de a demonstra că Uniunea poate acționa. Din păcate, Consiliul

și-a amânat decizia, iar Parlamentul nu este capabil să reacționeze în fața unei situații evidente de încălcare a drepturilor omului într-o țară al cărei rol în politica UE ar fi trebuit să crească.

Doamnă Georgieva, politica ușilor deschise și schimbul de studenți cu Belarus a eșuat astăzi, așadar, vă rog nu repetați aceleași lucruri legate de schimbul de studenți despre care tot auzim de cinci ani. Aceasta este o înfrângere care a afectat credibilitatea Uniunii. Uniunea Europeană este, astăzi, un jucător slab și nehotărât. Washingtonul știe acest lucru, și Moscova știe, iar cu reacțiile ambigue la criza din Belarus, Minskul știe și el acest lucru.

Jacek Protasiewicz, (PPE). - (PL) Domnule președinte, în calitate de președinte al delegației Parlamentului European pentru relațiile cu Belarusul, am de multe ori contact, nu numai cu reprezentanții opoziției, societatea civilă și organizațiile non-guvernamentale, ci și cu reprezentanții autorităților oficiale. Am ascultat argumentele pe care le folosesc, cum Belarusul are dreptul să adopte anumite standarde internaționale în ritmul său propriu.

Teoretic, Uniunea Europeană nu trebuie să pună presiunea pe această țară responsabilă, suverană, deoarece responsabilitatea pentru situația internă din țară este suportată de autoritățile sale. Teoretic, ar fi posibil să se convină în legătură cu un astfel de curs al acțiunii, dacă nu pentru faptul că, în aceste standarde internaționale, pe care Belarus le-a acceptat când a aderat la Organizația pentru securitate și cooperare din Europa, drepturile omului nu sunt o chestiune internă.

Așa cum s-a întâmplat recent în Iwienic, un oraș mic din centrul Belarus, când autoritățile au folosit și, așa spune, au abuzat de forțe de poliție împotriva unui grup de oameni în vârstă, pensionari, conduși de Teresa Sobol, care, din propria sa inițiativă, a strâns fonduri considerabile, numai din străinătate. Aceasta a folosit banii pentru renovarea unei clădiri distruse din centrul orașului. Apoi a transformat clădirea într-un impresionant centru cultural și social pentru minoritatea poloneză. Poliția a fost trimisă la acești oameni înainte ca o instanță să hotărască asupra statutului juridic al clădirii. După aceea, oamenii chemați de activiști ca martori nu au putut să apară în instanță pentru a depune mărturie și pentru face din acest proces unul echitabil.

Acesta nu este ritmul adoptării standardelor internaționale. Aceasta este o abatere de la standardele internaționale, standarde la care Belarus s-a angajat și pe care ne promite că le respectă ca parte a dialogului său cu Uniunea Europeană. În consecință, aș dori să mai spun un lucru. Putem discuta despre sancțiuni, și va sosi momentul pentru acest lucru. Cu toate acestea, cel mai important este ca asistența economică care este luată în considerare trebuie să fie condiționată de abandonarea acestui tip de practică și bazată pe liberalizarea și democratizarea reală, adevărată, în Belarus.

Justas Vincas Paleckis (S&D). - (LT) Instituțiile guvernamentale trebuie să soluționeze imediat conflictele și neînțelegerile cu privire la organizațiile minorității poloneze din Belarus și să facă acest lucru în mod democratic, fără folosirea forței sau a violenței. De asemenea, aș dori să sprijin opinia comisarului, aceea că trebuie să continuăm cooperarea și să menținem contactele interpersonale. Măine, prima delegație oficială a Parlamentului European după mulți ani pleacă în Belarus. Să sperăm că vor fi discuții deschise, atât cu opoziția, cât și cu guvernul. Impresiile aduse din Minsk referitoare la conflictul menționat, precum și la participarea Belarusului în Adunarea Parlamentară Euronest, ar putea schimba relațiile UE cu Belarus într-o direcție mai bună. Alegerile locale care vor avea loc peste două luni reprezintă un indicator și mai important, care va deschide perspectiva pentru relații. De data aceasta, nu trebuie să fie alegeri fără o opțiune, în care mass-media cântă de pe aceeași foaie cu imnul și opoziția nu are voce și este ignorată, în care, după numărarea voturilor nemonitorizată, aproximativ 100 % dintre alegători au sprijinul un partid politic, și, în cele din urmă, deputații, de fapt, au fost numiți, nu aleși.

Marek Henryk Migalski (ECR). - (PL) Domnule președinte, dl Liberadzki din Grupul Alianței Progresiste a Socialiștilor și Democraților din Parlamentul European a început prin a lăuda autoritățile Uniunii Europene pentru reacția lor. Din cauza grupului dvs., dle Liberadzki, nu adoptăm astăzi rezoluția, ca să putem fi cu adevărat mulțumit. Cu toate acestea, dacă dna Georgieva, care, de fapt, se implică în dezvoltare în fiecare zi, ne povestește astăzi despre ce s-a propus, nu știu pe cine poate să mulțumească acest lucru. Se poate să vă mulțumească pe dvs., dle Liberadzki, și se poate să mulțumească grupul dvs., dar, cu siguranță, nu-i va mulțumi pe belaruși și nici pe cei care doresc bine belarușilor. Chiar dacă dna Georgieva, comisarul, care are cinci minute disponibile pentru discursul său, folosește doar două minute din timpul valoros, înseamnă nu numai că ceea ce ați spus, dnă Georgieva, nu este foarte satisfăcător, ci și că nu ați folosit ocazia de a vorbi clar pe această temă. În consecință solicit dnei Georgieva, precum și autorităților din Uniunea Europeană, să folosească instrumentele care le sunt la dispoziție pentru a se opune încălcării drepturilor omului. Nu

discutăm doar despre încălcări ale drepturilor cetățenilor de origine poloneză; discutăm despre încălcările drepturilor omului.

Edít Bauer (PPE). - (HU) Am fost martori în ultimele câteva zile în Belarus ai un exemplu teribil de represiune politică a opoziției democratice și a minorității poloneze. Arestarea adversarilor politici și intimidarea reprezentanților minorităților sunt practici binecunoscute folosite de regimurilor autoritare. În calitate de cetățean al Slovaciei și reprezentantă a unei minorități, înțeleg situația minorității poloneze, ca și promisiunea dnei Borys în Belarus. Tratarea minorităților ca dușmani și ostatici ai unei țări vecine este o manevră politică regresivă utilizată, de obicei, de o conducere politică atunci când se confruntă cu dificultăți. Hărțuirea minorităților naționale face parte din practica politică a regimurilor nedemocratice. Drepturile minorităților reprezintă o parte integrantă din drepturile omului totuși, după cum a fost confirmat de Convenția-cadru a Consiliului Europei. Încălcarea drepturilor minorităților, hărțuirea, intimidarea și discriminarea persoanelor care aparțin minorităților nu poate, prin urmare, să fie considerată o chestiune internă a țării. Din acest motiv, mesajul de amenințare, de șantaj, al guvernului din Belarus transmis deputaților europeni de către ambasadorul Belarusului este total inacceptabil. Domnule președinte, nu există decât un mesaj pe care Parlamentului European îl poate trimite guvernului din Belarus, și anume acela că represiunea opoziției democratice și politica de amenințări împotriva unei minorități sunt, pur și simplu, inacceptabile.

Ślawomir Witold Nitras (PPE). - (PL) Domnule președinte, am ascultat cu mare atenție ceea ce a declarat comisarul, dna Georgieva, și aș dori să spun că mă aștept la un comportament un pic mai energic. Bănuiesc că declarația dnei Georgieva ar fi fost aceeași în urmă cu două săptămâni, înaintea acestor evenimente. Cu siguranță, acest lucru nu este acceptabil.

Cu toate acestea, există un lucru cu care sunt de acord, doar că m-aș aștepta să văd efecte clare și accente ușor diferite. Este, într-adevăr, adevărat că cei care astăzi pledează pentru sancțiuni uneori uită că sancțiunile au fost deja încercate și că politica belarusă a fost exact aceeași, în pofida sancțiunilor.

Nu trebuie să spunem astăzi că vom sprijini societatea civilă din Belarus, deoarece cine a fost acolo știe că, de fapt, societatea civilă se află abia la începutul apariției sale. Mă aștept, astăzi, din partea instituțiilor europene, ca obligațiile pe care statul le are față de cetățenii săi și care nu sunt îndeplinite în Belarus să fie îndeplinite pentru acel stat de către Uniunea Europeană. M-aș aștepta să sprijinim crearea unei mass-medii independente acolo, să sprijinim primul post de televiziune liberă care există acolo și care a fost finanțat până în prezent, cred, de către guvernele a două țări europene. Mă aștept, de asemenea, să putem crea reale posibilități pentru ca mulți cetățeni din Belarus să studieze în Europa, deoarece aceștia sunt cei care alcătuiesc societatea civilă.

Mirosław Piotrowski (ECR). - (PL) Domnule președinte, în legislatura anterioară, Parlamentul European a adoptat câteva rezoluții privind Belarus, în care, prin diagnosticarea corectă a situației, s-a solicitat regimului Lukașenko să nu mai încalce drepturile omului.

Uniunea Europeană a demonstrat bunăvoință prin ridicarea parțială a sancțiunilor vizelor împotriva funcționarilor din Belarus. Cu surprindere și anxietate am observat politica recentă agresivă a autorităților din Belarus împotriva minorităților naționale, în special împotriva comunității poloneze. Această politică trebuie văzută în contextul pregătirilor pentru alegerile din Belarus de anul viitor.

Confiscarea ilegală a proprietăților care aparțin minorității poloneze și represiunea ostentativă a liderilor din opoziție, cărora, trebuie notat, li s-a acordat Premiul Saharov de către Parlamentul European, sunt o provocare clară pentru instituția noastră. Parlamentul nostru nu trebuie doar să reacționeze în mod tradițional cu o rezoluție corespunzătoare, ci trebuie să ia măsuri specifice pentru a disciplina autoritățile din Belarus și să o invite pe dna Ashton să numească, conform articolului 33 din Tratatul de la Lisabona, un reprezentant special care să monitorizeze încălcările drepturilor omului în Belarus.

Krzysztof Lisek (PPE). - (PL) Domnule președinte, doamnă Georgieva, este foarte bine că discutăm despre Belarus aici în Parlamentul European, dar a discuta nu este suficient. În prezent, Uniunea Europeană - și la aceasta m-aș aștepta de la Comisia Europeană - trebuie să pregătească un plan strategic pentru sprijinirea opoziției democratice, pentru sprijinirea societății civile și a organizațiilor non-guvernamentale și pentru sprijinirea mass-mediei libere. Discutăm astăzi despre probleme cum ar fi democrația și drepturile omului, care sunt ceva natural pentru noi și pe care Europa este construită. Societatea din Belarus este în cea mai mare parte formată din oameni care pot doar să viseze la valori ca acestea. Prin urmare, ne așteptăm din partea Comisiei Europene să elaboreze un plan strategic pentru sprijinirea societății civile.

Diego López Garrido, *Președinte în exercițiu al Consiliului*. - (ES) Domnule președinte, în urma acestor discursuri, pot doar să fiu de acord cu condamnarea exprimată de deputați cu privire la încălcările drepturilor omului care au loc în Belarus care, în acest caz specific, afectează o minoritate, minoritatea poloneză din țara respectivă. Prin urmare, aceștia afectează Uniunea Europeană, nu numai pentru că se referă la o minoritate care are un punct de referință național într-o țară a Uniunii Europene, ci și pentru că discutăm despre o încălcare gravă a drepturilor omului ale minorităților și, în consecință, atitudinea noastră ar fi exact aceeași în privința unei minorități poloneze sau unei alte minorități.

Discutăm despre o încălcare a drepturilor omului, care, după cum am spus, sunt drepturi universale, și, prin urmare, nu este o chestiune care necesită strict o reacție din partea Uniunii Europene, pur și simplu pentru că în acest caz se referă la o minoritate poloneză. Trebuie să spunem exact același lucru și dacă ar fi implicată o altă minoritate, deoarece toate drepturile omului sunt indivizibile și universale.

Aș dori să spun că faptul că un regim face greșeli și încalcă drepturile omului nu trebuie să însemne că cetățenii săi sunt pedepsiți.

Prin urmare, consider că este important pentru Belarus să fie în Parteneriatul estic. Ce ne-a spus comisarul Georgieva despre „contactele interpersonale” este important. Toate acestea sunt importante și, desigur, este la fel de important, așa cum mulți dintre dvs. ați spus, să comunicăm în mod constant, clar și direct autorităților din Belarus atitudinea noastră total critică și de condamnare față de încălcările drepturilor omului.

Întâmplător, este ceea ce Înalțul Reprezentant, dna Ashton, este hotărâtă să facă, prin faptul că monitorizează această problemă în strânsă cooperare cu președintele Buzek, care prezidează în prezent dezbateră. De asemenea, ea va folosi ocazia de a participa la investitura viitoare a dlui Ianukovici în Kiev, la care se presupune că va participa dl Lukașenko, pentru a aborda această chestiune, care va continua să fie dezbătută în viitor de către Consiliul Afaceri Externe al Uniunii Europene, deoarece este o chestiune foarte importantă. Prin urmare, sunt foarte încântat că astăzi acest lucru s-a putut dezbate imediat în Parlament, în acest Parlament.

Kristalina Georgieva, *membră a Comisiei*. – Domnule președinte, permiteți-mi mai întâi să mulțumesc deputaților pentru dezbateră din acest Parlament și să subliniez patru aspecte.

Primul aspect este că respectarea drepturilor omului este o piatră de temelie a relațiilor externe ale Uniunii Europene și este baza pe care se construiește angajarea cu orice țară, inclusiv cu Belarus.

Al doilea aspect, deteriorarea democrației din Belarus a avut recent un nivel scăzut foarte regretabil, dar nu a început de săptămâna trecută. A început aproximativ de la mijlocul anului 2009 și acest lucru a determinat Consiliul de Miniștri al UE din noiembrie 2009 să solicite Comisiei să formuleze o propunere pentru așa-numitul „plan comun intermediar” pentru sprijinirea reformelor care trebuie puse în aplicare în Belarus. Serviciile Comisiei au pregătit un proiect al acestui plan comun intermediar pentru reforme. În prezent acesta se află la Înalțul Reprezentant, și Înalțul Reprezentant cu siguranță ar ține cont de recomandările misiunii de constatare a faptelor pe care Parlamentul o începe mâine.

Al treilea aspect pe care vreau să-l spun este că Înalțul Reprezentant va ține cont de acest ultim eveniment atunci când se va întoarce la serviciile cu feedback privind acest plan comun intermediar, care va fi finalizat.

Permiteți-mi să subliniez al patrulea și ultimul lucru. În a doua jumătate a anului 1980, perestroika a început în fosta Uniune Sovietică și a dus, pentru prima dată în viața multora - inclusiv în viața mea -, la o ocazie de a concura pentru schimbările de studenți și profesionale. În cazul meu, m-a dus către Școala de economie din Londra. Viața mea profesională s-a schimbat în mod dramatic. Cu siguranță m-a făcut mult mai folositor, mai valoros pentru țara mea.

Cred cu tărie că numai prin deschiderea canalelor democratice pentru țările din regimurile opresive noi, ca europeni, putem ajuta aceste țări și - mă repet - am subliniat în acest sens importanța și utilitatea contactelor interpersonale, utilitatea sprijinirii afacerilor, utilitatea - în pofida marilor dificultăți, a lipsei foarte regretabile a respectului pentru minorități, ceea ce noi condamnăm - de a rămâne angajați pe un drum care ar spori șansele poporului belarus de a se îndrepta către o lume liberă și de a fi conectați la Uniune, și aș vrea să relansez invitația să rămânem angajați pe acest drum.

Președinte. – Dezbateră a fost închisă.

Votul va avea loc în timpul următoarei sesiuni lunare.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Sebastian Valentin Bodu (PPE), *în scris*. – Republica Belarus este unul din statele europene pentru care participarea în Parteneriatul pentru Est al Uniunii Europene reprezintă un important pas înainte în dezvoltarea relațiilor bilaterale, precum și în relațiile dintre Belarus și fiecare stat membru UE. Considerând acest parteneriat ca un instrument pozitiv în atragerea de schimbări ale Republicii Belarus, în acest angrenaj trebuie ținut cont și de poziția societății civile din această țară, aceasta datorită rolului important al societății civile în funcționarea unui stat de drept. În particular, societatea civilă întreține transparenta mecanismul Parteneriatului, ajutând la întărirea cooperării dintre Belarus și UE. De asemenea, societății civile trebuie să se garanteze participarea în toate procesele-cheie ale cadrului Parteneriatului (platforme, comitete etc.), precum și controlul public al acestor procese. Cu siguranța că societatea civilă din Belarus are capacitatea de a participa la formarea agendei publice, fapt care să ducă la progresul social, economic și democratic al Belarusului și, de aceea, întâlnirile frecvente dintre reprezentanții societății civile și cei ai guvernului trebuie încurajate.

Filip Kaczmarek (PPE), *în scris*. – (PL) Represiunea care a fost folosită recent împotriva activiștilor minorității poloneze din Belarus face parte dintr-o problemă mai largă. Autoritățile din Belarus nu tolerează nicio formă de independență. Ei nu doresc și nu acceptă ideea de societate civilă. Orice manifestare a independenței este tratată ca opoziție politică. Prin urmare, acesta nu este un conflict intern într-o organizație non-guvernamentală și nici un conflict între polonezi și belaruși. Mai degrabă, este expresia atitudinii consecutive a autorităților din Belarus, care încearcă să împiedice liberalizarea și democratizarea. Este păcat că în Polonia există forțe politice care încearcă să folosească situația pentru a-și realiza scopurile lor proprii speciale și folosesc evenimentele din Belarus pentru a discredita politica guvernului polonez. Politicienii care se comportă în acest fel cu siguranță nu înțeleg că fac exact ceea ce speră Lukașenko. Este în interesul său să polarizeze și să dezbine opinia publică în Polonia și Europa. Repudierea politicii poloneze și europene față de Belarus este o încălcare a libertății și este în detrimentul eficacității acțiunii comune pentru libertate și democrație în Belarus. Vă mulțumesc foarte mult.

19. Beijing +15 - Platforma de acțiune a ONU pentru egalitatea de gen (dezbateri)

Președinte. – Următorul punct pe ordinea de zi îl reprezintă dezbateri privind următoarele:

– întrebarea orală adresată Consiliului: Beijing +15 – Platforma de acțiune a ONU pentru egalitatea de gen, adresată de Eva-Britt Svensson, în numele Comisiei pentru drepturile femeii și egalitatea de gen (O-0006/2010 – B7-0007/2010), și

– întrebarea orală adresată Comisiei: Beijing +15 – Platforma de acțiune a ONU pentru egalitatea de gen, adresată de Eva-Britt Svensson, în numele Comisiei pentru drepturile femeii și egalitatea de gen (O-0007/2010 – B7-0008/2010).

Eva-Britt Svensson, *autor*. – (SV) Problema drepturilor femeii este întotdeauna importantă în agenda mea, și, prin urmare, sunt deosebit de mulțumită de faptul că acestea reprezintă un subiect central al discuțiilor noastre aici, în plen, astăzi. Comisia pentru drepturile femeii și egalitatea de gen a adoptat o rezoluție care reprezintă poziția Parlamentului în privința platformei de la Beijing. Aș dori să mulțumesc foarte mult colegilor noștri din cadrul comisiei pentru cooperarea lor bună.

Platforma adoptată în 1995 în cadrul Națiunilor Unite a fost un important pas istoric. Platforma de acțiune adoptată a fost primul document global de acest tip. A avut o viziune de ansamblu asupra condiției și drepturilor femeilor. ONU are o tradiție lungă și extraordinară în domeniul drepturilor omului și a adoptat o declarație încă din 1948.

Declarație universală cuprinde 30 de articole și acestea sunt adeseori citate. Această Declarație a stabilit deja – la articolul 2 – că oricine este îndreptățit la toate drepturile și libertățile fără niciun fel de diferență, și genul este menționat în mod expres. În cadrul UE, problema egalității dintre femei și bărbați are o bază clară în tratatele și Carta drepturilor fundamentale.

Comisia a fost unită de importanța platformei de la Beijing și de necesitatea de a lucra mai specific în cadrul UE pentru monitorizarea sistematică a evoluțiilor și garantarea faptului că ne deplasăm spre egalitatea crescută în orice domeniu. Noul Institut European pentru egalitatea de gen, cu sediul la Vilnius, va fi o modalitate pentru noi de a obține asistența în această activitate și va putea, de asemenea, să ofere cercetare pentru a demonstra că măsurile politice sunt cele mai eficiente, pentru că există multe domenii în care nu avem elementele și cunoștințele necesare.

Sprijinim propunerea privind ordinul european de protecție, pe care sunt foarte mulțumită că Președinția spaniolă a prezentat-o. Platforma de la Beijing conține un număr de domenii care sunt incredibil de importante dacă vrem să obținem progrese. Acestea sunt domenii precum sărăcia care, în primul rând, afectează femeile, accesul inadecvat la serviciile medicale pentru femei, violența împotriva femeilor în toate formele sale și inegalitatea în structurile economice și în politica economică.

După cum știți, o delegație formată din opt deputați europeni va călători la New York pentru a reprezenta Parlamentul European. Vom urmări discuțiile și negocierile care fac parte din evaluarea a cât de departe a ajuns lumea în 15 ani în privința îndeplinirii obiectivelor platformei. Vom lua rezoluția pe care o adoptăm mâine cu noi în New York și este important să o avem cu noi.

Comisia a adoptat un alineat în care a stabilit că sănătatea sexuală și reproductivă și drepturile reproductive fac parte din drepturile femeilor și că acestea trebuie îmbunătățite în Europa și la nivel global. Grupul Partidului Popular European (Creștin-Democrat) a solicitat un vot separat în privința acestui alineat. Cu toții știm că, dacă oamenii doresc să voteze separat asupra unui alineat, se întâmplă pentru că este deosebit de important și acesta este motivul pentru care nu doresc să fie votat în bloc cu restul rezoluției.

Sunt în totalitate de acord cu Grupul PPE în legătură cu faptul că alineatul (9) este esențial. Cu toate acestea, mă tem că doresc să respingă acest alineat, care simt că ar fi un lucru foarte regretabil. Sunt pe deplin conștient de faptul că membrii acestui Parlament au păreri și valori diferite și că acest lucru este cât se poate de corect. De aceea dezbatem și discutăm. Această formulare are o valoare minimă, cu toate acestea, și trebuie să poată fi sprijinită de oricine. Nicio altă formulare nu a fost propusă pentru înlocuirea alineatului (9). Ar fi cel cât se poate de regretabil dacă am merge la New York cu o rezoluție care nu spune nici măcar ceea ce este esențial în privința acestei chestiuni fundamentale, care este, la urma urmelor, o chestiune extrem de centrală la nivel global.

Sper și cred că oricine poate accepta formularea ca atare, deoarece prevede ceea ce este evident pentru noi toți. În cadrul procesului, am colaborat, de asemenea, îndeaproape cu mii de femei și organizații de femei diferite, oferind acestui document o bază unică.

Diego López Garrido, *Președinte în exercițiu al Consiliului*. - (ES) Doamnă Svensson, vă mulțumesc foarte mult pentru întrebarea dvs., deoarece știți că una dintre problemele cheie, centrale și prioritare pentru Președinția spaniolă a Consiliului Uniunii Europene este egalitatea de gen. Președinția are o serie de obiective care exprimă această idee de egalitate în ceea ce privește importanța unei directive nediscriminatorii și, de asemenea, în legătură cu ceea ce ați menționat, și anume combaterea violenței bazate pe gen și importanța de a avea un ordin pentru a proteja victimele violenței bazate pe gen.

În această privință, sunt foarte fericit că îl văd aici pe doamna comisar Reding, care este responsabilă cu punerea în aplicare a tot ce este legat de egalitatea dintre bărbați și femei din punct de vedere juridic. De asemenea, aș dori să încep prin a cere scuze pentru faptul că Ministrul spaniol pentru Egalitate nu este aici, pentru că tocmai a participat la un vot în senatul spaniol asupra reformei legii privind avortul, care, din întâmplare, a avut un rezultat pozitiv, fiind adoptat în această după-amiază în parlamentul spaniol.

Consiliul Uniunii Europene a aprobat mereu și a susținut mereu Uniunea și Națiunile Unite în domeniul egalității de gen. Președinția suedeză a produs raportul Beijing + 15, pe care Președinția spaniolă îl va prezenta la a 54-a sesiune a Comisiei asupra situației femeilor, și trebuie spus că, deși s-a făcut mari progrese în acest domeniu, mai sunt multe de făcut.

În această privință, Președinția a subliniat, de exemplu, necesitatea îmbunătățirii datelor și a utilizării mai bune a indicatorilor pe care i-am creat în Platforma de la Beijing. După cum știți, sunt 12 indicatori produși în cadrul Uniunii Europene pentru monitorizarea și evaluarea egalității de gen reale, deși, în unele cazuri, nu am reușit încă să îi proiectăm, de exemplu, în domeniile drepturilor omului, al mass-mediei și al mediului.

Aș dori să spun că Președinția spaniolă va organiza o reuniune tehnică în luna mai pentru a discuta situația femeilor, a mass-mediei și stereotipuri, ca subiect referitor la mass-media, care este, de asemenea, sarcina comisariatului Reding.

Aș dori să închei prin a spune că există o problemă foarte importantă în acest moment, după cum știe oricine, și anume criza economică. Pe lângă daunele pe care le produce, ea poate fi și un obstacol pentru progresul egalității dintre bărbați și femei. Cu toate acestea, este adevărat, de asemenea, că egalitatea de gen, în mod paradoxal, ne-ar putea ajuta să depășim și să combatem criza: prin egalitatea de gen și accesul egal la locuri de muncă pentru bărbați și femei.

Vorbesc foarte specific despre strategia Europa 2020. Instituțiile Uniunii Europene au clarificat că doresc ca strategia Europa 2020 să existe o dimensiune a egalității de gen în întreaga strategie, astfel încât și problema egalității dintre bărbați și femei să facă parte din aceasta.

În raportul său de anul trecut, Parlamentul European a solicitat Consiliului și Comisiei să includă un capitol referitor la integrarea dimensiunii de gen în strategia 2020. Consiliul Ocuparea forței de muncă, politică socială, sănătate și protecția consumatorilor din 30 noiembrie de anul trecut, Consiliul informal EPSCO, cel care tocmai a avut loc la Barcelona, a declarat, de asemenea, că statele membre și Comisia trebuie să coopereze pentru a asigura faptul că, în conformitate cu competența lor, dimensiunea de gen poate fi consolidată în strategia 2020 și că toate câmpurile politice relevante sunt luate în considerare. Prin urmare, sunt sigur că acest lucru, alături de programul de lucru al Comisiei, un program de lucru principal care a fost mereu un instrument fundamental în orientarea acestei strategii, va însemna că acest aspect este inclus în documentul pe care Comisia ni l-a promis pentru 3 martie cu privire la strategia 2020 (care a fost menționat de către președintele Van Rompuy și președintele Comisiei, José Manuel Barroso).

Trebuie să continuăm activitatea, trebuie să continuăm impulsivitatea politicilor privind egalitatea de gen. Nu este doar o problemă de dreptate, ci și o problemă de consecvență față de spiritul Uniunii Europene, astfel încât să poată continua să fie un punct de referință în lume pentru egalitatea dintre bărbați și femei.

Viviane Reding, *vicepreședintă a Comisiei*. - (FR) Domnule președinte, este o onoare pentru mine ca primul meu discurs în Timpul alocat întrebărilor în Parlament să fie un răspuns la întrebările referitoare la condiția femeii. Într-adevăr, în calitate de comisar pentru drepturile omului, consider că subiectul drepturilor fundamentale legat de egalitatea de tratament al bărbaților și femeilor este unul dintre cele mai importante și, de asemenea, unul dintre cele mai vechi. În plus, îmi amintesc cu mare emoție cum, cu peste 15 ani în urmă, ca tânăr deputat din Luxemburg, am pregătit Platforma de acțiune de la Beijing din Luxemburg; iată-ne acum în Parlamentul European pentru a pregăti monitorizarea Platformei de acțiune de la Beijing. Am trecut totul în revistă.

Nu trebuie să mai subliniez acest lucru; după cum știți, egalitatea între bărbați și femei este una dintre valorile fundamentale ale Uniunii Europene și vă puteți baza pe angajamentul susținut ale Comisiei în acest domeniu.

În cursul acestui an, voi prezenta o nouă strategie a Comisiei pentru egalitatea de gen, care va fi o urmare la foaia de parcurs existentă pentru egalitate pentru 2006-2010. Peste câteva zile, când activitatea celei de-a 54-a Comisii asupra situației femeilor începe la Națiunile Unite, marcând a 15-a aniversare a Beijingului, Parlamentul European va trimite o delegație foarte importantă. Voi fi și eu prezentă acolo, alături de Președintele Consiliului, și acest lucru va fi un început. Vom lua amândoi cuvântul în timpul sesiunii plenare. Consider că acesta este, de asemenea, un simbol foarte puternic.

De asemenea, va fi o ocazie să analizăm, la nivel internațional, progresul realizat în 12 domenii de acțiune care au fost identificate la Beijing, dar și să vedem ce inegalități persistă, deoarece, chiar dacă am înregistrat succese, mai sunt încă provocări la care trebuie să răspundem. În plus, trebuie să spun că Uniunea Europeană este și va rămâne un susținător important al activității Națiunilor Unite, în ceea ce privește atât reforma actuală a mecanismelor instituționale, cât și crearea acestei dimensiuni de gen în cadrul Națiunilor Unite.

De asemenea, Uniunea Europeană reprezintă un susținător influent în materie de dezvoltare, în special în contextul Obiectivelor de Dezvoltare ale Mileniului, care garantează un loc important pentru 50 % dintre cetățenii care contribuie la această dezvoltare la nivel global. Într-adevăr, știm foarte bine că, fără contribuția femeilor, nu va exista nicio dezvoltare. Din acest motiv egalitatea de tratament al bărbaților și femeilor este o politică orizontală în Comisie, dusă nu doar de comisarul responsabil pentru acest domeniu, ci și de alți comisari în domeniile lor de competență, și anume domeniile referitoare la politicile din cadrul Uniunii Europene, precum și politicile externe și, în special, politicile sale de cooperare și dezvoltare.

Știm cu toții că înființarea Platformei de acțiune de la Beijing a reprezentat un pas înainte major. După adoptarea acestei platforme, integrarea egalității de gen a devenit larg răspândită în întreaga Uniune Europeană. Acesta a fost semnalul trimis la Beijing. Impactul a fost remarcabil, dat fiind faptul că, în toate statele noastre membre, politicile noastre de egalitate nu se mai limitează la acțiuni orientate, ci sunt, de acum înainte, integrate în toate politicile relevante.

Platforma de acțiune de la Beijing ne-a permis, de asemenea, să urmărim progresul realizat în legătură cu egalitatea pe baza indicatorilor dezvoltați de către Consiliu pentru cele mai multe domenii de acțiune. Există 12 acțiuni și nouă indicatori. Suntem foarte mândri de rezultate, dar mai sunt încă trei indicatori care trebuie

creați, lucru pe care cred că Consiliul s-a angajat să-l realizeze prin adoptarea unor concluzii de a merge înainte și de a dezvolta acești indicatori remarcabili.

Cea de-a 15-a aniversare a Platformei de acțiune de la Beijing. Președinția suedeză a evaluat ceea ce s-a realizat în UE în privința egalității. Consiliul a adoptat unele concluzii, iar Parlamentul va prezenta aceste lucrări, care, cu siguranță, își vor găsi locul lor în toate celelalte politici pe care Uniunea Europeană le va dezvolta.

Ambii președinți și-au exprimat părerile în privința Europa 2020. Este firesc că, în acest sistem, care va face ca Europa să fie din nou în mișcare, femeile vor juca un rol special, mai ales într-un moment în care din ce în ce mai puțini oameni au un loc de muncă. De fapt, nici nu mai avem de ales: avem nevoie de femei pentru dezvoltarea economică. Nu mai este doar o chestiune de egalitate de gen; este o chestiune de politică economică și doar atât. Prin urmare, nu avem de ales în această privință. Avem nevoie de femei, dacă dorim ca Europa să depășească dificultățile sale, și acești indicatori nor, desigur, ne vor ajuta în această privință. În cadrul grupului la nivel înalt, am dezvoltat un program de lucru care ne va permite să monitorizăm indicatorii existenți și să creăm indicatori care trebuie încă să fie puși în aplicare. Firește, vom fi asistați în această sarcină de către Institutul European pentru egalitatea de gen, care, de săptămâna viitoare - și acesta este un alt simbol, care vine exact în același timp cu adunarea care are loc la New York - va fi permanent la Vilnius.

Domnule președinte, la întoarcerea mea de la New York, vă voi vizita pentru a discuta strategia Comisiei în materie de egalitate. Vom face acest lucru împreună. Vom face pentru 50 % din populația noastră, pentru 50 % dintre cetățenii noștri și vom reuși.

PREZIDEAZĂ: DL SCHMITT

Vicepreședinte

Christa Klafz, în numele Grupului PPE. – (DE) Domnule președinte, dle comisar, doamnelor și domnilor, Conferința mondială privind femeile de săptămâna viitoare de la New York ne va oferi ocazia de a aduce egalitatea dintre femei și bărbați în atenția societății la nivel mondial. Prin aceasta, cu siguranță ne vom analiza serios și îndeaproape poziția actuală în legătură cu ceea ce am realizat și ceea ce mai dorim să realizăm. Apelul la egalitate, dezvoltare și pace lansat la Conferința mondială privind femeile care a avut loc la 15 iunie 1995 în Beijing este încă o declarație concretă a obiectivelor noastre de azi, inclusiv în Europa.

Am pornit-o pe drumul nostru urmărindu-ne ferm obiectivul. Cu toate acestea, trebuie să recunoaștem că această cale nu este ușoară, că există ambuteiaje, blocaje și uneori chiar drumuri cu sens unic. Trebuie să ne redefinim în mod constant traseul, urmărindu-ne mereu destinația cu strictețe. Există un vechi proverb german: toate drumurile duc la Roma. În efortul de căutare a căii comune potrivite, adresez astfel o invitație tuturor să găsim un numitor comun.

Politica privind egalitatea de gen nu poate și nu trebuie să fie supusă votului și unei majorități înguste, consolidate. Grupul meu acordă libertatea de a decide asupra acestei chestiuni și, prin urmare, doamnă Svensson, am dori un vot pe părți. Egalitatea trebuie să devină un mod de gândire. Aceasta necesită sensibilitate și putere de convingere. În rezoluția sa, dna Svensson a pus degetul pe multe răni deschise. Mai sunt multe chestiuni nerezolvate care trebuie abordate și care au fost menționate: fără gândire stereotipă, remunerație egală pentru muncă egală, sărăcia în rândul femeilor, violența împotriva femeilor și îmbătrânirea societății, care afectează mai ales femeile. Pentru noi, acestea sunt problemele cheie din această rezoluție pe care dorim să le abordăm.

Simplele declarații de intenție nu prea sunt utile. Doar lista multelor rezoluții, strategii și pacte ocupă două pagini din raportul dnei Svensson. Este foarte important pentru grupul meu ca, ori de câte ori vorbim despre egalitate, să se menționeze atât bărbații, cât și femeile - pe picior de egalitate, ca să spunem așa - și sperăm ca, prin intermediul conferinței ulterioare celei de la Beijing, să avansăm, de asemenea, cu un pas spre o mai mare egalitate.

Zita Gurmai, în numele Grupului S&D. – Domnule președinte, în 2010, marcăm cea de-a 15-a aniversare a lansării Platformei de acțiune de la Beijing. Acesta este un moment de reflecție în care trebuie nu doar să ne evaluăm realizările de până acum, ci și să luăm în considerare noi moduri de a ne atinge obiectivele stabilite în 1995.

Începutul a fost încurajator: în 1995, s-a ajuns la un consens global conform căruia femeile și bărbații sunt egali din toate punctele de vedere, inclusiv politic, economic, juridic și social. Dar, în ciuda acestui consens, continuarea este mai puțin stimulatorie. Multe dintre obiectivele Platformei de acțiune de la Beijing sunt

încă departe de a fi atinse. În multe țări, femeile încă nu dispun de suficientă putere, iar sărăcia are chip de femeie.

În afară de aceasta, chiar și în secolul al XXI-lea, chiar și în țări dezvoltate, observăm din nou o dezbatere privind anumite chestiuni de bază, punându-se la îndoială drepturi deja stabilite, precum drepturile sexuale și reproductive. Sunt foarte fericită că Parlamentul European nu urmează asemenea tendințe, ci, dimpotrivă, se angajează în slujba acestor drepturi de bază. Cu toate acestea, dezbaterile politice, atacurile conservatoare asupra drepturilor omului sunt alarmante și subliniază clar faptul că lupta pentru drepturile femeilor este departe de a se fi terminat.

Nu cred că drepturile omului pot face obiectul unui compromis. Nu trebuie să acceptăm cel mai mic numitor comun. Prin urmare, când vom merge la New York peste câteva zile, trebuie să depunem eforturi pentru ca toate femeile să aibă aceleași drepturi și ca aceste drepturi să fie protejate. Personal, eu voi promova motto-ul „Corpul meu, dreptul meu”, pe care trebuie să îl transmitem tuturor femeilor din lume.

Antonyia Parvanova, în numele Grupului ALDE. – Domnule președinte, analizând ceea ce s-a realizat de la adoptarea declarației și a Platformei de acțiune de la Beijing cu 15 ani în urmă, nu se poate nega că mai sunt multe de îndeplinit. Încă suntem departe de obiectivele strategice de la Beijing. Inegalitatea și stereotipurile de gen persistă în toate regiunile lumii, inclusiv în Uniunea Europeană. Dacă dorim să îndeplinim tot mai multe obiective ale acestei agende, este esențial să dispunem, la nivel național și la nivelul Uniunii Europene, de date viabile și comparabile privind indicatorii de la Beijing. Astfel, trebuie, de asemenea, să ne asigurăm că acești indicatori sunt monitorizați la momentul potrivit pentru a ne actualiza strategia UE privind egalitatea de gen în mod corespunzător.

Aici, în Europa, mai sunt multe aspecte de abordat.

Să luăm în considerare situația de pe piața muncii: trebuie să anulăm diferența de salarizare între femei și bărbați și să evaluăm, de asemenea, locul și reprezentarea femeilor în pozițiile de conducere, atât în organizațiile publice, cât și în organizațiile private.

Analizând mai în profunzime considerentele de ordin social, inegalitățile și discriminarea care afectează femeile duc cel mai adesea la excludere și sărăcie. Sărăcia este cel mai important factor care influențează sănătatea. Feminizarea sărăciei are un impact real asupra sănătății fizice și mintale a femeilor.

Femeile din comunitățile minoritare suferă de sărăcie, excludere și discriminare. Nevoile acestora sunt în mare măsură necunoscute și ignorate, iar vocile lor nu sunt auzite. În ceea ce privește femeile române, speranța de viață poate fi cu până la 10 ani mai mică decât cea a majorității. Mortalitatea infantilă este de trei sau patru ori mai ridicată decât la populația majoritară.

Discriminarea, excluderea și sărăcia trebuie, de asemenea, să se ia în considerare din punctul de vedere al îmbătrânirii populației. Diferențele în privința speranței de viață între bărbați și femei vor determina dificultăți economice și sociale crescute pentru femeile vârstnice singure. Acesta este noul fenomen emergent și totodată, unul grav, care trebuie analizat îndeaproape și abordat în mod corespunzător.

În final, doamnă comisar, vă încurajez din tot sufletul să prezentați o directivă privind violența împotriva femeilor. Toți vă vom sprijini.

Nicole Kiil-Nielsen, în numele Grupului Verts/ALE. – (FR) În 2006, ONU a constatat că populațiile cele mai vulnerabile și mai sărace au fost principalele victime ale schimbărilor climatice. Adevărul este că femeile sunt majoritate în aceste două categorii.

În Africa Subsahariană, de exemplu, deși femeile sunt deja discriminate în ceea ce privește accesul la pământ și controlul acestuia, rarefierea solurilor cultivabile din cauza secetei le reduce mijloacele de trai și mai mult.

Un raport recent prevede că, în 2050, un miliard de oameni vor fi părăsit mediile ostile. Pierderea siguranței acestor migranți climatici, siliți să se refugieze în tabere improvizate, ridică nivelul de amenințare împotriva femeilor.

Cu toate acestea, trebuie să recunoaștem că, în ultimii 15 ani, niciun text legislativ european privind mediul nu a tratat aspectul genului.

În numele Grupului Verts/ALE, solicit, astfel, Uniunii Europene și statelor membre ale acesteia să integreze perspectiva egalității între femei și bărbați în toate evaluările de impact, în legislație și în politicile de mediu.

Marina Yannakoudakis, în numele Grupului ECR. – Domnule președinte, de nici 100 de ani, orice femeie are dreptul de a vota în Regatul Unit. Lupta pentru drepturile femeilor nu este un fenomen nou și doresc să le aduc omagiu tuturor organizațiilor femeilor din întreaga lume care încă se luptă pentru egalitatea dintre femei și bărbați.

Femeile doresc să poată face alegeri independente în ceea ce privește cariera sau aspirațiile lor de familie: alegerea de a munci într-o profesie tradițional masculină sau, în aceeași măsură, alegerea de a îngriji copii și de a munci acasă. Ceea ce trebuie cu adevărat să facem este să le acordăm putere femeilor. Noi, conservatorii, credem în posibilitatea de alegere și, prin aceasta, în flexibilitate pentru femei și, în consecință, în egalitate.

Oare nu le facem pe femei în mod neintenționat mai puțin atractive pe piața muncii dacă solicităm întreprinderilor să ofere drepturi pe care nu le pot acorda în actualul climat economic? În aceeași măsură, disprețuim femeile care stau acasă cu copiii fiindcă noi, ca societate, punem un preț mai mic pe acest mediu decât pe locul de muncă?

Doamna comisar a afirmat pe bună dreptate că trebuie să scoatem femeile din recesiune și să le readucem pe piața muncii. Eu spun că mai trebuie să garantăm locuri de muncă în întreprinderi mici, iar, prin aceasta, vom reuși să atingem acest obiectiv. Printr-o legislație excesivă, riscăm dispariția întreprinderilor mici, ceea ce ar duce, la rândul său, la limitarea tocmai a alegerilor pe care ne străduim să le oferim femeilor și, în consecință, a egalității pe care o merită.

Mara Bizzotto, în numele Grupului EFD. – (IT) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, în raportul Președinției suedeze privind Beijing, nu există nicio trimitere la situația femeilor neoccidentale din Europa. Prin urmare, fie problema nu există, fie nu dorim să o vedem. Cu toate acestea, situația în prezent a femeilor musulmane din lume, inclusiv din Europa, este tragică.

Dacă feminismul occidental traversează o criză de identitate este din cauză că, în urma modei multiculturalismului, mulți am ajuns să evităm abordarea acestor aspecte, importante în luptele cu care se confruntă atât de multe femei musulmane în Europa și în lume.

Să lăsăm deoparte multiculturalismul și corectitudinea politică și să înfruntăm noua provocare: femeile și bărbații europeni trebuie acum, nu mai târziu, să le susțină pe femeile musulmane din Europa în lupta lor pentru emancipare și, astfel, să sprijine mișcările de la nivel mondial care se opun deschis fundamentalismului islamic.

Dorim să luptăm pentru a ne asigura că femeile din Europa sunt eliberate de simbolul morții spirituale reprezentat de burkha? Suntem pregătiți să discutăm despre degradarea crescândă a condiției femeii din comunitățile musulmane din Europa?

Dacă spiritul dezbaterii privind aceste chestiuni domină asupra tăcerii, atunci vom avea, de asemenea, tăria de a susține cauza eliberării femeilor din întreaga lume de sub opresiunea islamică.

Edit Bauer (PPE). – (HU) La 15 ani de la adoptarea Platformei de la Beijing, am putea și ar trebui, în mod evident, să discutăm despre multe lucruri. Însă aș prefera să discut despre misiunea noastră. Avem un instrument la îndemână, și anume legiferarea. Multe lucruri s-au întâmplat în acești 15 ani, atât în statele membre, cât și la nivelul Uniunii Europene; s-au făcut pași importanți, în principal în urma adoptării legilor împotriva discriminării. Aceasta a reprezentat un pas semnificativ înainte spre dobândirea egalității de șanse. În mod evident, nu putem fi mulțumiți de legislația comunitară și, adesea, nici de cea a statelor membre, fiindcă se adevărește frecvent cât de ineficiente rămân aceste reglementări. Adesea, situația se schimbă foarte puțin după intrarea în vigoare a legilor. Ca exemplu, putem menționa diferența de salarizare între femei și bărbați. De peste 30 de ani, legea interzice discriminarea bazată pe gen, însă aceste diferențe nu s-au schimbat aproape deloc în ultimii 10 ani, uneori dovedind chiar o tendință ascendentă.

Accesul la aceste drepturi este o problemă specială, întrucât acționarea în justiție este adesea foarte costisitoare și complicată. Autoritățile responsabile cu punerea în aplicare a egalității de șanse, cu supravegherea legislației împotriva discriminării în statele membre, sunt în general dotate precar și, din lipsă de resurse, competența lor este adesea limitată la furnizarea de informații și recomandări. Sperăm ca în acest an să avem, de asemenea, ocazia de a analiza eficiența legilor pe care le formulăm și le adoptăm aici. Este evident că nu se pot rezolva toate prin mijloace legislative. Stereotipurile sunt greu de schimbat, totuși, trebuie să recunoaștem că eficacitatea legilor noastre depinde de măsura în care reușim să înfăptuim schimbarea. Încă o frază cu care închei: din când în când, merită cu siguranță să privim înapoi pe drumul pe care l-am parcurs, dar trebuie și

să vedem clar unde ne îndreptăm. Ne punem mari speranțe în strategia reformulată pentru 2020, precum și în reformularea strategiei privind egalitatea de șanse.

Edite Estrela (S&D). – (PT) Mi-a făcut mare plăcere să vă ascult. Ne-ați transmis mesaje pozitive și v-ați confirmat voința de a acționa. Într-adevăr, este necesar să se întreprindă numeroase acțiuni, deoarece, la 15 ani de la Beijing, se poate observa că, din păcate, rezultatele sunt în continuare minore. Nu doar sărăcia continuă să aibă chip de femeie, ci și analfabetismul, șomajul și salarizarea scăzută. Continuă să existe discriminare în materie de acces la educație și la sănătate. Femeile sunt principalele victime ale traficului de persoane și ale violenței fizice, sexuale și psihologice. Femeile sunt subreprezentate în politică și în consiliile de administrație ale companiilor sau, cu alte cuvinte, sunt excluse din procesul de luare a deciziilor în mediul politic și economic.

Pentru ca politicile privind egalitatea să fie adecvate și eficiente, știm că și diagnosticul trebuie să fie de încredere, să se bazeze pe date statistice comparabile care sunt grupate în funcție de gen. De aceste elemente avem nevoie pentru a putea pune un diagnostic corect și pentru a pune în aplicare apoi măsurile corespunzătoare.

Teresa Jiménez-Becerril Barrio (PPE). – (ES) Domnule președinte, aș dori să spun că nu am venit în Parlament ca să aplaud noua lege din Spania privind avortul.

Ceea ce mă interesează este viața umană și sunt îngrijorată în mod deosebit pentru femeile - pe care mi-am propus să le apăr - a căror viață este în pericol din cauza violenței domestice, iar eu sunt aici pentru a le oferi un spațiu în care ele să poată trăi liber și în siguranță.

Rezoluția Parlamentului din 2 februarie 2006 recomandă ca statele membre să adopte o atitudine de toleranță zero față de toate formele de violență împotriva femeilor și să adopte măsurile necesare pentru a asigura o protecție mai bună victimelor.

Programul de la Stockholm, care a fost adoptat în acest Parlament, a instituit o zonă de libertate, justiție și securitate pentru toți cetățenii europeni, iar combaterea violenței împotriva femeilor a fost considerată o prioritate în cadrul programului respectiv. Acesta a reflectat solicitarea pe care am adresat-o Președinției spaniole de a promova un ordin european de protecție pentru victimele violenței împotriva femeilor în timpul mandatului său, pentru a asigura că victimele acestor infracțiuni beneficiază de același nivel de protecție în toate statele membre.

Într-o Europă fără frontiere, combaterea violenței împotriva femeilor ar trebui, de asemenea, să fie fără frontiere, iar statele membre ar trebui să depună eforturi susținute pentru a-și armoniza legislația, pentru ca lupta împotriva maltratării femeilor să depășească obstacolele legislative din calea sa și să putem în sfârșit să protejăm viețile femeilor și ale copiilor lor, cel puțin în cadrul Uniunii Europene.

Prin urmare, solicit Comisiei și Consiliului să facă tot ceea ce este necesar și tot ce le stă în putință pentru a concretiza ordinul european de protecție a victimelor, care este un instrument foarte eficient pentru a asigura că cei care nu respectă demnitatea femeilor și dreptul acestora de a trăi liber și în siguranță nu vor rămâne nepedepsiți.

Iratxe García Pérez (S&D). – (ES) Domnule președinte, ... (*începutul discursului nu este disponibil din motive tehnice*) ... 30 000 de femei și-au unit vocile, ideile și planurile pentru a se dezvolta într-o societate mai echitabilă și mai egală. Au venit din locuri diferite, dintr-un număr vast de ideologii și culturi, dar au fost unite în obiectivul de luptă pentru recunoașterea drepturilor la egalitate și la justiție, pentru participarea socială și politică a femeilor, pentru împărțirea responsabilităților, pentru drepturile la sănătate sexuală și reproductivă.

Astăzi, aceste obiective sunt mai prezente ca oricând și, prin urmare, mai este o cale lungă de parcurs. Această rezoluție ridică, astfel, probleme fundamentale, precum necesitatea dezvoltării de către Comisia Europeană a unei strategii de monitorizare a programului de activitate, a creării unor legături solide cu Platforma de la Beijing și a promovării politicilor privind egalitatea de gen, neignorându-se perspectiva de gen în cadrul proceselor legislative.

Este important să nu uităm că, în prezent, Europa poate fi un punct de referință pentru restul lumii în ceea ce privește politicile de egalitate, dar, în activitatea și în eforturile noastre, trebuie, de asemenea, să luăm în considerare toate femeile din afara Europei care nu au absolut niciun drept fundamental.

Pentru ele și pentru femeile din Europa, trebuie să muncim cu asiduitate.

Mariya Nedelcheva (PPE). – (FR) Domnule președinte, doamnă comisar, doamnelor și domnilor, aș dori să o felicit pe dna Svensson pentru elaborarea acestei rezoluții privind Platforma de acțiune pentru egalitatea de gen a Organizației Națiunilor Unite.

Și în prezent, inegalitățile dintre femei și bărbați persistă în numeroase sectoare. Mă gândesc la cel al ocupării forței de muncă, unde diferențele de salarizare dintre femei și bărbați sunt flagrante și unde reconcilierea vieții profesionale cu cea de familie este încă dificil de realizat. Aș putea enumera o mulțime de alte cazuri.

În ciuda eforturilor depuse pentru combaterea inegalității dintre femei și bărbați, niciun obiectiv al Platformei de acțiune Beijing +15 nu a fost realizat pe deplin. Nu este vorba despre redefinirea la nesfârșit a obiectivelor noastre, întrucât le cunoaștem bine. Mai degrabă trebuie să reconsiderăm măsurile instituite pentru a le realiza.

Prin urmare, mi se pare esențial ca Uniunea Europeană să își precizeze strategia în cadrul obiectivelor Platformei de acțiune a Organizației Națiunilor Unite, concentrându-se pe trei axe majore. Strategia noastră trebuie să fie articulată pe termen scurt, mediu și lung.

Pe termen scurt, trebuie să se efectueze o examinare aprofundată a tuturor domeniilor sensibile, în contextul crizei economice și financiare. Trebuie să se definească indicatori preciși care să ne permită evaluarea și măsurarea impactului crizei asupra ocupării și situației economice a femeilor. Acești indicatori trebuie să se concentreze pe aspecte economice, sociale și de mediu.

Pe termen mediu, trebuie să se realizeze, la nivel național, o monitorizare regulată și o actualizare a datelor statistice de care dispunem. Iată de ce trebuie să se efectueze o revizuire periodică a seriilor de indicatori deja elaborați în cadrul Platformei de acțiune de la Beijing, în funcție de relevanța contextului politic, economic și social. Luarea în considerare a acestor două aspecte ne va aduce consecvența de care avem nevoie la nivel european pentru realizarea obiectivelor noastre comune.

În cele din urmă, pe termen lung, trebuie să asigurăm integrarea politicilor privind egalitatea de gen, dar și să încurajăm schimbul de practici între statele membre și, bineînțeles, să asigurăm că foaia de parcurs a Comisiei Europene corespunde progreselor realizate.

Adoptând această structură pe trei niveluri, ne vom spori considerabil șansele de a ne realiza în final principalele obiective.

Silvia Costa (S&D). – (IT) Domnule președinte, doamnă comisar, doamnelor și domnilor, Beijing +15 se confruntă în acest an cu o criză financiară, economică și a locurilor de muncă ce are un impact negativ asupra condițiilor de trai și de muncă a milioane de femei din Europa și din lume, dar care poate reprezenta o ocazie pentru revizuirea modelelor de dezvoltare, a organizării pieței muncii și a politicilor sociale.

În efortul de consolidare a obiectivelor Beijing +15, Uniunea Europeană trebuie să își stabilească drept prioritate, în numele femeilor, politici în temeiul cărora să se acorde acces la resurse de mediu și la credit, inclusiv prin intermediul microfinanțării; echilibrul între viața familială și viața profesională, inclusiv prin intermediul adoptării directivei privind concediul pentru creșterea copilului, politici de formare profesională și stimulente pentru întreprinderi care angajează tineri și femei și lupta împotriva traficului de persoane, cu o nouă directivă care sperăm că se va baza pe rezoluția aprobată în cursul ultimei perioade de sesiune de la Strasbourg.

Înainte de toate, trebuie să ne orientăm ajutorul pentru cooperare spre acordarea de puteri femeilor din țările cele mai sărace, în special din țările africane, creând o posibilă alianță euro-africană cu femeile.

Ar fi bine – și acum mă adresez dnei comisar și dlui președinte – dacă delegația europeană la New York ar promova și ar obține sprijin pentru campania de acordare a Premiului Nobel pentru Pace femeilor din Africa, reprezentate simbolic de liderii asociațiilor care activează în țările cel mai grav afectate de conflicte și sărăcie.

Sylvie Guillaume (S&D). – (FR) Dezbateri azi egalitatea între femei și bărbați, la 15 ani de la patra Conferință mondială privind femeile, desfășurată la Beijing, și sărbătorim în același timp Anul european al luptei împotriva sărăciei și a excluziunii sociale.

Aș dori să stabilesc o legătură între cele două, întrucât este adevărat, în mod cert, că femeile rămân principalele victime ale precarității locului de muncă. În Franța, de exemplu, acestea reprezintă 80 % din lucrătorii cu timp parțial, ocupând locuri de muncă precare și prost plătite. De asemenea, 80 % dintre femei câștigă mai puțin decât salariul minim, însemnând că, mai târziu, vor beneficia de pensii care vor fi comparabile cu

venitul minim de subzistență. La aceasta se adaugă faptul că diferența medie de salarizare între femei și bărbați persistă la un nivel foarte ridicat.

Într-o anumită măsură, egalitatea de gen există, prin urmare, doar în teorie, iar femeile, care se confruntă în continuare cu o mare parte dintre responsabilitățile familiale, trebuie uneori să muncească în mai multe locuri de muncă, la mai mulți angajatori, pentru a câștiga în final mai puțin decât bărbații.

De aceea, trebuie în mod categoric să instituim politici publice care vizează tocmai aceste inegalități, atât pe piața muncii, cât și la nivelul gospodăriei, precum și sisteme de securitate socială care răspund în mod activ nevoilor femeilor. Fără aceste măsuri, obiectivele de la Beijing riscă să rămână de domeniul utopiei.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Principiul egalității de gen este foarte important pentru Uniunea Europeană pentru realizarea obiectivelor de creștere, de ocupare a forței de muncă și de coeziune socială. Uniunea Europeană a avansat în mod semnificativ cu punerea în aplicare a Platformei de la Beijing, dar nu putem fi mulțumiți pe deplin de situația actuală. Raportul privind punerea în aplicare a Platformei de la Beijing a arătat că, în Uniunea Europeană, obiectivele stabilite nu au fost încă îndeplinite. Este foarte important să se folosească indicatorii de la Beijing pentru a dezvolta perspectiva egalității de gen în programele de reformă naționale, precum și în rapoartele naționale privind securitatea socială și incluziunea socială. Există în continuare, atât la nivel național, cât și la nivel european, o lipsă de date suficiente de sigure și comparabile care să determine indicatori sociali, cum ar fi sărăcia femeilor, violența împotriva femeilor și mecanisme instituționale. Una dintre misiunile Institutului european pentru egalitatea de șanse între femei și bărbați este aceea de a opera cu date comparabile. Obiectivele fixate în programul de activitate al institutului ar trebui să ajute, în special, la punerea în aplicare a indicatorilor stabiliți la Beijing. Sunt convinsă că, în condiții de recesiune economică, este esențial să consolidăm mecanismele instituționale pentru egalitatea de gen.

PREZIDEAZĂ: DL VIDAL-QUADRAS

Vicepreședinte

Mairead McGuinness (PPE). – Domnule președinte, le mulțumesc colegilor pentru contribuția lor la această dezbatere.

M-am adresat, recent, unui grup la nivel înalt de lucrătoare din serviciul public, femei care au atins cel mai înalt nivel la locul de muncă, și erau îngrijorate cu privire la modul în care ar putea să avanseze și mai mult. Doresc să modific puțin această dezbatere, deoarece cred că petrecem prea mult timp încercând să împingem femeile către anumite profesii și că nu analizăm de ce există profesii în care bărbații nu se implică. Principalul motiv este acela să nu sunt plătiți suficient, și voi fi destul de directă în privința acestui lucru – nu plătim destul pentru munca de curățenie, munca pe care nimeni nu vrea să o facă. Poate că, dacă am analiza modul de distribuire a plăților în cadrul acestor tipuri de profesii, am obține egalitate la acel nivel, precum și la cealaltă extremă. Cred că este necesar să analizăm aceste aspecte dacă dorim să avem o adevărată egalitate de gen.

Cred că Președinția spaniolă este foarte preocupată, de exemplu, de rolul femeilor în agricultură. Din nou, ele au un rol major, însă acest lucru nu este recunoscut și, cu siguranță, nu este luat în considerare și, din nou, acesta este un aspect important al viitoarelor noastre reforme privind politica agricolă.

Există două aspecte pe care doresc să le menționez. La această dezbatere contribuie numeroase femei, însă cred că trebuie să fim sinceri cu privire la câte dintre noi avem copii în întreținere. Am putea să ne aflăm aici dacă am avea? Da, însă numai pentru că noi câștigăm mult mai mulți bani decât alte persoane care nu pot face ce facem noi.

În cele din urmă, să recunoaștem situația femeilor din Iran. Ieri, am primit vești despre situația lor și cred că acest Parlament și această dezbatere ar trebui să le recunoască lupta și să le ureze succes.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). - Egalitatea de șanse dintre bărbați și femei este un principiu fundamental al Uniunii Europene stipulat de legislația comunitară. În 2009, femeile reprezentau 24 % dintre membrii parlamentelor naționale, 26 % dintre membrii guvernelor naționale și 33 % dintre liderii de companii europene și, de asemenea, 18 % dintre profesorii din universitățile publice europene. Vreau să menționez că 81,3 % dintre femeile tinere au absolvit cel puțin învățământul secundar, iar 59 % dintre absolvenții de universități din Uniunea Europeană sunt femei.

Strategia Uniunii Europene pentru creștere și angajare a forței de muncă și-a propus ca, până în 2010, rata de angajare a femeilor să fie de 60 %. Riscul sărăciei în rândul femeilor, însă, se datorează, în primul rând,

situației familiilor monoparentale conduse de femei. Cred că este important să asigurăm femeilor șanse egale pentru dezvoltarea și planificarea carierei, condiții pentru reconcilierea vieții personale, a vieții profesionale cu viața de familie; și aici vreau să subliniez importanța facilităților de îngrijire a copiilor. Ne-am propus ca 30 % dintre copiii sub trei ani să poată fi înscriși, să beneficieze de servicii de îngrijire a copilului sub trei ani.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Pe măsură ce ne apropiem de sărbătorirea Zilei Internaționale a Femeii, de sărbătorile centenare și de aniversarea a 15 ani de la aprobarea Platformei de acțiune de la Beijing, observăm că în viațile femeilor continuă să existe probleme grave, pentru că sunt victime ale unor locuri de muncă precare, ale șomajului, ale agravării inegalităților, ale crizei capitalismului și ale violenței în societate, la locul de muncă și în cadrul familiei. Sărăcia are chip de femeie, inclusiv aici, în Uniunea Europeană, unde femeile reprezintă majoritatea celor 85 de milioane de persoane care trăiesc în sărăcie. Din aceste motive, nu doar susținem rezoluția care a fost aprobată de Comisia pentru drepturile femeii și egalitatea între sexe, dar și sperăm că va fi aprobată cu majoritate de voturi de acest Parlament, inclusiv punctul care subliniază că sănătatea sexuală și reproductivă și drepturile aferente fac parte integrantă din agenda privind drepturile femeii și că este esențial să intensificăm eforturile pentru a îmbunătăți drepturile și sănătatea în materie de reproducere ale femeilor, atât în Europa, cât și la nivel global.

Este momentul să punem capăt inegalității și stereotipurilor și să acordăm prioritate promovării drepturilor egale pentru femei și bărbați în cadrul progresului social.

Corina Crețu (S&D). – Unul din domeniile de acțiuni definite de Platforma de la Beijing în 1995 a vizat combaterea violențelor împotriva femeilor. La 15 ani de la această conferință istorică a ONU, bilanțul eforturilor pentru îmbunătățirea situației femeilor în lume este dezamăgitor. Numeroase programe adoptate de-a lungul anilor rămân dezolant de îndepărtate de realitate, ca și Obiectivele de dezvoltare ale mileniului, unde figurează promovarea egalității de gen. Din păcate, violența conjugală, violul ca armă de război, mutilarea genitală, căsătoria forțată, traficul de persoane sau sclavia sexuală rămân coșmarul ce distruge viețile a milioane de femei din întreaga lume.

Cred că fără implicarea și mai pronunțată a Uniunii Europene nu putem vorbi de reușită. Avem nevoie de o strategie complexă care să vizeze sărăcia, lipsa de educație și de informare, impunitatea, conflictele armate, traficul de persoane în scopul prostituției. Cred că este important să nu uităm că, înainte de a fi o cauză a răului, violența împotriva femeilor este un efect al unui complex de factori la a căror rădăcină trebuie acționat mai unit și mai ferm.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Domnule președinte, există un leitmotiv al Platformei de acțiune de la Beijing, și anume nediscriminarea. Acesta este un lucru bun. Femeilor nu ar trebui să li se ofere un aranjament mai puțin favorabil fără motive bune și întemeiate.

Totuși, nu cred că atingerea unui anumit număr de femei – așa numita „discriminare pozitivă” – este o abordare rezonabilă în privința acestui lucru. Competențele trebuie să fie criteriul-cheie, nu genul. Prin urmare, resping cu fermitate numărul prestabilit de femei în numirea Comisiei Europene. În loc să ne gândim la cote, ar trebui să ne concentrăm asupra femeilor care sunt oprite și discriminate.

În Europa, permitem ca femeile musulmane să continue să trăiască într-un fel de societate paralelă, unde violența împotriva femeilor și alte forme de oprimare fac parte din viața de zi cu zi. Permiteți ca femeile musulmane din Europa să nu aibă niciun fel de libertate de a lua decizii în numeroase domenii din viațile lor. Aceasta începe cu modul de a se îmbrăca și continuă la educație și la alegerea carierei, până la alegerea soțului. Susținătorii drepturilor femeii din țările islamice ne abordează, sperând că se va face ceva în privința acestui lucru aici. Unde este Europa drepturilor omului atunci când avem nevoie de ea?

Prin urmare, consider că ar trebui să încetăm aceste discuții artificiale despre cote și, în schimb, să lucrăm în direcția combaterii discriminării masive care are loc zilnic în Europa sub pretextul libertății religioase – acest lucru chiar nu are loc în comunitatea noastră de valori luminată.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Dacă nu ar fi existat intervenția anterioară, a domniei voastre și a ministrului, am fi fost un grup de femei care discută despre cum să îmbunătățim egalitatea de gen. Aceasta este, fără îndoială, una dintre cele mai importante probleme ale societății moderne și ale erei moderne și sunt de acord cu dna Svensson în privința faptului că există o necesitate esențială de coordonare a activităților la toate nivelurile.

Pe lângă problema reală a inegalității de gen persistente, la nivel european există și o absență a unei rezoluții de înaltă calitate, diferențiată în funcție de gen, privind indicatorii conveniți, de exemplu în domeniul sărăciei

în rândul femeilor, al violenței împotriva femeilor sau al drepturilor omului în cazul femeilor. Prin urmare, Comisia ar trebui să încredințeze Eurostat sarcina dezvoltării unor legături pentru a coordona colectarea datelor comparative sau a datelor oferite de statele membre, iar Comisia ar trebui, în același timp, să facă presiune asupra statelor membre să coopereze în mod activ cu Eurostat.

Cu toate acestea, UE este în continuare lider mondial în domeniul egalității de gen și cred că ar trebui să împărtășim cu restul lumii exemplele de bune practici pe care le deținem deja în UE. În cadrul următoarei runde de negocieri ar trebui să vorbim și despre lucrurile bune pe care am reușit să le obținem. Cred că, peste cinci ani, la cea de-a 20-a aniversare a Platformei de la Beijing, ar trebui să putem sărbători în sfârșit progrese mai mari în privința rezolvării inegalității de gen la nivel mondial.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Domnule președinte, egalitatea de gen este un principiu fundamental al UE. Acest principiu este prevăzut în tratate, pe internet și este deseori și în numeroase locuri citat cu entuziasm. Prin urmare, ar trebui să fie justificat să întreb de ce vorbim mereu despre el. Răspunsul este, foarte simplu, pentru că egalitatea nu este pusă în aplicare în numeroase domenii. Aștept cu nerăbdare ziua în care nu va mai fi necesar să vorbim despre aceasta și în care principiul egalității de gen a fost, în cele din urmă, realizat în sfera socială.

Diego López Garrido, Președinte în exercițiu al Consiliului. – (ES) Domnule președinte, sunt de acord cu toate intervențiile anterioare, cu toate, cu excepția intervenției dlui Obermayr, cu care, întâmplător, sunt de acord numai parțial.

Trebuie să spun că intervențiile deputatelor femei sunt expresia unei etape noi care începe în Uniunea Europeană și în domeniul egalității de gen.

Egalitatea de gen nu aduce beneficii numai femeilor; aduce beneficii și bărbaților. Egalitatea este un principiu esențial pentru coexistență. Prin urmare, am crezut că astăzi vor interveni atât femei, cât și bărbați, deoarece ne aduce beneficii tuturor, nu numai femeilor, și cred că Uniunea Europeană și-a asumat un angajament foarte inteligent privind egalitatea de gen.

A realizat acest lucru în articolul 2 din Tratatul privind Uniunea Europeană, care stipulează principiul egalității între bărbați și femei pentru prima oară în dreptul primar; în articolul 3 din acest tratat; în articolul 8 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, care stipulează faptul că toate politicile Uniunii trebuie să fie guvernate de principiul egalității de gen. Aceasta înseamnă toate politicile: cu alte cuvinte, tratatele situează principiul egalității de gen în centrul politicilor europene, acesta devenind un principiu de bază pe agenda politică a Uniunii Europene. Ceea ce este trebuie cu adevărat să întreprindem este să punem în practică acest mandat care ne-a fost acordat prin Tratatul privind Uniunea Europeană.

Aceasta este ceea ce dorește să facă Președinția spaniolă și ceea ce dorește să facă Uniunea Europeană și suntem convinși că și Comisia va coopera.

Chiar ieri am avut o reuniune cu Comisia la Madrid. A fost prezent comisarul Reding și suntem siguri că va exista o strânsă cooperare din partea Comisiei pentru ca ambițiile noastre privind egalitatea de gen să devină o realitate în mandatul acestei președinții.

Pentru început, pentru a menționa numai ceva ce se va întâmpla în curând, data de 8 martie va fi o zi importantă, pentru că este Ziua Internațională a Femeii, când Parlamentul European din Strasbourg va discuta Carta femeii. În aceeași zi, Consiliul Ocuparea Forței de Muncă, Politică Socială, Sănătate și Consumatori va discuta și ideea egalității legată de coeziunea socială, care este un alt principiu al Uniunii, egalitatea de gen legată de coeziunea socială și de eradicarea violenței.

Subiectul care a fost menționat cel mai frecvent în intervențiile dvs. a fost, probabil, necesitatea eradicării violenței de gen, care este cel mai mare flagel al societăților noastre, ceea ce este cel mai rău în societățile noastre: violența împotriva femeilor.

Sunt sigur că ordinul de protecție împotriva violenței de gen va fi una dintre realizări, deoarece va trebui să vedem ce se va obține în cursul lunilor următoare în ceea ce privește realizările. Voi spune, din nou, că ne vom baza pe cooperarea Comisiei și a Parlamentului European în acest domeniu.

Viviane Reding, membră a Comisiei. – Domnule președinte, directivele privind egalitatea au fost inițiate în anii '70 și, de atunci, numeroase directive nu numai că au modificat legislația statelor membre – la acel moment, nu exista legislație în statele membre –, ci și au creat legislația în statele membre, legislația privind egalitatea dintre bărbați și femei la toate nivelurile societății. Cu toate acestea, și aveți dreptate în această

pravință, avem legi bune, însă, în practică, nu sunt respectate. Cred că primul lucru pe care va trebui să îl facem nu va fi să creăm noi legi, ci să ne asigurăm că legile sunt aplicate de facto în societate.

Visez la un moment în care vom putea să purtăm o dezbatere în acest Parlament, și 50 % dintre vorbitori vor fi bărbați, iar 50 % femei. Am un vis în care nu mai avem nevoie de Ziua Internațională a Femeii, deoarece nu mai există nicio problemă. Visele sunt frumoase, practica este prezentă, iar noi trebuie să luăm atitudine în această pravință. Iată de ce sunt foarte recunoscătoare Președinției spaniole, care a plasat problema femeilor pe primul loc al listei de priorități.

Împreună cu colegii mei din Comisie, suntem foarte devotați includerii integrării principiului de egalitate între femei și bărbați în toate politicile pe care le vom prezenta. Împreună cu colegul meu, dl Andor, responsabil pentru ocuparea forței de muncă, ne vom asigura că acest lucru va fi pus în practică în programul 2020.

După cum am afirmat anterior, în cazul celorlalte elemente, îmi voi desfășura activitatea împreună cu Comisia pentru drepturile femeii și egalitatea de gen privind noua strategie de egalitate, în cadrul căreia probleme cum sunt diferențele de salarizare între femei și bărbați și participarea femeilor la procesul decizional vor deține un loc important pe agendă, deoarece sunt probleme structurale reale, pe care trebuie să le rezolvăm. Există, însă, și probleme ale societății care sunt foarte complicate și pe care trebuie să le combatem cu ajutorul organizațiilor de femei, cu ajutorul ministerelor statelor membre, cu ajutorul legislației naționale, cu ajutorul legislației europene și există, bineînțeles, și problema îngrozitoare a violenței împotriva femeilor. Cred că aceasta va fi plasată pe primul loc în cadrul activității pe care o vom desfășura.

Cu toate acestea, doamnelor, cred că, atunci când puternica dvs. delegație se va deplasa la New York pentru a sărbători 15 ani de la Platforma de la Beijing, ar trebui să fim mândre deoarece, dacă analizăm ce am realizat în cursul ultimilor 15 ani, rezultatele sunt foarte bune. Desigur, nu am ajuns încă acolo unde ne vor ghida visele, însă am realizat multe lucruri și, prin intermediul acestei experiențe, putem să ajutăm foarte mult femeile din alte țări. Acesta va fi subiectul reuniunii de la New York. Nu va analiza numai ceea ce întreprind femeile europene, ci și ceea ce femeile europene, politicile europene, politicile de dezvoltare pot întreprinde pentru femeile de pe alte continente.

În acest sens, cred, de asemenea, că această Cartă a drepturilor fundamentale, care este un text minunat ce ar trebui să fie citit de fiecare copil din școlile europene și care ar trebui să fie studiat de fiecare student din universitățile noastre, subliniază, într-adevăr, ceea ce este important: nu există nicio diferență între bărbați și femei. Sunt egali, iar noi avem responsabilitatea de a ne asigura că vorbim deschis atunci când această problemă fundamentală nu este pusă în practică în cadrul aplicării noastre a legislației statelor membre. Nu numai aici ar trebui să vorbim deschis; ar trebui să vorbim deschis și în cadrul statelor noastre membre și să indicăm problemele care apar și care nu sunt rezolvate, nu să tăcem până când vom rezolva problema.

Fac apel la toți bărbații din acest Parlament. Vă rog să vă alăturați vocile celor ale femeilor.

Președintele. – Am primit o propunere de rezoluție⁽³⁾ depusă în conformitate cu articolul 115 din Regulamentul de procedură.

Dezbaterea a fost închisă.

Votul va avea loc mâine la ora 11.30.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), în scris. – (RO) Organizația Națiunilor Unite a instituit Ziua internațională pentru eliminarea violenței împotriva femeilor, pe care întreaga lume o sărbătorește în fiecare an pe 25 noiembrie. Acesta este un fenomen foarte răspândit, câtă vreme 45 % dintre femeile europene sunt victime ale diferitelor forme de violență, iar la nivel mondial una din trei femei a fost bătută, forțată să întrețină raporturi sexuale sau abuzată în alte moduri. Manifestarea respectivă nu înseamnă doar violență în familie împotriva femeilor și fetelor, ci și exploatare, violențe sexuale, trafic de persoane, crime în numele onoarei, practici tradiționale periculoase, precum arderea miresei sau căsătoriile timpurii și alte forme de violență asupra trupului, psihicului și demnității lor. În cele mai multe cazuri agresorul este soțul sau prietenul intim, ori unul dintre cunoscuți. Consider că violența asupra femeii este una dintre cele mai grave încălcări ale drepturilor omului și este un fenomen cu atât mai grav cu cât există pe fiecare continent, în fiecare țară și

⁽³⁾ A se vedea procesul-verbal

cultură, indiferent de nivelul de dezvoltare economic. Autorii acestor fapte trebuie aspru pedepsiți, iar în cazul infracțiunilor pe scară largă Curtea Penală Internațională trebuie să joace un rol important și în strânsă corelație cu deciziile instanțelor naționale.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), *în scris*. – (PL) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, se apropie cea de-a 15-a aniversare a faimoasei Conferințe mondiale privind egalitatea în drepturi între femei și bărbați organizată de ONU la Beijing. În cursul acestor 15 ani, cele 189 de țări care au semnat Platforma ONU de acțiune pentru egalitatea de gen au reușit să obțină un anumit progres în toate cele 12 domenii de interes identificate în document. Totuși, majoritatea problemelor identificate atunci sunt încă de actualitate astăzi, și în special problema violenței domestice împotriva femeilor și implicarea femeilor în conflictele armate. Aceste subiecte nu trebuie să fie prezentate în Parlamentul European – le discutăm în cadrul dezbaterilor privind cazurile de încălcare a drepturilor omului în aproape fiecare sesiune plenară. Prin urmare, aș dori să-mi exprim stima față de inițiativa ONU. La fiecare cinci ani, în numeroase țări este desfășurată o revizuire detaliată a Platformei de acțiune (ultima oară a fost revizuită în 2005) și sunt subliniate cele mai urgente aspecte. În urmă cu cinci ani, la conferința de la New York, în atenția țărilor care sunt semnatare ale Platformei de acțiune a fost adus numărul ridicat de violuri comise împotriva femeilor, creșterea numărului de infecții cu HIV/SIDA în rândul femeilor și discriminarea care există împotriva femeilor în privința ocupării forței de muncă. Din păcate, aceste observații ar putea fi făcute din nou astăzi. Avem nevoie de un plan de acțiune foarte specific, cu sprijinul real al tuturor semnatarilor Platformei și cu implicarea Uniunii Europene, pentru ca, la următoarea revizuire a programului, peste cinci ani, să se vadă un progres real.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), *în scris*. – (RO) Am convingerea că egalitatea de gen trebuie să se numere printre obiectivele centrale ale oricărei democrații. Deși s-au făcut multe eforturi în Uniunea Europeană pentru a atinge obiectivele Platformei de acțiune de la Beijing, totuși, acestea nu au putut fi îndeplinite în totalitate. În Europa, încă ne confruntăm cu stereotipuri puternice referitoare la femei, cu diferențe semnificative de remunerare între genuri, iar progresele făcute în direcția atragerii mai multor femei în posturile de decizie sunt foarte lente. În general, însă, egalitatea de șanse rămâne, din păcate, doar un deziderat, mai ales în cazul țărilor est-europene, noi membre ale UE. Pentru a ajunge la rezultate mai bune în statele membre, referitoare la atingerea obiectivelor Platformei de acțiune la Beijing, este neapărată nevoie de date fiabile și comparabile, atât la nivel european cât și la nivel național privind situația femeilor, dar și de o revizuire periodică a progreselor înregistrate în domeniile critice identificate de platformă. Mă bucură însă, faptul că Președinția Spaniolă a inclus în lista sa de priorități problemele egalității de gen și că a acordat o atenție deosebită femeilor din agricultură și pe această cale țin să o felicit pentru aceasta inițiativă.

Joanna Senyszyn (S&D), *în scris*. – (PL) Unul dintre domeniile strategice identificate în cadrul Platformei de acțiune de la Beijing este acela al drepturilor femeilor ca parte inalienabilă, integrală și indivizibilă a drepturilor universale ale omului. Obiectivul este de a aplica pe deplin instrumente internaționale pentru protejarea acestor drepturi, inclusiv Convenția privind eliminarea tuturor formelor de discriminare împotriva femeilor. O formă de discriminare este reprezentată de încălcarea drepturilor reproductive ale femeii. Un raport din 2007 privind respectarea drepturilor reproductive în Polonia și recomandările Comisiei ONU pentru drepturile omului, bazate pe acest raport, arată în mod clar că femeile poloneze întâmpină dificultăți în obținerea accesului la metode de contracepție rambursabile, la îngrijire medicală în timpul sarcinii, la teste prenatale și chiar la travaliu fără durere. Nu li se acordă posibilitatea de a efectua avorturi legale în aproape fiecare caz, chiar și în cazuri acceptate prin lege. În consecință, în Polonia au loc anual 200-400 de întreruperi de sarcină legale, comparativ cu 100 000 ilegale.

Propun adoptarea unui procentaj de avorturi legale, calculat ca număr de întreruperi de sarcină legale la 1 000 de nașteri de copii vii anual, ca măsură a egalității femeilor din statele membre ale UE. În țările în care femeile au dreptul de a alege avortul, acest procent fluctuează în jurul valorii de 200. În Polonia, această valoare este 1. Aceasta este o măsură obiectivă a încălcării drepturilor reproductive ale femeii în Polonia. Fac apel la o cooperare mai eficientă între UE și ONU în materie de monitorizare a drepturilor femeii și instituirea unor măsuri care să cuantifice încălcarea drepturilor femeii.

Anna Záborská (PPE), *în scris*. – (FR) Rezoluția nu reflectă întreaga Platformă de acțiune de la Beijing. Ca întotdeauna, este mai simplu să insistăm asupra stereotipurilor sexuale, a „sănătății reproductive”, ca să nu mai amintesc avorturile, CEDAW, violența și cotele. Nu mai există alte probleme ale mării majorități a femeilor și mamelor din Europa și de pe glob? Nu este timpul să abordăm și alte obstacole? Cu toate acestea, punctul 9 din Platforma de acțiune de la Beijing își declară ca obiectiv emanciparea tuturor femeilor. Este esențial ca toate femeile să se poată identifica cu politici publice de egalitate de șanse, care respectă diferențele lor naturale și caracterul lor necesar complementar, și care nu pierd din vedere importanța identităților naționale și regionale sau diversitatea religioasă, culturală și istorică. Punerea în aplicare a Platformei de

acțiune este, în mod suveran, responsabilitatea fiecărui stat membru, luând în considerare și demonstrând un respect strict pentru diversitatea valorilor religioase și etice și pentru moștenirea culturală și convingerile filozofice ale persoanelor și ale comunităților acestora. Dacă punerea în aplicare a Platformei de la Beijing ar fi respectat aceste premise, nu am fi observat numai o îmbunătățire redusă a situației femeilor. Această rezoluție transmite un semnal distorsionat, care mai curând dezbină decât unește.

Artur Zasada (PPE), *în scris*. – (PL) Susțin pe deplin activitatea dnei Svensson privind chestiunea egalității de gen și sunt de acord că aspectele pe care domnia sa le-a semnalat au o influență semnificativă asupra procesului de obținere a unor drepturi egale pentru femei și bărbați. În același timp, aș dori să subliniez faptul că numeroase femei aleg, în mod conștient și liber, să lucreze acasă, în numele familiei. Uneori, sunt forțate să-și abandoneze cariera din motive neprevăzute, cum este necesitatea de a îngriji un copil bolnav sau cu dizabilități. În această situație, o problemă importantă este reprezentată de lipsa unor soluții adecvate cu privire la drepturile la pensie pentru aceste femei. În numeroase țări nu există niciun fel de soluții în acest domeniu, sau cele care sunt instituite nu sunt suficiente pentru a asigura femeilor un trai decent. Prin urmare, este, de asemenea, esențial ca dezbaterile privind egalitatea de gen să includă și problema drepturilor pentru femeile care au grijă de gospodărie și de copii.

20. Intervenții de un minut privind chestiuni politice importante

Președintele. – Următorul punct îl reprezintă intervențiile de un minut privind chestiuni politice importante, în conformitate cu articolul 150 din Regulamentul de procedură.

Vom acorda prioritate deputaților din Parlamentul European care nu au luat cuvântul în cursul ultimei perioade de intervenții de un minut în conformitate cu articolul 150 din Regulamentul de procedură față de cei care au luat cuvântul ultima oară.

Traian Ungureanu (PPE). – Pe 4 februarie 2010, președintele României, Traian Băsescu, a anunțat decizia prin care Consiliul Suprem de Apărare a Țării a aprobat participarea României la sistemul american antirachetă. Acordul urmează să fie supus aprobării Parlamentului. Președintele a precizat, totodată, că acordul nu este îndreptat împotriva Rusiei. Cred că România își demonstrează astfel capacitatea de partener strategic al Statelor Unite în zona Mării Negre și devine un furnizor european net de securitate.

În contextul actualelor provocări internaționale severe, acordul româno-american va consolida în mod indivizibil sistemul de securitate pentru aliații europeni. Îmi exprim convingerea că Uniunea Europeană va saluta acest acord major

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE). – (PL) Domnule președinte, aș dori să-mi exprim îngrijorarea profundă cu privire la situația care se deteriorează rapid a colegilor polonezi din Lituania. Lituania este membră a Uniunii Europene. Cu toate acestea, drepturile fundamentale ale minorității naționale poloneze sunt încălcate în Lituania. În Lituania trăiesc aproape 300 000 de polonezi, în regiuni unde reprezintă 60-80 % din populație, însă, în situații oficiale, nu au dreptul de a-și folosi limba maternă ca limbă secundară. O instanță a hotărât eliminarea denumirilor bilingve de străzi. Executori judecătorești sunt trimiși să aplice această hotărâre. Denumirile poloneze sunt „lituanizate”. La restituirea terenurilor, polonezii sunt victime ale discriminării. Dreptul copiilor polonezi de a beneficia de educație într-un mediu cu instruire în limba poloneză este limitat. Drepturile electorale ale părinților lor sunt îngrădite.

În prezent, este în joc viitorul Uniunii. Dorim să trăim, în continuare, într-o Europă a valorilor iluzorii sau a valorilor reale? De noi depinde, în parte, direcția în care se îndreaptă Uniunea. Vom ignora discriminarea față de o minoritate sau vom clădi cu adevărat o Europă sigură, într-un spirit al respectării drepturilor omului?

Andres Perello Rodriguez (S&D). – (ES) Domnule președinte, aș dori să semnalez Parlamentului un anumit aspect și să solicit sprijinul acestuia. Aș dori să semnalez faptul că, în sudul Uniunii, în Valencia, oraș harnic și întreprinzător, există un cartier marinăresc cu istorie numit Cabañal, care ar putea fi distrus de un plan pe care consiliul dorește să-l pună în aplicare, după ce a abandonat această zonă timp de aproape 20 de ani.

Locuitorii din zonă au protestat împotriva acestui plan. La cererea Curții Supreme, Ministerul Culturii a hotărât că planul va echivala cu o profanare a patrimoniului, iar Curtea Constituțională a încercat, de asemenea, recent, să oprească acest lucru sau a hotărât că ar trebui oprit.

Răspunsul autorităților publice a fost acela de a refuza să se supună instituțiilor, asumându-și riscul, pericolul și lipsa de preocupare politică ce rezultă din aceasta.

Apelul la sprijin pe care îl lansez este pentru ca locuitorii din zonă să beneficieze de ajutorul pe care îl solicită Parlamentului în privința acestei profanări a patrimoniului, ca să mă asigur că o astfel de aberație majoră, barbară, nu va putea avea loc într-un district cum este Cabañal din sudul Uniunii Europene.

Cristian Silviu Bușoi (ALDE). - Săptămâna trecută am participat la reuniunea Comisiei de cooperare parlamentară Uniunea Europeană - Republica Moldova, o reuniune cu rezultate foarte încurajatoare în ceea ce privește relațiile bilaterale și apropierea Republicii Moldova de Uniunea Europeană.

Guvernul pro-european de la Chișinău a făcut progrese vizibile în cele câteva luni de când s-a instalat și cred că aceste progrese sunt un semnal clar al dorinței sincere de a se angaja ireversibil pe drumul european. Din discuțiile de săptămâna trecută reiese voința politică a actualului guvern din Republica Moldova de a promova reforme pentru a construi o democrație solidă și o economie prosperă. Salut începerea negocierilor pentru un nou acord de asociere din luna ianuarie a acestui an și cred că Parlamentul European trebuie să se implice activ în acest proces și să sprijine încheierea unui astfel de acord și un regim liberalizat de vize.

Republica Moldova împărtășește valorile Uniunii Europene și, de aceea, consider că atât Comisia Europeană, cât și Parlamentul European trebuie să susțină acest guvern prin asistența financiară care trebuie acordată cât mai repede posibil, dar și prin competențele Uniunii Europene în diversele sectoare vizate de reforme, precum justiția sau domeniul economic.

Ryszard Czarnecki (ECR). - (PL) Domnule președinte, din păcate, va trebui să vorbesc, din nou, despre situația minorității poloneze dintr-un stat membru al Uniunii Europene - Lituania. S-ar părea că, dacă un stat face parte din Uniunea Europeană, acesta ar trebui să respecte toate normele europene. Totuși, Vilnius nu face acest lucru.

În Lituania nu există, în continuare, niciun acord privind denumirile bilingve de străzi din locurile în care populația poloneză nu este minoritară, ci majoritară. Există probleme semnificative în ceea ce privește educația în limba poloneză ca mediu de instruire. În urma acțiunilor adoptate de autoritățile lituaniene din domeniul educației, aproximativ 100 de clase cu predare în limba poloneză vor fi închise. Recent, au fost impuse restricții semnificative pentru grupurile artistice care popularizează cultura poloneză.

Există un dezechilibru ciudat acolo, deoarece lituanienilor din Polonia li se garantează toate drepturile și beneficiază de subvenții importante de la bugetul de stat polonez. Este timpul unui răspuns simplu și civilizat. Este timpul ca organizațiile internaționale, inclusiv propriul nostru Parlament European, să analizeze problema discriminării polonezilor din Lituania.

Gerard Batten (EFD). - Domnule președinte, am participat în această seară, la Salonul Membrilor, la o recepție pentru grupul artistic Shen Yun. Anul trecut, am avut plăcerea de a vedea spectacolul Shen Yun la Londra. Scopul acestuia este de a însufleși interesul pentru cultura chineză și de a o ilustra, o cultură pe care Partidul Comunist Chinez și guvernul chinez au făcut tot posibilul să o distrugă în cursul ultimilor 60 de ani.

Am fost consternat să aflu, în această seară, că un spectacol programat în România în luna aprilie a fost anulat din cauza presiunilor din partea guvernului chinez. Este total inacceptabil faptul că România, o țară care pretinde că este o democrație, se lasă intimidată în acest mod de o tiranie comunistă. Aș dori să spun, de asemenea, că Shen Yun promovează filozofia adevărului, a toleranței și a compasiunii și, de aceea, nu este surprinzător faptul că guvernul chinez și Partidul Comunist se tem de această ideologie contrară.

Aș dori să-i sugerez dlui Buzek, Președintele, să remediem această situație invitând Shen Yun să monteze un spectacol exemplificator în Parlament cât mai curând posibil. Acest lucru ar fi un evident gest de sprijin pentru acești activiști chinezi pentru democrație extraordinar de curajoși.

Seán Kelly (PPE). - Domnule președinte, aș dori să profit de această ocazie pentru a condamna, în acest parlament, utilizarea frauduloasă a unor pașapoarte irlandeze, britanice, franceze și germane în recentul asasinat al comandantului Hamas. Șeful poliției din Dubai a afirmat că este 99 % sigur că în spatele asasinatului s-a aflat Mossadul.

Dacă aceasta este situația, comiterea unei crime într-o țară terță a reprezentat un abuz flagrant asupra pașapoartelor UE și, în special, un abuz de încredere în ceea ce privește pe Irlanda, deoarece, de când ne-am obținut independența în 1922, am fost o țară prietenoasă și neutră și, astfel, am permis cetățenilor noștri să călătorească, poate mai liber, în locuri în care altor popoare nu li s-ar permite să călătorească.

Utilizarea unor pașapoarte false în această situație a pus în pericol această postură, în special în Dubai. L-aș invita în special pe Înalțul Reprezentant să analizeze această problemă și, dacă în spatele acestei acțiuni s-a aflat guvernul sau Mossadul, ar trebui să ni se acorde nouă și celorlalte țări implicate măsuri de reparare.

Alan Kelly (S&D). – Domnule președinte, vom trece peste această confuzie în cele din urmă. Normele privind harta ajutoarelor regionale pentru ajutorul de stat din Europa trebuie neapărat reconfigurată. O preocupare importantă este aceea că, atunci când am scris Comisiei anterioare în privința acestui aspect, aceasta își baza politica pe cifrele Eurostat din 2006. Acum, când harta ajutoarelor regionale va fi revizuită, este extrem de important să recunoaștem că economia europeană se află într-o situație cu totul diferită. Luând numai un exemplu din țara mea, nivelul șomajului din regiunea central-vestică a țării a crescut cu peste 40 % în ultimul an, iar aceasta fără a menționa anii anteriori, când cifrele erau deja în creștere. Zonele din regiunea central-vestică, precum Limerick, Clare și Tipperary, necesită finanțare de la stat la scară largă pentru a stimula crearea de locuri de muncă de bază, acest lucru atingând niveluri critice.

Având în vedere schimbarea dramatică a situației economiei irlandeze, ca și din alte economii, anii 2006 și 2007 ar fi putut la fel de bine să se întâmple acum cu un secol. Deși recunosc că, în parte, statele membre sunt cele care trebuie să informeze Comisia în privința oricăror modificări în situația lor economică, abordarea Comisiei nu ar trebui să continue să fie aceeași.

Corneliu Vadim Tudor (NI). – Doamnelor și domnilor, eu cred că cel mai important dar pe care Dumnezeu l-a făcut omului este câinele. Știți ce spunea Madame Roland, cea care avea să fie ghilotinată în timpul Revoluției franceze: „De când îi cunosc mai bine pe oameni, am început să iubesc câinii”, iar Lordul Byron a scris: „Câinii au toate virtuțile oamenilor, mai puțin defectele lor.”

Eu reprezint aici câteva milioane de iubitori de animale din țara mea, scandalizați de cruzimea față de câinii fără stăpân care sunt uciși fără milă. Străinii care vizitează România sunt șocați de cadavrele câinilor de pe șosele, un spectacol barbar la care asistă și copiii. În aceste zile, prefectul capitalei, București, cere modificarea unei legi modificate de Parlament, solicitând suprimarea câinilor comunitari. Dar câinii sunt îngeri păzitori; și pentru sănătatea unei cetăți, este un lucru știut că acolo unde sunt câini, nu sunt șobolani sau șerpi.

Rog Parlamentul European să invite guvernul României să respecte Declarația universală a drepturilor animalelor, proclamată la Paris în 1978. Masacrarea câinilor fără stăpân din România trebuie să ia sfârșit. Cine nu iubește animalele, nu iubește nici oamenii. Ce Dumnezeu, trăim în mileniul trei după Hristos!

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). – Domnule președinte, aș dori să denunț situația din sectorul cărnii de porc catalane și europene. Prețul porcilor continuă să scadă de mai bine de peste un an și, de câteva luni, acesta se situează, în mod evident, sub prețul de producție. Unul dintre motivele pentru care acest lucru are loc este reprezentat de importurile de porci din țările emergente. În prea multe cazuri, aceste importuri pătrund în Uniunea Europeană fără a fi suficient controlate în vămile europene.

În prea multe cazuri, aceste importuri de porci nu respectă mai multe reglementări europene privind calitatea și securitatea alimentară pe care Uniunea Europeană le impune numai producătorilor europeni. Se pare că același lucru se va întâmpla și în anii următori: cerințe de sporire a bunăstării animalelor pentru producătorii europeni, dar niciun fel de control asupra importurilor din țările emergente.

Acesta este un caz clar de concurență neloială. În acest fel, Europa își va pierde fermierii și producătorii de carne de porc și, fără aceștia, Europa va pierde o parte importantă a industriei agroalimentare. Acestea sunt îngrijorările pe care am dorit să vi le împărtășesc.

Valdemar Tomaševski (ECR). – (PL) Domnule președinte, aș dori să mă refer la situația minorităților naționale din Lituania, unde drepturile acestora sunt în permanență îngrădite.

În Lituania, în zonele populate de concentrații de minorități naționale, există o interdicție generală privind utilizarea indicatoarelor de informare bilingve care sunt folosite de 20 de ani. Subvențiile pentru școlile pentru minoritățile naționale au fost reduse și se fac pregătiri pentru închiderea acestora ca parte a ceea ce este denumită „reformă”. Ortografia originală a numelor străine nu poate fi utilizată în documentele de identitate. Mai mult decât atât, polonezilor din Lituania care încearcă să redobândească pământurile confiscate de sistemul comunist li se creează dificultăți, iar, recent, chiar și viața culturală a minorităților a fost afectată. Recent, fondurile guvernamentale pentru Wilia, cel mai vechi grup de dansuri și cântece tradiționale poloneze din Lituania, au fost reduse la un sfert din nivelul anterior, iar trei posturi cu normă întreagă au fost eliminate, rămânând doar unul.

Drepturile minorităților naționale din Lituania ar trebui respectate, deoarece Uniunea stipulează în motto-ul său: unită în diversitate.

Mairead McGuinness (PPE). – Domnule președinte, dl Tremosa i Balcells a ridicat problema producției cu costuri reduse din agricultură, iar aceasta este o problemă care mă îngrijorează enorm, la fel ca pe numeroși alți membri ai acestui parlament. Totuși, mă îngrijorează mai mult Comisia și modalitatea în care aceasta percepe agricultura, zonele rurale și, firește, industria alimentară, deoarece se pare că, în strategia UE 2020, aproape a uitat acest sector vital al Uniunii Europene. Aș îndemna Comisia să nu ignore acest domeniu important. Sper că acest lucru nu reflectă o viziune conform căreia acest sector nu mai este important, în special pentru că urmărim reformarea bugetului Uniunii Europene.

Aș reaminti Comisiei că sectorul agroalimentar este vital din motive de securitate a alimentelor, din motive de protecția a mediului și pentru locurile de muncă din zonele rurale. Cred că această viziune trebuie să se reflecte în strategia UE 2020.

Îmi mulțumesc unei tinere organizații de fermieri din Irlanda, Macra na Feirme, care reprezintă bărbați și femei, pentru că mi-a adus în atenție această problemă și sper că Comisia ascultă.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). - La începutul anului, rata șomajului în zona euro era de 10 %, iar în UE-27 de 9,6 %. În rândul tinerilor, aceasta depășește 21 %. În Uniunea Europeană, cu excepția sectorului financiar, activează aproximativ 20 de milioane de întreprinderi, din care 99 % sunt întreprinderi mici și mijlocii. Două treimi din totalul forței de muncă din sectorul privat este angajată în IMM-uri.

Solicit Comisiei și statelor membre să definească un pachet de măsuri dedicat sprijinirii IMM-urilor pentru depășirea crizei economice și financiare. Acest pachet de măsuri ar trebui să se adreseze și celor ce-și propun să înființeze o întreprindere mică sau mijlocie. Măsurile pot include, printre altele, adaptarea corespunzătoare a Fondului european de ajustare la globalizare și a celui de-al șaptelea Program-cadru de cercetare, precum și simplificarea criteriilor și procedurilor administrative pentru accesul IMM-urilor la proiectele realizate cu fonduri europene.

Nu în ultimul rând, ca în cazul fermierilor, propun acordarea de garanții guvernamentale pentru creditele contractate de IMM-uri pentru depășirea crizei, evident, pe o perioadă determinată de timp și în limita unui anumit plafon

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Domnule președinte, după cum știm cu toții, problema imigrației ilegale din Grecia este mult mai gravă decât în restul Uniunii Europene. Există numeroase motive pentru aceasta, de la amplasarea sa geografică la granița sa de coastă extinsă.

În acest condiții, inițiativa guvernului elen, care facilitează obținerea cetățeniei grecești de către imigranți într-un mod fără precedent, este, în cel mai bun caz, o improvizație în momente cum sunt acestea și a dat naștere următorului paradox: propunerea guvernului țării cu cele mai mari probleme conține cel mai puțin restrictive reglementări, la orice nivel, din întreaga Uniune Europeană.

Acest lucru mai mult încurajează, decât să descurajeze imigrația ilegală în detrimentul imigrației legale. Subminează coeziunea socială și adoptă o abordare fragmentată pentru această problemă, prin faptul că analizează numai ultima legătură dintr-un lanț care include intrarea ilegală, azilul, deportarea și permisiunea de a rămâne și de a munci în Uniunea Europeană. Deschide fereastra către obținerea unei cetățenii europene pentru un număr nedeterminat de imigranți ilegali.

Din această perspectivă, aceasta este o problemă europeană care ar trebui abordată intens în viitorul imediat.

Ioan Enciu (S&D). - Respectarea dreptului la intimitate a devenit în ultimul timp un subiect deosebit de actual, în contextul introducerii noilor tehnologii din domeniul informațional. Pe lângă efectul benefic al acestor tehnologii pentru multe domenii, a apărut și problema intruziunii în viața privată a cetățeanului și, implicit, necesitatea reglementării accesului la datele cu caracter personal; mă refer aici la faptul că cetățeanului trebuie să i se asigure dreptul de a controla colectarea, depozitarea, folosirea și distribuirea datelor private.

Legislația actuală privind protecția datelor a rămas în urmă și nu mai este capabilă să rezolve toate problemele apărute. Numeroasele semnale venite din partea opiniei publice susțin clar necesitatea reglementării stricte a dreptului la intimitate. Eforturile Uniunii Europene în vederea creării unei baze de date juridice adecvate în acest domeniu sunt salutare, dar, după părerea mea, sunt încă insuficiente pentru a face față noilor provocări

Oldřich Vlasák (ECR). – (CS) Au trecut mai mult de șase luni de când Canada a făcut pasul fără precedent al reintroducerii vizelor pentru unul dintre statele membre ale UE, în acest caz, pentru cetățenii Cehiei. Canada și-a justificat acțiunea prin motivul că, de cealaltă parte a oceanului, cetățenii cehi, în special romi, solicitau azil în masă. În aceste condiții, aș dori să spun că, în Cehia, tuturor li se aplică aceleași condiții, indiferent dacă au cetățenie cehă, slovacă, vietnameză sau ucraineană, sau dacă sunt de origine cehă, afroamericană sau romă. Carta drepturilor și libertăților fundamentale, care face parte din legea noastră constituțională, stipulează drepturi naționale și etnice egale pentru toți cetățenii. Faptul că Canada își explică măsura prin referire la romi este, în sine, discriminatorie, deoarece este o acceptare a faptului că condițiile în materie de vize sunt modificate din cauza unui grup etnic. În locul vizelor costisitoare și exigente sub aspect administrativ, Canada ar trebui, mai curând, să analizeze profund aceste condiții.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Domnule președinte, după cum știți, la 11 februarie, Parlamentul a spus nu programul de urmărire a tranzacțiilor financiare ale teroriștilor, programului SWIFT. În consecință, acordul a fost suspendat și nu sunt transferate niciun fel de date.

Cu toate acestea, Comisia a primit un nou mandat de negociere. Întrebarea pe care aș dori să o adresez Președinției Parlamentului European – nu domniei voastre, ci Președinției actuale – este dacă dispunem de un interlocutor, dacă Statele Unite negociază cu Uniunea Europeană în urma prăbușirii sau dacă negociază fiecare caz la nivel bilateral cu anumite state membre.

În orice caz, dle președinte, dacă aceste negocieri vor avea loc într-adevăr, solicit ca Parlamentul European să dețină un rol în cadrul negocierilor și cred că această solicitare este împărtășită de toți deputații din Parlamentul European.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, la 23 februarie, în Villasanta, Lombardia, o deversare excepțională de hidrocarburi dintr-un rezervor aflat într-o rafinărie dezafectată a avut ca efect contaminarea masivă a râului Lambro din apropiere.

Amploarea dezastrului ecologic, prin care au fost vărsați mii de metri cubi de petrol, nu doar compromite ecosistemul de pe râul Lambro, având consecințe și asupra faunei, dar există și pericolul să se extindă, în ciuda măsurilor luate, spre fluviul Po, care străbate toată valea Po până întâlnește Marea Adriatică.

Caracterul excepțional și urgent al acestei situații, care a determinat deja regiunea Lombardia să solicite declararea stării de urgență, nu este, totuși, de natură să necesite și intervenție din partea Uniunii Europene – și solicit un semnal prin intermediul Președinției – atât din punctul de vedere al coordonării inițiativelor de mediu din zonele de risc, care, includ, cu siguranță, zona fluviului Po, cât și în ceea ce privește valoarea resurselor financiare care vor fi necesare pentru remedierea, absolut crucială, a situației de mediu a acestei vaste zone afectată de un dezastru ecologic de proporții.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Disparitățile regionale rămân o provocare în contextul Uniunii Europene. Din acest motiv, este esențial ca politica de coeziune să continue să susțină regiunile mai puțin dezvoltate. Prin urmare, salut inițiativa unei strategii UE pentru regiunea Mării Baltice și inițiativa privind regiunea Dunării.

Din aceleași motive, îndemn Parlamentul să analizeze cu atenție posibilitatea unor noi strategii în alte regiuni. De exemplu, în Europa de sud-vest, Macaronezia (insulele Azore, Madeira, insulele Canare și Capul Verde) se confruntă cu diferite provocări comune, drept care o strategie pentru această regiune ar îmbunătăți sistemele de comunicații, ar proteja mediul, ar promova creșterea, schimburile științifice, crearea de locuri de muncă și securitatea și ar facilita lupta împotriva imigrației ilegale. De asemenea, ar reprezenta un progres pentru frontiera atlantică a Europei și ar construi o altă punte între Europa și Africa.

Luís Paulo Alves (S&D). – (PT) Aș dori să subliniez faptul că, în regiunile insulare, transportul aerian este, uneori, singurul mijloc de acces, iar condițiile de operare depind de volumul pasagerilor și de marfă transportat. Deși există anumite regiuni insulare unde aceste volume sunt destul de mari pentru a atrage operatorii de transport aerian – atrăgând concurență și prețuri de transport reduse și îmbunătățind, astfel, accesibilitatea –, există alte zone, cum sunt insulele Azore, unde aceste volume sunt mult mai reduse, iar aceasta le reduce atractivitatea pentru operatori. Drept urmare, tarifele de zbor sunt mai ridicate, împiedicând mobilitatea oamenilor și limitând atractivitatea zonei pentru turiști, care ar permite potențialului enorm de dezvoltare și diversificare a bazei economice al acestora să prospere și să se consolideze. Aceste restricții sunt deosebit de dure în momente de criză cum este perioada cu care ne confruntăm în prezent.

Acest lucru înseamnă că un ajutor temporar este crucial pentru promovarea creșterii volumelor de pasageri și mărfuri astfel încât piața să poată începe să funcționeze. De asemenea, ar permite acestor regiuni, care au un potențial turistic ridicat, să fie incluse în obiectivele rețelelor transeuropene, care urmăresc extinderea către marginile Europei.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Cu toate că numeroși economiști și politicieni au anunțat deja sfârșitul crizei în Europa, încă ne luptăm cu consecințele ei negative. Datele lunare privind nivelul șomajului din Uniune sunt din ce în ce mai deprimante. În Europa, există, în prezent, peste 23 de milioane de oameni care nu au locuri de muncă. Acest lucru înseamnă că eforturile care se fac de mulți ani pentru promovarea ocupării forței de muncă au fost distruse de criză. Un fenomen deosebit de nociv este numărul în creștere al tinerilor care nu au loc de muncă. În prezent, unul din cinci tineri europeni nu are loc de muncă. S-ar presupune că această situație va avea consecințe sociale deosebit de dăunătoare, precum creșterea criminalității, alcoolismului, abuzului de stupefiante și problemelor familiale. În ceea ce privește modalitățile posibile de a ieși rapid din recesiune, cred că ar trebui să valorificăm cel mai important bun al nostru – piața internă a Comunității. Este necesară o coordonare mai bună la nivel european pentru a valorifica pe deplin posibilitățile spațiului economic comun. Avem nevoie de simplificarea în continuare a normelor privind funcționarea acesteia și avem nevoie să dezvoltăm o adevărată uniune economică.

Claudiu Ciprian Tănăsescu (NI). - Din cauza expirării standardului de bune practici de fabricație GMP, la începutul lunii februarie, Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Microbiologie și Imunologie „Cantacuzino” din București i-a fost retrasă licența de fabricație și punere pe piață a produselor injectabile, inclusiv a vaccinurilor. În urma implementării planului de măsuri corective stabilit de conducerea Institutului „Cantacuzino” împreună cu Agenția Națională a Medicamentului și aprobat de Ministerul Sănătății, este de așteptat ca Institutul „Cantacuzino” să-și recapete autorizația de fabricație a vaccinurilor în a doua jumătate a lunii aprilie.

Să nu uităm, însă, că sistarea pentru câteva luni a activității unui institut de importanță strategică națională și europeană, așa cum este Institutul „Cantacuzino”, are un potențial grad de pericolozitate ridicat. De aceea, cred că este important ca instituțiile europene să poată exercita un control mai riguros, care să prevină pe viitor apariția unor asemenea situații la nivel european.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Doamnă președinte, cu tot respectul cuvenit, vă solicit să ne prezentați mâine o listă a tuturor deputaților în Parlamentul European care au solicitat intervenții de un minut, organizată pe două criterii: în primul rând, că nu au luat cuvântul în cursul ședinței plenare anterioare și, în al doilea rând, momentul în care au înaintat solicitarea.

Cu tot respectul cuvenit atât domniei voastre, cât și Biroului, nu cred că Biroul are privilegiul de a alocă timpul după cum dorește. Există anumite principii, iar primul principiu este acela al transparenței.

Vom aștepta mâine lista – și observ că alți deputați în Parlamentul European sunt de acord și aprobă aceasta –, conținând cele două criterii, și anume: criteriul momentului în care au înaintat solicitarea și criteriul dacă au luat sau nu cuvântul în cursul sesiunii plenare anterioare.

Președintele. – După cum știți, criteriile pe care le aplicăm sunt repartizarea egală a intervențiilor între grupurile politice pe baza dimensiunii grupului și, de asemenea, cel al acordării priorității celor care nu au luat cuvântul în cursul ședinței anterioare. Acestea sunt criteriile pe care le aplicăm.

Michail Tremopoulos (Verts/ALE). – (EL) Doamnă președinte, nicio persoană din cadrul Grupului Verts/ALE nu a luat cuvântul astăzi, în timp ce cinci sau chiar șase membri au luat cuvântul din partea altor grupuri. Vă întreb.

Președintele. – Am explicat anterior aceasta, dle Tremopoulos. Am primit trei solicitări de intervenție din partea grupului domniei voastre. Toți acești membri au luat cuvântul în ședința anterioară. Prin urmare, am aplicat acest criteriu pentru a repartiza intervențiile în mod egal.

María Muñiz De Urquiza (S&D). – (ES) Aceste criterii sunt selectate de domnia voastră sau de serviciile de ședință? Sunt consemnate undeva?

Președintele. – Lista membrilor care au solicitat să ia cuvântul prezintă ce membri au luat cuvântul în conformitate cu articolul 150 din Regulamentul de procedură în cursul ședinței anterioare.

Pe baza acestor informații, Președinția dă cuvântul tuturor grupurilor politice. Din întâmplare, cei trei membri din partea Grupului Verts/ALE care au solicitat să ia cuvântul interveniseră deja în cursul ședinței anterioare.

Prin urmare, nu le-am acordat prioritate. Aceasta este ceea ce se întâmplă. Încercăm să ne asigurăm că toți membrii pot să ia cuvântul, în conformitate cu dimensiunea grupului pe care îl reprezintă și cu criteriul pe care vi l-am explicat referitor la deputații care nu au intervenit în cursul ședinței anterioare.

María Muñiz De Urquiza (S&D). – (ES) Este posibil să fie un criteriu foarte rezonabil, însă este acesta consemnat într-o anumită normă sau în Regulamentul de procedură al ședinței plenare sau al Parlamentului?

Președintele. – Președinția își folosește competența și interpretează modalitatea adecvată de a conduce ședința în mod echitabil și echilibrat pentru toate grupurile.

Chrysoula Paliadeli (S&D). – Domnule președinte, aș dori să întreb dacă sunt inclusă pe lista celor care au luat cuvântul astăzi și dacă sunt și pe lista celor care au luat cuvântul în cursul ședinței plenare anterioare. Este posibil să obțin răspunsul la această întrebare chiar acum?

Președintele. – Vă voi informa chiar acum. Doamnă Paliadeli, vă aflați pe lista vorbitorilor din partea Partidului Socialist. Ordinea intervenției este ordinea în care ați solicitat să luați cuvântul: sunteți înregistrați în ordinea în care ați solicitat să luați cuvântul. Am acordat cuvântul pentru șase membri ai grupului domniei voastre.

Chrysoula Paliadeli (S&D). – Pe ce bază, dle președinte?

Președintele. – În ordine cronologică – ordinea temporală. Pe această listă, vă aflați la numărul nouă.

Voi continua ședința.

(Intervenție de la tribună)

Am explicat criteriile. Ce altceva mai doriți să știți?

Corina Crețu (S&D). – Domnule președinte, singura noastră problemă este că ar fi bine să știm în prealabil cine va lua cuvântul. Este ora 10.00 seara și stăm degeaba dacă nu primim un interval pentru a interveni. Cred că ar trebuie să dispunem de o regulă conform căreia să știm cu cel puțin două ore în prealabil cine va lua cuvântul în cadrul intervențiilor de un minut.

Președintele. – Vă vom lua comentariile în considerare.

John Bufton (EFD). – Domnule președinte, domnia voastră nu are nicio vină, însă aici are loc un adevărat măcel. În această seară, aici, am așteptat multe ore pentru a lua cuvântul. Este ora 10.00 seara. Încep intervențiile de un minut, beneficiem de un timp alocat, însă totul este deplorabil. Dacă ne vom petrece timpul aici, discutând probleme importante pentru propriile noastre regiuni, ar trebui, cu siguranță, să ni se permită să ne exprimăm.

Trebuie să existe un sistem în cadrul organizației dvs., în cadrul acestui parlament absurd, pentru a putea, într-adevăr, să spunem că ne vom afla aici și pentru a ni se putea alocă timp să luăm cuvântul. Este absurd să concepem să petrecem tot acest timp aici așteptând și stând cu speranța de a interveni. Poporul nostru din țară, din Regatul Unit, s-a săturat de această absurditate, deoarece nu putem să intervenim pentru drepturile și problemele sale.

Este o adevărată parodie. Vă îndemn să menționați aceasta dlui Barroso. I-am mai spus domniei sale că acest lucru este, în totalitate, o farsă. Dacă trebuie să fiu prezent aici la ora 10.00 seara luna, marțea, miercurea și joia, ar trebui, cel puțin, să ni se acorde posibilitatea de a lua cuvântul privind probleme importante referitoare la statele membre. Domnule, vă solicit să menționați aceasta acum guvernatorilor domniei voastre pentru că nu este vorba de o democrație, ci de o dictatură.

Președintele. – Vă mulțumesc. Aș dori să vă reamintesc că dl Barroso este Președintele Comisiei, nu al Parlamentului European.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Domnule președinte, dacă, în loc să ne certăm atât, am fi avut posibilitatea să luăm cuvântul, poate că am fi putut fi de folos și alegătorilor noștri, pentru că este ora 10.00 seara și am știut cu toții că are fi trebuit să luăm cuvântul. Fiecare dintre noi se prezintă aici pentru a exprima cererile alegătorilor noștri. Un minut de intervenție este deja un interval foarte mic, iar scurtarea listei este, în opinia mea, de asemenea, un lucru destul de arogant.

Președintele. – Doamnelor și domnilor, situația este foarte clară. Avem la dispoziție o jumătate de oră pentru aceste intervenții și, prin urmare, trebuie să respect această jumătate de oră. Intervențiile aceloră dintre domniile voastre care cer cuvântul ar dura mai mult de o jumătate de oră. Președinția aplică principii raționale, echitabile, iar acest lucru face parte din competențele sale.

Vă înțeleg frustrarea. Împreună cu directorul serviciilor ședinței plenare, vom analiza o modalitate prin care să putem avea o noțiune aproximativă – pentru că nu va fi niciodată exactă, dar cel puțin, aproximativă – despre aceia dintre domniile voastre care vor lua cuvântul, pentru a putea reduce numărul celor care așteaptă. Vom face aceasta de bunăvoie și vom face tot ce ne stă în putință.

Acum, cu permisiunea domniilor voastre, vom continua ședința, deoarece, în caz contrar, vom petrece aici toată seara discutând același lucru.

Aici se încheie acest punct.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Tunne Kelam (PPE), în scris. – Aceasta este o perioadă de decizii importante în relația dintre UE și Belarus. Programul Parteneriatului estic a oferit regimului din Belarus posibilitatea de a-și relaxa controlul rigid asupra societății și de a deschide calea în direcția reformelor democratice. Totuși, acest proces trebuie să fie reciproc. Ajutorul economic al UE și inițierea proiectelor de cooperare pot avea ca rezultat un progres fiabil numai dacă fiecare etapă de bună-credință din partea UE este însoțită de măsuri reale în direcția reînstituirii unei societăți democratice deschise în Belarus. Evaluarea situației, realizată de Milinkievici, laureat al premiului Sakharov, este pesimistă. Așa cum ne-a comunicat domnia sa, situația drepturilor omului nu s-a îmbunătățit. De fapt, s-a înrăutățit. În același timp, având în vedere că regimul Lukașenko depinde, mai mult ca oricând, de tehnologia, banii și piețele occidentale, UE are o influență semnificativă asupra evoluției viitoare a regimului. Însă, mai întâi, trebuie să înțelegem că dictatorul belarus sondează pentru a stabili cât de serioși sunt, cu adevărat, partenerii săi din UE în privința importanței reformelor democratice. Prin urmare, este extrem de important să transmitem un mesaj clar privind faptul că prioritatea UE sunt modificările situației drepturilor omului.

21. Catastrofă naturală majoră în regiunea autonomă Madeira (dezbateri)

Președintele. – Următorul punct este declarația Comisiei cu privire la catastrofa naturală majoră din regiunea autonomă Madeira.

Günther Oettinger, membru al Comisiei. – (DE) Domnule președinte, onorați membri, Comisia este îngrijorată și întristată de evenimentele îngrozitoare din Madeira, în special de numărul ridicat de victime. Aș dori să îmi exprim compasiunea față de toți locuitorii din Madeira afectați de dezastru. Comisia transmite condoleanțele sale în special familiilor victimelor.

Ieri, colegul meu, Johannes Hahn, în calitate de membru responsabil al Comisiei, a avut ocazia de a vorbi cu dl Jardim, președintele regiunii autonome Madeira, care a afirmat că situația continuă să fie gravă. Totuși, serviciile de urgență regionale și naționale au situația sub control. În prezent, nu necesită sprijin din partea mecanismului de protecție civilă europeană.

Acestea fiind spuse, pagubele sunt atât de mari încât Madeira speră să obțină ajutor financiar de la Fondul de solidaritate al UE. În prezent, Comisia analizează toate mijloacele posibile de acordare de ajutor financiar UE pentru Madeira. În 2003, după îngrozitorul incendiu, am putut să acordăm Portugaliei ajutor de solidaritate în valoare de peste 48 de milioane de euro. Fondul de Solidaritate a fost creat în 2002 pentru a putea să acordăm ajutor financiar la nivelul UE pentru statele membre afectate de catastrofe naturale grave.

Totuși, mobilizarea Fondului de Solidaritate este supusă îndeplinirii anumitor criterii. Cea mai importantă cerință prealabilă este depunerea unei cereri de finanțare de către guvernul portughez. Permiteți-mi să vă reamintesc faptul că Regulamentul de instituire a Fondului de Solidaritate permite, în mod normal, mobilizarea fondului numai pentru catastrofele de mare amploare, pentru care costurile aferente pagubelor depășesc un prag de 0,6 % din venitul național brut al statului afectat. Pentru Portugalia, în prezent, acest lucru înseamnă că valoarea costurilor aferente pagubelor trebuie să depășească 958 de milioane de euro. Totuși, în condiții excepționale și cu respectarea unor criterii specifice, ajutorul poate fi acordat și pentru catastrofe mai reduse, „regionale”, în special dacă este afectată o regiune ultraperiferică, așa cum este Madeira. Deoarece Comisia nu deține, încă, informații suficiente despre amploarea pagubelor, este încă, prematur, să spunem dacă aceste condiții vor fi îndeplinite.

Autoritățile din Portugalia ar trebui, acum, să desfășoare o evaluare rapidă și amănunțită a pagubelor și să prezinte Comisiei o cerere în termen de zece săptămâni. Colegul meu, dl Hahn, se va întâlni vineri cu dl Pereira, ministrul de interne portughez, pentru a discuta măsurile care urmează a fi întreprinse. La 6 și 7 martie, dl Hahn va vizita Madeira pentru a analiza direct pagubele. Direcția Generală Politica Regională a Comisiei Europene va rămâne la dispoziție pentru a susține acțiunile necesare pentru a ajuta autoritățile din Portugalia să pregătească cererea.

Aș dori să vă reamintesc faptul că ajutorul financiar de la Fondul nostru de Solidaritate nu este plătit imediat. Fondul este un instrument de ajutor pentru ca statele membre să facă față consecințelor financiare ale catastrofelor; nu este un instrument urgent. Resursele Fondului de Solidaritate sunt asigurate cu ajutorul unei contribuții complementare din partea statelor membre, suplimentară bugetului normal. Prin urmare, este supusă aprobării Parlamentului European, cu alte cuvinte, aprobării dvs., și aprobării Consiliului, prin intermediul unui amendament. De la data cererii și până când ajutorul este plătit, întregul proces va dura câteva luni. Cu toate acestea, noi, Comisia, vom depune toate eforturile pentru a reduce cât mai mult procesul.

Fondurile structurale nu sunt disponibile pentru măsuri de urgență imediate. Ar putea acorda ajutor în legătură cu reconstrucția pe termen lung. Comisia va discuta cu autoritățile administrative din Portugalia opțiunile și eventualele amendamente rezonabile și necesare pe termen scurt privind programul.

Aș dori să vă asigur că Comisia va face tot ce îi stă în putere pentru a ajuta oamenii și autoritățile din Madeira să facă față acestei catastrofe naturale îngrozitoare.

Nuno Teixeira, în numele Grupului PPE. – (PT) Iau cuvântul astăzi, în această Cameră, cu vocea împovărată de neputința unei persoane care a trăit personal și a fost martorul tragediei care a lovit Madeira sâmbăta trecută. Evident, mă alătur sentimentului de durere și mâhnire care s-a abătut asupra familiilor celor 42 de victime despre care știm acum că au decedat, căroră le prezint condoleanțe pentru pierderea suferită.

Adevărata amploare a acestei catastrofe nu a fost încă calculată, având în vedere că echipele de căutare și de salvare, care lucrează fără întrerupere de sâmbătă, făcând eforturi supraomenești pe care le salut, ajung de-abia acum la populațiile cele mai izolate. Există temeri că numărul victimelor ar putea crește.

Scena este una a distrugerii masive, implicând pagube materiale semnificative provocate căilor de acces, drumurile și podurile fiind distruse în totalitate, precum și serviciilor esențiale cum sunt alimentarea cu apă și electricitate. Există peste 600 de persoane strămutate, care și-au pierdut casele și bunurile personale. Efectul economic și social al acestei catastrofe împiedică oamenii să revină la o viață normală. Totuși, acum trebuie să privim înainte. De asemenea, trebuie să transmitem persoanelor afectate un mesaj de solidaritate, de speranță și de încredere. Trebuie acordat ajutor, iar Uniunea Europeană și Parlamentul, în special, dețin un rol în aceasta, deoarece sunt esențiale în procesul de mobilizare a Fondului de solidaritate. De fiecare dată când suntem solicitați să intervenim, trebuie să facem rapid acest lucru, pentru că nu putem să le cerem persoanelor afectate să aștepte, în special atunci când au cel mai mult nevoie de noi.

Fac apel la Comisie și la președintele acesteia, dl Barroso și, în special, la Johannes Hahn, comisarul pentru politica regională. Salut planul domniei sale de a vizita în scurt timp Madeira și îi solicit să primească acest mesaj de speranță, de ajutor și de sprijin al reconstrucției, deoarece acum este momentul să reconstruim ceea ce, din păcate, natura ne-a răpit încă o dată. Am încredere deplină că vom obține acest lucru, deoarece, așa cum am fost învățat de imnul Madeirei, „oamenii din Madeira sunt umili, stoici și curajoși. Sunt oameni care au arat pământul printre roci; sunt eroi ai muncii în sălbăticia munților. Pentru Madeira, își vor onora istoria și, prin munca lor, se vor strădui și vor obține fericirea și gloria.”

Edite Estrela, în numele Grupului S&D. – (PT) În numele Grupului Alianței Progresiste a Socialiștilor și Democraților din Parlamentul European, doresc să prezint condoleanțele noastre familiilor victimelor și să exprim solidaritatea noastră față de persoanele afectate de tragedia care a lovit regiunea autonomă Madeira, din Portugalia, la data de 20 a acestei luni. Ploile torențiale, vânturile puternice și marea agitată au făcut centrul orașului turistic Funchal de nerecunoscut și au lăsat în urmă pustiu și moarte. A fost avariată puternic și infrastructura publică și privată, ca și mediul natural și patrimoniul cultural. Domnule comisar, estimările inițiale sugerează că valoarea pagubelor va depăși 1 miliard de euro și, prin urmare, acest lucru corespunde criteriilor Fondului de Solidaritate. Din păcate, există și zeci de morți care trebuie plânși, un număr considerabil de răniți și de persoane dispărute și sute de persoane fără adăpost. Imaginile distrugerii și suferinței au fost difuzate în toată lumea și nimeni nu a rămas indiferent. Din toate colțurile lumii au sosit manifestări de solidaritate.

Uniunea Europeană și Comisia Europeană trebuie, de asemenea, să-și demonstreze solidaritatea activă față de această regiune insulară ultraperiferică mobilizând urgent Fondul de Solidaritate pentru a reduce efectele sociale și economice majore și pentru a ajuta la reinstaurarea normalității în zona afectată.

Domnule comisar, închei adresându-vă următoarea întrebare: acest Parlament a aprobat deja modificări privind Fondul de Solidaritate. Nu sunt aceste modificări în vigoare? De ce nu se aplică?

Marisa Matias, în numele Grupului GUE/NGL. – (PT) Am început ședința plenară de astăzi cu un minut de reculegere. Acest minut de reculegere a avut două semnificații: în primul rând, solidaritate față de victimele catastrofei care a lovit Madeira și față de familiile acestora și, în al doilea rând, un tribut adus tuturor lucrătorilor care acordă în mod neobosit asistență acestor victime.

Totuși, un minut de reculegere ar trebui să ne facă să ne gândim și, de asemenea, să ne determine să ne gândim la lucrurile care depășesc îngrijorările noastre de aici. Ce s-a întâmplat în Madeira este un fenomen care va avea loc din ce în ce mai des. Schimbările climatice stau la baza apariției repetate a unor evenimente extreme și trebuie să găsim căi pentru a riposta la acestea. Nu putem evita catastrofele naturale, însă, în același timp, nu trebuie să le permitem pur și simplu să producă mereu efecte atât de tragice asupra vieților oamenilor. De aceea, trebuie să ne luptăm pentru politici de planificare și dezvoltare care au în vedere binele public. Totuși, domnule președinte, aș dori să închei cu un lucru care este mult mai important și care ne-a adus pe toți aici: Comisia Europeană, Parlamentul European și instituțiile europene trebuie să dețină capacitatea de a oferi o reacție rapidă la situațiile de urgență. În acest sens, sunt necesare resurse financiare și acțiune rapidă.

Nuno Melo (PPE). – (PT) Tragedia din Madeira a răpit multe vieți, a distrus proprietăți și a distrus aspectul unei insule portugheze care era mândră de frumusețea sa și pe care atât de mulți vizitatori din întreaga lume au avut posibilitatea să o vadă. Presupun că nimeni, nici chiar din Portugalia – de fapt, cu atât mai puțin din Portugalia – n-ar fi putut să fie pregătit pentru grozăvia imaginilor care erau difuzate în casele noastre în reportaje de știri succesive, despre oameni luați de ape, caselor care se prăbușeau, podurilor care cădeau și un întreg peisaj modificat prin forța naturii.

După cum se poate observa din declarațiile făcute aici, în ciuda tuturor lucrurilor, aceasta nu este o simplă tragedie care a avut loc în regiunea Portugaliei. Este o tragedie care a lovit violent o parte a Uniunii Europene care, din solidaritate, ar trebui să ofere fără rezerve ajutor. Aceasta ar trebui să ajute fără rezerve familiile victimelor care au decedat și oamenii care, pe neașteptate, au rămas fără nimic, și ar trebui să ajute la reconstrucția mediului construit, restituind insulei Madeira ceea ce i-a depozat natura. Domnule președinte, un lucru este sigur: a fost menționat aici mesajul imnului Madeirei, însă am tras concluzii și din imnul Portugaliei, care proclamă „eroi ai mării, popor nobil, națiune vitează”. Aceștia sunt oameni curajoși care, așa cum au demonstrat cu alte ocazii în istoria lor, au știut întotdeauna cum să îndrepte situația în favoarea lor în momente dificile și cum să depășească astfel de evenimente nefaste.

Se va întâmpla încă o dată și, de această dată, fără îndoială, prin solidaritatea și cu ajutorul întregii Uniuni Europene.

Constanze Angela Krehl (S&D). – (DE) Domnule președinte, cu siguranță, acesta nu este un motiv de dezbatere plăcut. Madeira a fost lovită de o catastrofă extraordinară și ne exprimăm condoleanțele față de familiile afectate. Uniunea Europeană trebuie să acorde asistență în această situație. Aici este necesară solidaritatea întregii Uniuni Europene și nu pot decât să reiterez ceea ce s-a afirmat deja. Îndemn Comisia să mobilizeze cât mai repede Fondul de Solidaritate pentru a putea fi acordat ajutor. Aș dori să solicit Comisiei să asigure faptul că reforma Fondului de Solidaritate, pe care Parlamentul a adoptat-o în urmă cu doi ani, este, în cele din urmă, pusă în aplicare, deoarece acest lucru ar permite acordarea asistenței pentru regiunile afectate mult mai rapid.

De asemenea, trebuie să privim spre viitor. În ultimii ani, Madeira a beneficiat de numeroase resurse provenind din fonduri structurale și va continua să beneficieze și în cursul următorilor doi ani. Aceste resurse trebuie utilizate pentru a lua măsuri de prevenire astfel încât să poată reduce consecințele îngrozitoare ale catastrofelor naturale și, prin urmare, și suferința. Uniunea Europeană trebuie să pună în aplicare acest lucru în regiuni și, prin urmare, și în Madeira.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Catastrofa din insula Madeira necesită măsuri de urgență și înseamnă acordarea unui ajutor financiar extraordinar acestei regiuni autonome. Acest ajutor ar trebui să fie direcționat către reconstrucția infrastructurii și a facilităților publice care au fost distruse sau deteriorate și, de asemenea, ar trebui să fie puse la dispoziția persoanelor afectate de diferitele aspecte ale tragediei, indiferent dacă sunt de ordin economic, social sau familial.

Tragediile nu sunt corecte; aproape întotdeauna, cei care au cel mai puțin sunt cei care pierd cel mai mult. Prin urmare, este important să-i identificăm și să îi despăgubim, în măsura în care este posibil, pe toți cei care și-au pierdut membri ai familiei, casele și mijloacele de existență. Evenimentele care au avut loc în Madeira ne-au demonstrat, în mod semnificativ, importanța consolidării cooperării și solidarității în Uniunea Europeană și în domeniul prevenirii catastrofelor. În acest moment, este important să creăm un cadru financiar de prevenire care consolidează și utilizează mecanisme cum sunt politica de coeziune, politica de dezvoltare rurală și politica regională, între altele, pentru a ajuta statele membre în punerea în aplicare a unor măsuri de protecție a oamenilor, a mediului și a economiei.

Danuta Maria Hübner (PPE). – Domnule președinte, aș dori să împărtășesc durerea resimțită de membrii Comisiei pentru dezvoltare regională pentru pierderile de vieți omenești îngrozitoare din Madeira și să exprim intenția noastră de a întreprinde tot ce ne stă în putință pentru a ajuta Madeira în aceste momente dificile. Bineînțeles, autoritățile naționale și regionale întreprind deja tot ceea ce le stă în putință pentru a reduce dificultățile întâmpinate de oameni și, în special, de cei care au rămas fără adăpost, iar noi așteptăm, de urgență, solicitarea acestora pentru ajutor european prin intermediul Fondului de Solidaritate al Uniunii Europene. Sunt sigură că aceasta va fi abordată cu maximă promptitudine de toate părțile competente.

Solicităm Comisiei Europene să își mobilizeze toate resursele și să revizuiască împreună cu autoritățile portugheze felul în care pot fi ajustate programele europene permanente pentru a ajuta regiunea. Permiteți-mi să subliniez că actualul Fond de Solidaritate prezintă, în continuare, limitări binecunoscute. În aprilie 2006, Comisia a adoptat o propunere de revizuire a regulamentului, care a fost apoi adoptată de Parlament în prima lectură în mai 2006. Deși utilitatea unui Fond de Solidaritate mai flexibil este incontestabilă, deși există necesitatea de a extinde domeniul său de aplicare astfel încât să acopere catastrofele neprevăzute provocate de om și acțiunile criminale, precum și pe cele naturale, Consiliul nu a putut să ajungă, din mai 2006, la o poziție comună privind revizuirea fondului.

În contextul evenimentelor îngrozitoare de la Madeira, observăm, mai clar ca niciodată, că avem nevoie de un Fond de Solidaritate care să poată răspunde în mod eficient provocărilor și să permită Uniunii să ofere ajutor prompt și eficient atunci când statele membre sunt victime ale unei catastrofe. Prin urmare, aș invita Președinția spaniolă să relanseze procesul de modificare a Fondului de Solidaritate, în acest mod făcând dovada faptului că spiritul solidarității europene adevărate rămâne în centrul acestui proiect european.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, catastrofele sunt, bineînțeles, și o consecință a încălzirii globale. Trebuie să depunem toate eforturile pentru a aborda aceste evoluții, cu care ne confruntăm tot mai frecvent. Prin urmare, ne întrebăm dacă ajutorul nu ar trebui acordat din Fondul de ajustare la globalizare, în special lucrătorilor din Madeira, deoarece, bineînțeles, au fost distruse probabil numeroase locuri de muncă, și dacă nu am putea să sprijinim întreprinderile mici și mijlocii în lucrările de reconstrucție. Am putea acorda o sumă considerabilă pentru a ajuta artizanii și sectorul serviciilor, în special.

Prin urmare, solicit Comisiei să analizeze dacă nu ar putea fi puse la dispoziție imediat resurse din Fondul de ajustare la globalizare.

Antigoni Papadopoulou (S&D). – (EL) Domnule președinte, îmi exprim și eu regretul profund pentru catastrofa biblică ce a lovit Madeira și sprijinul meu deplin pentru guvernul portughez. Sper că rezultatul tragic în ceea ce privește pierderea de vieți omenești și numărul de persoane dispărute nu se va agrava.

Planeta ne transmite un semnal de alarmă. Împreună cu nivelul violent de utilizare a pământului și cu dezvoltarea industrială, schimbările climatice demonstrează cât de vulnerabil este mediul. Inundațiile catastrofice din trecut din Germania și din țările Europei centrale și de est și incendiile din Grecia au lăsat răni încă nevindecate. Cu siguranță, catastrofele nu cunosc granițele statelor.

Prin urmare, invit Comisia Europeană să răspundă pozitiv la apelurile Parlamentului European privind acțiuni mai energice la nivel comunitar în ceea ce privește prevenirea catastrofelor naturale și a celor provocate de om, precum și a efectelor acestora.

De asemenea, solicit sprijin imediat pentru victimele din Madeira. Este foarte important să avem o politică comunitară eficientă și finanțare de urgență specială, precum și un pachet de măsuri pentru remedierea imediată a pagubelor, fără procese birocratice.

Transmit condoleanțe rudelor victimelor.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Familiile afectate de tragedia cu care se confruntă Madeira merită compasiunea noastră profundă și solidaritatea noastră deplină, prezentându-ne omagiile pentru numărul

de persoane decedate și rănite și pentru sutele de persoane strămutate. Mesajul de solidaritate și speranță pentru poporul regiunii autonome Madeira după această catastrofă îngrozitoare necesită măsuri rapide și proceduri extraordinare și simplificate, pentru a-i ajuta pe cei ale căror vieți și proprietăți au fost distruse.

Este necesar să mobilizăm Fondul de Solidaritate, însă este necesar și să folosim toate celelalte fonduri posibile prin intermediul unor măsuri de urgență care trebuie să ajungă rapid la familiile afectate de această catastrofă, pentru ca regiunea autonomă Madeira să poată reconstrui rapid întreaga zonă afectată. În aceste momente, primul lucru care trebuie luat în considerare este necesitatea punerii rapide în aplicare.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Domnule președinte, inundațiile tragice care au lovit regiunea autonomă Madeira ne reamintesc faptul că dezastrele naturale provocate de schimbările climatice, lipsa planificării și a infrastructurii și lipsa informațiilor și a promptitudinii pot determina tragedii omenești, cum s-a întâmplat aici.

Aș reaminti Parlamentului și faptul că, în urmă cu două zile, inundații masive au lovit alte zone ale Europei, cum sunt Bulgaria și regiunea Evros din Grecia, provocând pierderi de proprietăți.

De asemenea, aș reaminti Parlamentului că Directiva 2007/60/CE impune statelor membre ca, până în 2011, să desfășoare o evaluare preliminară a riscurilor de inundații pentru fiecare bazin și zonele costiere corespunzătoare de pe teritoriul lor.

Avem datoria să exercităm presiuni asupra guvernelor naționale pentru ca acestea să asigure faptul că respectiva directivă este preluată de statele membre. Totuși, Uniunea Europeană are și datoria – și nu cred că va exista cineva care să nu fie de acord – să dezvolte acțiuni și mai intensive în domeniul prevenirii catastrofelor naturale, în definitiv, în domeniul protecției vieții umane.

Andres Perello Rodriguez (S&D). – (ES) Domnule președinte, uneori din cauza incendiilor, uneori din cauza secetei și, uneori, din cauza unor inundații devastatoare cum sunt acestea, a devenit sudul Uniunii cea mai evidentă și mai nefericită demonstrație a consecințelor îngrozitoare ale schimbărilor climatice. Dacă am avea un observator european, acesta ne-ar arăta în mod clar faptul că aceasta este situația și, de aceea, combaterea schimbărilor climatice este foarte importantă.

Totuși, este important și să oferim acum, de urgență, ajutor Madeirei în această situație tragică, și Comisia este îndemnată să acționeze fără întârziere, în regim de maximă urgență.

Acestea sunt ocaziile în care Uniunea trebuie să arate că este eficientă, că sprijină și că este alături de cetățenii săi, în special de cei care au cea mai mare nevoie de ea.

Împreună cu deputații spanioli în Parlamentul European din partea Grupului Alianței Progresiste a Socialiștilor și Democraților din Parlamentul European, voi susține rezoluția privind ajutorul acordat dragului nostru vecin Portugalia și Madeirei. Îndemnăm Comisia să se alăture guvernului portughez fără întârziere, fără rezerve și fără a face economii în ceea ce privește resursele, pentru a reduce cât mai mult posibil consecințele dezastruoase ale acestei tragedii.

Seán Kelly (PPE). – Domnule președinte, de când eram un copil, prăjitura mea preferată a fost checul „Madeira” și, de când am descoperit că există o insulă minunată denumită Madeira, am o afinitate pentru ea. Astfel că, atunci când am aflat despre distrugerea de sâmbăta trecută, sufletul meu s-a îndreptat către oamenii de acolo, în special către prietenul meu Nuno Teixeira și către ceilalți colegi portughezi, deoarece, în zona mea, și noi am avut de suferit în urma unor inundații, chiar înainte de Crăciun.

Am fost foarte încântat să ascult atât cuvintele, cât și tonul comisarului întinzând mâna prieteniei către oamenii din Madeira în aceste momente îngrozitoare pentru ei, care, probabil, vor fi cunoscute ca „sâmbăta neagră”.

În sens mai larg, însă, cred că trebuie să analizăm criteriile de mobilizare a Fondului de Solidaritate. Dacă se bazează pe 6,6 % din PIB și pe 985 de milioane de euro, valoarea este prea mare, pentru că numeroase dintre aceste tragedii au un caracter extrem de local, cu toate că pot fi foarte distrugătoare.

Trebuie să analizăm acest lucru. Totuși, pe termen scurt, vom întreprinde tot ce ne stă în putere pentru Madeira și salut declarația comisarului în acest sens.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) În numele Grupului EFD, aș dori să-mi exprim solidaritatea față de locuitorii Madeirei și să îmi exprim convingerea fermă că ajutorul european pentru cei afectați va interveni mult mai

rapid în acest caz decât în cazul Haiti. Aș vrea să cred că, atât Comisia Europeană, cât și guvernul portughez, vor reacționa mai eficient la catastrofa naturală din Madeira decât în alte situații.

De asemenea, aș dori să sprijin colegii care solicită îmbunătățiri ale mecanismului de acordare a ajutorului UE în cazul catastrofelor naturale pentru ca ajutorul să poată fi acordat eficient și rapid.

Luís Paulo Alves (S&D). – (PT) Aș dori să transmit și eu un mesaj de sprijin către familiile și prietenii victimelor evenimentelor tragice de sâmbătă din insula Madeira.

În calitate de cetățean din Azore, portughez și european, trebuie să fac apel la Parlament și la Uniune pentru a face dovadă de solidaritate activă față de regiunea autonomă Madeira și față de poporul acesteia.

Solidaritatea este mai necesară ca niciodată în regiunile în care UE trebuie să își facă simțită prezența și, în special, în astfel de momente, este mai important să fie resimțită.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Doamnă președinte, în primul rând, permiteți-mi să-mi exprim compasiunea sinceră față de victime și de familiile afectate. În Austria, avem o zicală simplă: „cel care oferă rapid ajutor oferă de două ori mai mult ajutor.” Aceasta nu ar trebui să fie o problemă. Trebuie să găsim rapid fonduri din care să punem la dispoziție resurse și să oferim ajutor fără întârziere celor afectați. Vor fi necesare și analize.

Trăind într-o regiune muntoasă, înțeleg foarte bine ce s-a întâmplat aici. Aici au fost făcute greșeli similare celor care au fost făcute în țara noastră. Am desfășurat activități de aliniere și lucrări de inginerie hidraulică fără a lua în considerare natura și, din păcate, și canale, au apărut adevărate fluvii. Am urmărit aceste evenimente, care erau la ordinea zilei și în Austria în urmă cu doi sau trei ani, cu consternare, cu alte cuvinte, cu compasiune și înțelegere sinceră. Imediat după curățenie, după limitarea pagubelor, trebuie să lucrăm împreună pentru a corecta greșelile. Procedând astfel, ne oferim ajutorul. Noi am beneficiat de ajutor internațional atunci când am fost victime ale catastrofei majore provocate de o avalanșă la Galtür. Am avut nevoie de ajutor internațional pentru a putea să evacuăm un întreg sat și să salvăm oamenii și să îi transportăm în zbor departe de zonă. Acesta este un moment oportun pentru a transmite un semnal pozitiv și pentru a face dovadă de solidaritate europeană internațională, iar eu, personal, sunt pregătit să fac tot ce-mi stă în putere pentru a ajuta în acest sens.

Elisa Ferreira (S&D). – (PT) Doresc să-mi exprim și eu solidaritatea față de durerea oamenilor din Madeira și să implor instituțiile europene, în special Comisia, să deblocheze resursele disponibile și să întreprindă tot ce le stă în putere pentru a oferi ajutor. De asemenea, aș dori să subliniez că, atunci când au loc astfel de evenimente nefaste, este mult mai dificil să abordăm consecințele acestora dacă au loc în țări sărace și în regiuni sărace. Totuși, în cazul Madeirei, trebuie să luăm în considerare și faptul că baza economică a Madeirei a fost afectată din cauza dependenței de turism a acesteia, și, astfel, a suferit o dublă lovitură. Frumusețea sa naturală, căile de acces și calitatea vieții au fost distruse în totalitate. Prin urmare, situația este, cu adevărat, diferită atunci când ne confruntăm cu probleme de o asemenea gravitate în țările sărace și în regiunile sărace, în special în regiunile muntoase și cele turistice, cum este cazul Madeirei.

Prin urmare, este absolut esențial să nu mai așteptăm toate modificările pentru Fondul de Solidaritate care au fost solicitate și propuse și care au fost aduse din nou în discuție aici. Acestea trebuie puse în aplicare imediat, deoarece, având în vedere schimbările climatice, din nefericire, aceste evenimente vor apărea în mod repetat, în special în regiunile sărace ale Europei, pentru că acestea sunt cele care se confruntă cu ploi torențiale și secetă extremă în cursul verii.

Günther Oettinger, membru al Comisiei. (DE) Doamnă președinte, onorați membri, aș dori să vă mulțumesc pentru posibilitatea de a vă vorbi, aici, în Parlament, despre inundațiile din Madeira.

Ați lansat un apel impresionant către Comisie pentru a ajuta Madeira în situația actuală și pentru a face dovadă de un semn de solidaritate europeană. Comisia este pregătită să întreprindă acest lucru. În următoarele zile și săptămâni trebuie stabilit exact cum va întreprinde acest lucru, în strânsă cooperare cu autoritățile portugheze. Trebuie să respectăm normele Fondului și le vom respecta. Acolo unde stipulează un anumit grad de libertate, Comisia va folosi prevederile respective în beneficiul Madeirei. În primul rând, trebuie evaluate pagubele, iar apoi trebuie întocmită și depusă o cerere de finanțare. Aceasta este ordinea în care trebuie întreprinse lucrurile. Direcția Generală Politica Regională și colegul meu, comisarul Hahn, vor acorda consiliere și sprijin în acest sens.

Dna Estrela a solicitat o nouă modificare a directivei-cheie și a regulamentului Fondului. În urmă cu peste patru ani, Comisia a prezentat o propunere în acest sens, pe care Parlamentul a sprijinit-o. În prezent, se află

încă la Consiliu. Restrângând, totuși, subiectul, aş dori să spun că propunerile pe care le-am prezentat la data respectivă nu ar oferi oportunităţi de ajutor mai bune în acest caz. Este drept că prevenirea trebuie să rămână un domeniu de interes principal pentru politica noastră. Prin urmare, politica de coeziune este exact instrumentul care trebuie folosit.

Aş dori să vă asigur, încă o dată, că Comisia va face tot ce îi stă în putere ca să ajute oamenii şi administraţia din Madeira să depăşească acest eveniment îngrozitor.

PREZIDEAZĂ: DNA WALLIS

Vicepreşedintă

Preşedinta. – Dezbaterile a fost închisă.

Votul va avea loc în cadrul primei sesiuni din martie.

Declaraţii scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Maria Da Graça Carvalho (PPE), în scris. – (PT) Aş dori să exprim cele mai sincere regrete şi să transmit condoleanţe familiilor victimelor dezastrului care a lovit Madeira.

Aş dori să îmi exprim solidaritatea faţă de oamenii din Madeira, instituţiile acestei ţări şi guvernul regional. Fac un apel către instituţiile Uniunii Europene să dea dovadă de solidaritate, prin aplicarea rapidă şi flexibilă a Fondului de Solidaritate, cu precădere prin alocarea unei finanţări maxime, ținând cont de statutul special al Madeirei, de insulă şi regiune ultraperiferică a Uniunii Europene.

Solicit Comisiei Europene să aplice fondurile structurale – Fondul European de Dezvoltare Regională, Fondul Social European şi Fondul de Coeziune - prin intermediul unor proceduri rapide şi simplificate.

De asemenea, fac apel la bunăvoinţa Comisiei Europene să negocieze realocarea resurselor fondurilor structurale cu autorităţile competente în baza cadrului comunitar, luând în calcul acest dezastru.

José Manuel Fernandes (PPE), în scris. – (PT) Aş dori să transmit condoleanţe şi să îmi exprim solidaritatea faţă de oamenii din Madeira, instituţiile acestei ţări şi guvernul regional în urma evenimentelor tragice de *forţă majoră* care au avut loc în data de 20 februarie în regiunea autonomă Madeira şi care s-au soldat cu zeci de decesuri, dispariţii, refugiaţi, răniţi şi pagube materiale imense. UE trebuie să adopte în această situaţie măsuri de solidaritate rapide şi eficiente. Prin urmare, toţi cei implicaţi în procesul de alocare a Fondului de Solidaritate trebuie să dea dovadă de cea mai mare promptitudine, pentru direcţionarea cât mai rapidă a acestor resurse. De asemenea, este esenţial ca diferitele fonduri ale Uniunii Europene să fie puse la dispoziţie în mod flexibil, prin acordarea de avansuri, prin simplificarea procedurilor şi prin asigurarea unei rate mai mari de cofinanţare pentru a putea răspunde nevoilor regiunii autonome Madeira. Susţinem revizuirea Fondului de Solidaritate, aşa cum a fost deja solicitat de Parlamentul European. Acest fond trebuie să funcţioneze ca un fond de urgenţă, prin reducerea considerabilă a duratei procesului de alocare şi prin sporirea sumelor alocate.

Krzysztof Lisek (PPE), în scris. – (PL) Aş dori să transmit condoleanţe familiilor victimelor inundaţiilor şi alunecărilor de teren cauzate de ploile torenţiale care au afectat Madeira. Nu putem înşela natura şi, din moment ce nu putem preveni catastrofele naturale, trebuie să facem tot posibilul pentru a preveni efectele devastatoare ale acestora şi să venim în ajutorul victimelor. În caz de catastrofe naturale sau alte situaţii de criză, Uniunea Europeană trebuie să răspundă prompt şi eficient folosind resursele adecvate. În această privinţă, aşa cum am subliniat deja în amendamentele formulate în legătură cu proiectul de raport al dlui Danjean privind punerea în aplicare a Strategiei europene de securitate şi a politicii de securitate şi apărare comune, este esenţial să asigurăm funcţionarea eficientă a instrumentelor care ne permit să răspundem situaţiilor de criză, printr-o bună organizare a centrelor de comandă, în funcţie de specificitatea acţiunilor care trebuie luate în cadrul primului şi celui de-al doilea pilon. Buna planificare şi gestionarea eficientă a acestor centre vor permite luarea unor măsuri eficiente pe teritoriile statelor membre ale Uniunii Europene şi ale altor state care au nevoie de ajutor.

Uniunea Europeană are nevoie în primul rând de o mai bună coordonare a forţelor de salvare şi ale poliţiei, a forţelor armate şi a pompierilor. Trebuie să se ia în considerare şi folosirea unor unităţi speciale, precum Grupul polonez de căutare şi salvare din cadrul Serviciului Naţional de Pompieri, care este certificat de ONU.

22. Proiecte de investiții în infrastructura energetică din cadrul Comunității Europene (dezbateri)

Președinta. – Următorul punct pe ordinea de zi îl reprezintă raportul dnei Adina-Ioana Vălean, în numele Comisiei pentru industrie, cercetare și energie referitor la propunerea de regulament al Consiliului privind informarea Comisiei cu privire la proiectele de investiții în infrastructura energetică din cadrul Comunității Europene și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 736/96 (COM(2009)0361 – C7-0125/2009 – 2009/0106(CNS)) (A7-0016/2010)

Adina-Ioana Vălean, raportoare. – Doamnă președintă, apreciez într-un totală prezență dvs. la ședința plenară din această seară. Aș dori să mulțumesc tuturor raportorilor alternativi pentru discuțiile fructuoase și efortul depus pentru acest raport. Intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona conferă Uniunii Europene competențe sporite în domeniul politicii energetice. Consider că acesta este un domeniu în care, dacă există colaborare între statele membre, Europa poate asigura energie sigură, mai ieftină și eficientă pentru cetățenii săi. Împreună, putem reduce la minimum impactul unor evenimente imprevizibile precum criza gazului cu care s-a confruntat Europa iarna trecută.

Bineînțeles, Europa nu poate interveni în fluxul resurselor de gaz din afara granițelor sale sau soluționa astfel de dispute, însă ce putem face este să ne asigurăm că infrastructura noastră poate face față unui deficit de resurse de gaz sau unei lipse de aprovizionare cu gaze și putem să facem această piață mai transparentă și mai eficientă. Aceasta este una dintre cele mai importante priorități ale Europei. Anul trecut, am adoptat al treilea pachet energetic al cărui obiectiv este să asigure existența unei piețe energetice mai competitive și mai eficiente. Un regulament privind securitatea aprovizionării cu gaze este în prezent dezbătut în Parlament și votul de mâine referitor la regulamentul privind notificarea investițiilor în infrastructura energetică va contribui la creșterea transparenței și predictibilității pieței.

În acest context, cred că ar fi păcat să irosim ocazia pe care ne-o oferă acest nou instrument, neaplicând temeiul juridic corect prevăzut de articolul 194 din Tratatul de la Lisabona. Este un aspect instituțional, politic și juridic extrem de important. Acest regulament reprezintă mai mult decât un instrument pentru strângerea de informații; poate oferi și o imagine generală a investițiilor în infrastructura energetică, ca bază pentru dezvoltarea de politici. Astfel, în cazul în care Consiliul adoptă acest regulament folosind un temei juridic greșit, consider că Parlamentul ar trebui să aducă aceste fapte la cunoștința Curții de Justiție a Uniunii Europene și vreau să vă asigur că așa se va întâmpla.

Acum discutând pe fond; i-am mai spus acest lucru dlui Barroso, și o să vă spun și dumneavoastră, dle comisar Oettinger: Europa se află într-un moment de răscruce și prioritatea noastră acum mai mult ca niciodată ar trebui să fie susținerea companiilor noastre și crearea unui mediu propice pentru concurență. Prin urmare, avem nevoie de politici solide și cu precădere de o politică energetică mai puternică, pe care să ne putem baza. Scopul final este să asigurăm energie sigură și ieftină atât cetățenilor noștri, cât și companiilor noastre. În acest sens, sper că strângerea de informații nu va deveni un scop în sine. Trebuie să ne asigurăm că acest regulament nu va crea încă o povară birocratică pentru companii și că natura confidențială a informațiilor comerciale secrete va fi consolidată.

Trecând la un alt aspect, regret că grupurile PPE și S&D au formulat un amendament conform căruia companiile din UE trebuie să furnizeze informații privind investiții în proiecte din state terțe. Provoacă pe oricine să identifice în tratate temeiul juridic care să permită extrateritorialitatea în politica energetică. Mai mult, consider că ar trebui să dovedim mai întâi că știm ce s-a planificat la nivel european înainte de a ne uita în afara granițelor noastre. De asemenea, am observat tentația care există în această Cameră de a include totul în acest regulament. Cred că este o greșală. Pentru ca acest instrument să fie eficient, trebuie să ne concentrăm pe informații reale, pline de substanță, și pe evitarea unei birocratii excesive și asigurarea confidențialității pentru companiile noastre și pentru Comisie. Am încercat să obțin acest echilibru pe de o parte oferind Comisiei o imagine generală asupra unor posibile evoluții ulterioare și, pe de altă parte, asigurându-ne că această imagine este cât se poate de corectă.

De asemenea, avem nevoie de o anumită certitudine privind investițiile viitoare pentru a asigura un proces adecvat și solid de elaborare a politicilor. De asemenea, domnule Comisar Oettinger, aș dori să primesc asigurări. Vreau să evit scenariul în care Comisia, după strângerea informațiilor, începe să impună planuri de investiții și ajunge în cele din urmă să solicite companiilor să nu investească într-un loc, ci într-altul. Cu toate acestea, ar trebui să ofere soluții și stimulente companiilor pentru a face investiții neprofitabile pe termen scurt care ar putea fi necesare pentru a asigura securitatea aprovizionării cu gaze, în caz contrar vor continua să existe curențe.

Mă voi opri aici. Vă mulțumesc pentru timpul acordat și aștept comentariile dumneavoastră.

Günther Oettinger, membru al Comisiei. – (DE) Doamnă președintă, doamnă Vălean, onorabili membri, criza gazului de la începutul anului trecut ne-a arătat cât de important este ca Europa să aibă o infrastructură energetică care nu numai că promovează funcționarea pieței interne, ci și asigură solidaritate între statele membre și regiunile afectate, în eventualitatea unei crize. Prin urmare, este important să se aducă la cunoștința Comisiei ce noi proiecte de investiții sunt planificate sau în derulare și ce instalații vechi trebuie să fie scoase din folosință permanent. Astfel, propunem să dezvoltăm și să reorganizăm un instrument de informare care a apărut la momentul unei alte crize, și anume prima criză a petrolului.

Această propunere are ca scop extinderea domeniului de aplicare a regulamentului, cu precădere la sursele regenerabile de energie și CCS. Salutăm propunerile Parlamentului de a include domenii precum rețele de termoficare sau capacitățile de producție pentru gaze, cărbune sau petrol. De asemenea, dorim să luăm în calcul obligațiile de raportare existente, cu condiția ca informațiile disponibile în contextul analizelor care vor fi făcute de Comisie să poată fi folosite.

(Sunet întrerupt)

(Ședința a fost suspendată pentru scurt timp din cauza unor defecțiuni tehnice.)

Președinta. – Am dori să încercăm din nou și să vedem dacă funcționează în cazul limbii germane.

Günther Oettinger, membru al Comisiei. – (DE) Doamnă președinte, onorabili membri, am adus în discuție modul în care Comisia dorește să evalueze informațiile obținute de la statele membre în sensul acestui regulament. Vom analiza mai întâi dezvoltarea estimată a infrastructurii din punctul de vedere al schimbărilor privind cererea. Vom analiza dacă noile capacități estimate corespund previziunilor privind cererea sau dacă ne putem aștepta la un deficit.

În această privință, spre deosebire de regulamentul actual, ar fi important să se poarte discuții la nivel instituțional pe aceste teme. Prin urmare, Comisia propune, mai întâi, să publicăm un raport la fiecare doi ani privind dezvoltările structurale în infrastructura energetică. Aceasta va contribui la o mai mare transparență în rândul tuturor operatorilor de pe piață. În al doilea rând, am dori să avem o dezbatere politică cu Parlamentul și statele membre pentru a ajunge la o serie de concluzii. Aș dori să subliniez acest ultim aspect, deoarece un lucru este clar: regulamentul în sine este un instrument pentru colectarea și strângerea de informații pentru a vedea dacă se impune luarea unor acțiuni. Modul în care asigurăm acest lucru trebuie tratat în contextul inițiativelor specifice ale politicii energetice.

Și ajung acum la aspectul care vă interesează, doamnă Vălean, pe dvs. și întreaga Cameră, și anume noul articol 194 din Tratatul de la Lisabona și aplicarea sa. Pentru noi toți – Parlamentul, Consiliul și Comisia – acest articol reprezintă atât o ocazie, cât și o obligație de a defini politica energetică a UE în strânsă colaborare – cu alte cuvinte, împreună cu Parlamentul European în mod special. În calitate de nou comisar pentru energie, aș dori să implic această Cameră în luarea măsurilor ulterioare cât mai mult posibil și de la bun început. Cu toate acestea, actul juridic la care se referă dezbaterea de astăzi are în vedere doar colectarea și evaluarea informațiilor din sectorul energetic și, prin urmare, se bazează, conform interpretării Comisiei, pe articolele 337 și 187 din Tratatul Euratom. Conținutul regulamentului respectă ambele articole de drept primar și, în conformitate cu jurisprudența, alegerea temeiului juridic pentru dreptul secundar trebuie corelată cu criteriile măsurabile referitoare la conținut.

Nicio politică energetică nu este stabilită doar prin colectarea și evaluarea informațiilor; din acest motiv consider că este nevoie de o decizie în această privință. Rog înțelegere în acest sens.

Marian-Jean Marinescu, în numele grupului PPE. – Domnule comisar, ați încercat să explicați motivul pentru care nu lucrăm în codecizie. Rămân și eu la aceeași părere ca și colega mea, dna Vălean, raportorul acestui raport, că ar fi fost bine ca acest regulament să se discute în codecizie.

Noul regulament este un instrument legislativ foarte important pentru piața energetică a Uniunii Europene. Această analiză ar trebui să completeze strategiile naționale și regionale și să contribuie la consolidarea securității energetice prin identificarea eventualelor lacune și riscuri în materie de infrastructură și investiții, în vederea asigurării unui echilibru între cererea și oferta în domeniul energetic.

Cred că propunerea Comisiei include câteva neclarități care cred că au fost rezolvate prin amendamentele depuse, cum ar fi problema publicării datelor din domeniul energetic trimise de către statele membre, aceste

date trebuie să fie agregate la nivel național și regional. În felul acesta se evită dezvăluirea de informații sensibile din punct de vedere comercial.

O altă problemă este a clarificării a ceea ce se înțelege prin „organism specific”, respectiv un organism însărcinat cu pregătirea și adoptarea la nivel comunitar a unor planuri multianuale de dezvoltare și investiții în infrastructura energetică, problema evitării dublării de colectare a acestor date și a determinării momentului în care un anumit proiect trebuie raportat, respectiv după ce autoritățile au primit cererea de autorizație de construcție.

Un alt aspect deosebit de important este problema monitorizării în țările terțe a investițiilor europene care au un impact pe piața europeană a energiei. Cred că investițiile în țări terțe, investiții atât guvernamentale, cât și cele făcute de companii naționale care au un efect important pentru piața energetică trebuie raportate în cadrul acestui regulament

Adam Gierek, în numele Grupului S&D. – (PL) Doamnă președintă, integrarea europeană, securitatea și solidaritatea energetică necesită gestionarea comună a investițiilor în toate statele membre, ca parte a unei infrastructuri energetice înțeleasă în sens larg și, cu precădere, a infrastructurii de transmisie. Soluțiile optime pentru investiții în acest domeniu necesită informații obiective despre condiția infrastructurii din fiecare sistem național, precum și informații care sunt esențiale pentru efectuarea unui studiu privind integrarea europeană ulterioară.

Este important ca aspectul concurenței pe piața unică de produse și servicii, care este influențat în principal de costul energiei din fiecare stat membru, și nevoia de a păstra confidențiale secretele comerciale, să nu pună în umbră sau să împiedice procesele de integrare. Să păstrăm secret doar ceea ce trebuie să rămână secret – facilitățile infrastructurii militare.

Acest aspect este important în primul rând pentru că deciziile referitoare la investiții precum acesta, de exemplu construirea unui gazoduct nordic sau sudic, nu trebuie să fie măsuri pur egoiste luate în interesul a câtorva state membre. Haideți să stabilim un plan de infrastructură complex și pe termen lung pentru întreaga Uniune, care să se bazeze pe principiile cooperării, încrederii și solidarității. Din nefericire, regulamentul actual va îndeplini acest deziderat doar într-o anumită măsură și eu consider că ar trebui să includă, de exemplu, și prioritățile statelor membre.

Lena Ek, în numele Grupului ALDE. – (SV) Doamnă președintă, sunt foarte mulțumită de angajamentul luat de Comisie privind promovarea bunelor practici și îmbunătățirea eficienței energetice pe piața energetică a Uniunii Europene. Eficiența energetică este vitală pentru crearea de locuri de muncă și prosperitate în Europa și este esențială pentru a atinge obiectivul de 2 °C. Cele două condiții prealabile principale în acest sens sunt rețele energetice inteligente și o piață internă liberă și funcțională pe plan energetic. Bineînțeles, ambele condiții prealabile necesită o bună cunoaștere a infrastructurii și pieței actuale de către Comisie – și tocmai la aceasta se referă propunerea.

Cu toate acestea, aparatul birocratic care se ocupă de aceste informații trebuie să fie eficient. Trebuie să evităm divulgarea informațiilor și trebuie să se comunice acele informații necesare pentru a atinge obiectivele stabilite. Pentru a asigura o piață funcțională, este deosebit de important ca informațiile strânse de la întreprinderile europene să fie protejate pentru a evita tulburarea pieței. Voi susține raportul autoarei și solicit Camerei să respingă propunerile incredibil de birocratice formulate de Grupul Verts/ALE.

După cum am menționat anterior, obiectivele propunerii sunt deosebit de importante – atât de importante încât li s-a conferit un temei juridic separat la articolul 194 din Tratatul de la Lisabona, în care sunt practic enumerate cuvânt cu cuvânt. Prin urmare, participarea deplină a Parlamentului European în cadrul procedurii legislative ordinare în conformitate cu acest tratat ar trebui să fie ceva firesc. Orice altceva nu ar fi demn de noi și ar reprezenta un început incredibil de prost al cooperării care trebuie să existe între Parlament și Comisie pentru a avea o piață energetică internă care să funcționeze.

Yannick Jadot, în numele Grupului Verts/ALE. – (FR) Domnule comisar, este bine că doriți să dezbaterem rezultatele acestui instrument în fața Parlamentului, însă principalul lucru care trebuie respectat în legătură cu Parlamentul European este procedura legislativă ordinară. Acest instrument va fi util, însă ar putea fi mai operațional, mai eficient și mai transparent.

Ar fi mai eficient în special dacă ar lua în considerare toate sursele de energie descentralizate. Nu înseamnă să se numere orice panou solar, dar există la nivelul fiecărui stat membru informații pe care le-ați putea colecta pentru a vedea ce contribuții aduc toate planurile de energie descentralizate. Vorbind de democrație

și de transparență, am fost surprins să aud răspunsul colegului liberal referitor la „birocrăție”. Acest instrument trebuie să fie transparent, trebuie să fie dezbătut și Comisia trebuie să consulte toate părțile interesate, uniuni și asociații, pentru a da doar câteva exemple. În final, contribuabilii au un aport considerabil în efortul de tranziție energetică și este important să avem informații despre finanțare, pentru a ști exact cum finanțează contribuabilii tranziția energetică în Europa. Sper că amendamentele propuse vor fi adoptate de un număr mare de membri mâine, de mai mulți decât sunt prezenți în această seară.

Evžen Tošenovský, în numele Grupului ECR. – (CS) Propunerea referitoare la informările periodice cu privire la proiectele de investiții în domeniul infrastructurii energetice din UE ridică semne de întrebare. Va implica organisme ale UE în domeniul relațiilor concurențiale dintre companii care sunt, în cea mai mare parte, private. Consider că această propunere comportă două aspecte. Primul se referă la conținutul acestor informații obligatorii, cu precădere la domeniul de aplicare și date specifice. Al doilea se referă la nivelul de confidențialitate și obligația Comisiei de a asigura confidențialitatea.

Consider cu tărie că informațiile care trebuie comunicate trebuie să fie de tip descriptiv, oferind o imagine generală a rețelilor de energie și a dezvoltării lor în timp. În acest mod, Comisia va avea o imagine suficientă despre legăturile dintre anumite state și, în același timp, o imagine suficientă despre rețelele existente și perspectivele de viitor. De asemenea, urmând acest fir, ne putem întreba ce ar face Comisia dacă ar fi convinsă că există o capacitate insuficientă într-o anumită zonă sau dacă, din contră, există o capacitate excesivă. Dacă am avea un nivel suficient de informații cu caracter general, am putea elimina problema unor discuții delicate privind păstrarea confidențialității asupra anumitor planuri strategice ale companiilor energetice.

Jaroslav Paška, în numele Grupului EFD. – (SK) Evenimentele din ultimii ani ne-au arătat că securitatea energetică a Uniunii Europene este mai mult o dorință decât realitate.

Sistemele energetice ale statelor membre ale Uniunii Europene nu sunt nici suficient de compatibile, nici suficient de interconectate. Din acest motiv, numeroase state s-au găsit în situația de a fi private de căldură și gaze la începutul anului trecut, în ciuda solidarității și bunelor intenții ale Uniunii Europene. Va fi nevoie de luarea unor inițiative importante de către Comisie pentru a rectifica această situație și, prin urmare, Comisia Europeană trebuie să primească informații adecvate și detaliate, atât de la statele membre, cât și de la sectorul privat.

Din aceste motive, putem considera propunerea de regulament a Consiliului privind notificarea proiectelor de investiții în infrastructura energetică ca un pas firesc și necesar în procesul de extindere a politicii energetice a Uniunii, ca răspuns la evoluțiile actuale în domeniul aprovizionării cu energie în UE. Propunerile de amendamente incluse în raport la acest moment al programului îmbunătățesc terminologia folosită în regulament și, prin urmare, consider că se cuvine să le susținem.

Amalia Sartori (PPE). – (IT) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, raportul excelent al dnei Vălean aduce câteva argumente logice cu care sunt de acord.

În primul rând, este vorba despre cerința de a garanta un nivel optim de securitate a datelor și informațiilor solicitate în propunere, îndeosebi siguranța acelor date cărora operatorii economici le acordă o importanță sporită. În al doilea rând, este vorba despre condiția găsirii unei posibilități de centralizare a datelor și la nivel regional extins, dat fiind faptul că nivelul național nu este uneori deloc relevant. În al treilea rând, notificarea ar trebui să aibă un scop practic și să vină în completarea analizei dezvoltării sistemului de gaze european.

Din acest motiv, Comisiei ar trebui să-i revină obligația de a discuta cu statele membre și cu operatorii din sector analizele pe care le-a întreprins. Comisia și-a luat acest angajament față de noi.

Trebuie, de asemenea, să evităm cu succes dublarea activității pe care operatorii economici, autoritățile de reglementare naționale și statele membre trebuie să o desfășoare în scopul definirii planurilor naționale care au ca obiectiv protejarea siguranței aprovizionării, cu referire exactă la infrastructura gazelor, și să garanteze, de asemenea, în cazul în care operatorii hotărăsc să-și schimbe planurile de investiții, că aceștia nu vor fi sancționați în niciun fel.

Voi încheia atrăgându-vă atenția asupra articolului 1 alineatul (2) din propunere, unde sunt discutate limitele notificării. De asemenea, trebuie luat în considerare faptul că multe proiecte nu trec de stadiul de planificare. Cel mai bun rezultat în limita posibilului s-ar putea obține dacă notificarea ar privi numai acele proiecte care au obținut autorizațiile și permisele necesare sau acelea pentru care s-a luat o decizie finală de investiție.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). - Aș dori să încep prin a felicita raportorul pentru munca depusă. Tratatul de la Lisabona întărește competențele Uniunii Europene în domeniul politicii energetice. Securitatea energetică

a Uniunii și solidaritatea dintre statele membre în situații de criză de energie sunt esențiale pentru politica energetică a Uniunii. Regulamentul de față stabilește un cadru comunitar pentru notificarea Comisiei cu privire la datele și informațiile privind proiectele de investiții în infrastructura energetică în domeniul petrolului, gazului, energiei electrice, a biocombustibililor, precum și proiectele pentru stocarea geologică a carbonului emis în sectorul energetic.

Astfel, Comisia va putea veni cu propuneri pentru o mai bună utilizare a capacităților existente și pentru identificarea de soluții în situații de criză de energie. Regulamentul nu trebuie să încarce semnificativ sarcinile administrative pe care le au companiile energetice. Consider, însă, că acest regulament ar trebui să se aplice și întreprinderilor europene care investesc în proiecte de infrastructură energetică din țări și care sunt direct legate de rețelele energetice ale unuia sau mai multor state membre sau au un impact semnificativ asupra acestora. De aceea, sper că amendamentul 74 mâine va întruni o majoritate

Roger Helmer (ECR). – Doamnă președintă, unele dintre amendamentele pe care le dezbaterem în această seară ilustrează obsesia noastră maniacă pentru sursele de energie regenerabilă. Continuăm să vorbim despre importanța reducerii emisiilor de CO₂, în ciuda faptului că teoria încălzirii globale provocate de om se năruiește văzând cu ochii.

Dacă însă am lua în serios ideea reducerii emisiilor de CO₂, ar trebui, cu siguranță, să favorizăm centralele nucleare, și nu sursele de energie regenerabilă. Am ales să venim cu stimulente care denaturează în mod vădit piața în favoarea energiei regenerabile și în detrimentul centralelor nucleare.

Europa are nevoie de capacitatea de generare bază competitivă, de încredere, unitară, cu încărcătură minimă, pe care o furnizează energia nucleară. Între timp, nu ne putem baza pe bietul țărâit intermitent al curentului electric de la turbinele eoliene pentru alimentarea industriilor europene.

Multe state europene, inclusiv țara mea, se confruntă cu eventualitatea unei crize a energiei spre sfârșitul acestui deceniu, acest lucru fiind în parte rezultatul Directivei privind limitarea emisiilor în atmosferă a anumitor poluanți provenind de la instalații de ardere de dimensiuni mari. Dacă nu luăm inițiativa să construim centrale puternice, și mă refer aici la centrale nucleare și pe cărbune, ne vom trezi că ni se ia lumina.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Problema energiei și a rețelei energetice reprezintă o chestiune de importanță majoră pentru viitorul economiei europene. Importanța securității energetice este discutată în nenumărate documente, dezbateri și reuniuni. Însă cuvintele și declarațiile pot duce la soluții clare și efecte cuantificabile numai în condițiile în care asigurăm un nivel adecvat de finanțare a investițiilor planificate. Potrivit unui raport al Exxon Mobil, una dintre cele mai mari companii energetice din lume, cererea de energie la nivel mondial va crește cu aproximativ 1,2 % anual, astfel încât, până în anul 2030, cererea va crește cu aproximativ 35 %.

Cererea de gaze naturale, care vor deveni cea de-a doua sursă de energie în ordinea importanței, va crește cu până la 1,8 % anual. În prezent, lumea folosește puțin peste 3 miliarde de m³. În 2030 va avea nevoie de aproximativ 4,3 miliarde de m³. O consecință a intensificării nevoii de gaze a Europei va fi creșterea dependenței față de importul acestei surse de energie, de la 45 % în 2005 la 70 % în 2030. În aceste condiții, sprijinul financiar acordat de Comunitatea Europeană rețelei de energie necesită o abordare strategică.

În situația economică și financiară actuală, este foarte greu să găsim investitori pentru multe proiecte. Aceste proiecte nu vor putea continua decât cu sprijin adecvat din partea Uniunii Europene. Ar trebui să aibă prioritate acele proiecte care se concentrează pe nevoile transfrontaliere și care contribuie la dezvoltarea de noi tehnologii deosebit de importante pentru nevoile energetice viitoare ale Europei. Aceste proiecte vor duce la eliminarea diferențelor în materie de conexiuni între sistemele Uniunii Europene și vor face posibilă pe mai departe folosirea optimă a surselor de energie de care Uniunea Europeană dispune.

Seán Kelly (PPE). – Doamnă președintă, această problema este importantă din cel puțin trei motive: în primul rând, trebuie să ne gândim la securitatea energetică, pentru că va veni vremea când combustibilii fosili se vor termina, în al doilea rând, obiectivele în domeniul schimbărilor climatice pentru 2020 sau, potrivit estimărilor unora, 2020 sau chiar 2025 și, în al treilea rând, este foarte important să nu ne mai bazăm pe combustibilii fosili care provin din regimuri uneori instabile sau dictatoriale.

Așadar, timpul nu este de partea noastră, și unul din aspectele care solicită atenție mărită este acela al inovației și cercetării. Și în această privință mă preocupă problema dublării.

Am aflat recent că există 45 de grupuri diferite care cercetează bacteria salmonella. Dacă așa ceva are loc în cazul bacteriei salmonella, în cazul energiei regenerabile ne putem aștepta la 450 de grupuri de cercetare, de exemplu, unul pentru energia eoliană, unul pentru energia solară, altul pentru energia valurilor și mareelor.

Așadar, aș vrea să adresez o întrebare Comisiei în legătura cu planurile sale pentru coordonarea cercetării în acest domeniu, pentru ca resursele să fie folosite eficient în scopul obținerii tehnologiei de care avem nevoie.

Ioan Enciu (S&D). - O felicit pe dna Vălean pentru raport. Aș dori să subliniez câteva aspecte privind importanța investițiilor în infrastructură: dezvoltarea continuă a infrastructurii energetice este singura metodă de a face față societății în schimbare. Dezvoltarea rețelelor actuale, precum și investiția în noi tipuri de rețele adaptate resurselor de energie inovatoare este un punct esențial, menit să faciliteze accesul la energiile noi atât pentru populație, cât și pentru industrie.

La ora actuală, colaborarea regională în domeniul energiei există *de facto*, ea trebuie însă întărită prin reguli clare. Solidaritatea dintre statele membre trebuie să se transforme din noțiune în realitate. Creșterea investițiilor în sistemele informatice de monitorizare și raportare a stocurilor de combustibil în timp de criză este, de asemenea, importantă.

În încheiere, doresc să precizez că investițiile, soluțiile TIC în sectorul energetic reprezintă cheia dezvoltării unei economii eficiente din punct de vedere energetic cu emisii reduse de carbon

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Tratatul de la Lisabona, care a consolidat prerogativele Uniunii Europene în domeniul politicii energetice, ar trebui exploatat în mod activ pentru depășirea dificultăților și prevenirea eventualelor probleme pe piața energiei.

Furnizarea de informații în legătură cu proiectele de investiții în infrastructura energetică vor fi de ajutor în identificarea decalajului dintre cerere și ofertă în acest sector și, prin urmare, vor contribui, de asemenea, la elaborarea unei mai bune politici energetice comune în spiritul solidarității, apropiind astfel statele membre pe piața energiei. În lumina celor prezentate anterior, sunt de acord cu necesitatea strângerii de informații riguroase și adecvate despre investițiile planificate, astfel încât Uniunea Europeană să poată lua decizii informate în legătură cu politica energetică pe baza unei imagini integrate și a situației predominante din statele membre.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Garantarea aprovizionării stabile și neîntrerupte cu energie a devenit o prioritate pentru guvernele statelor comunitare, dar și pentru Comunitate în ansamblul ei. Comisia Europeană are o responsabilitate specială în acest sens; aceasta trebuie ca, prin intermediul acțiunilor sale, să asigure Comunității rezerve de energie prin dezvoltarea și monitorizarea funcționării corecte a pieței europene a energiei.

Unul dintre mecanismele politicii multidimensionale în domeniul energiei a Comisiei ar trebui să fie sprijinul acordat proiectelor de investiții eficiente în sectorul energetic. Comisia ar trebui să efectueze cu regularitate analize și cercetări. Analizele trebuie să se bazeze pe informații despre proiectele de investiții în infrastructura energiei a fiecărui stat în parte; accentul nu trebuie să cadă numai pe dotările folosite în prezent, ci și pe analiza proiectelor de investiții al căror scop este creșterea diversificării atât a surselor de material energetic brut, cât și a modului în care acestea sunt transportate și procesate. Când Comisia va dispune de analize de acest fel din toate statele comunitare, va putea să aleagă strategia care este cea mai avantajoasă pentru piața europeană a energiei.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Doamnă președintă, domnule comisar Oettinger, una dintre problemele cheie din sectorul energetic este reprezentată, desigur, de stocarea energiei. Consider că, în ceea ce privește securitatea aprovizionării, trebuie să analizăm în profunzime problema stocării. Acest aspect reprezintă o provocare importantă mai ales în ceea ce privește energia regenerabilă.

Pe de altă parte, trebuie, de asemenea, să construim rețele inteligente. Cu cât dispunem de o cantitate mai mare de energie regenerabilă, cu atât mai multe șanse avem să obținem un mediu în care energia este utilizată în mod semnificativ mai eficient de către rețele inteligente, care să motiveze în cele din urmă gospodăriile să folosească moduri inteligente de înregistrare a consumului, în scopul reducerii atât a acestuia, cât și a costurilor asociate acestuia. Creșterea eficienței va juca un rol cheie în viitor, nu numai în producția de energie, ci și în consumul acesteia.

Günther Oettinger, membru al Comisiei. – (DE) Doamnă președintă, onorați membri, aș vrea să vă mulțumesc pentru sugestiile dvs. interesante de îmbunătățire. Comisia va face demersuri pentru a se asigura că o bună parte din aceste sugestii vor fi luate în considerare de către statele membre în varianta finală a legislației.

Comisia este conștientă de natura confidențială a informațiilor legate de proiectele planificate. De aceea, suntem de acord cu propunerile acestei Camere de a publica numai date strânse în prealabil la nivelul fiecărui stat membru. Datele vor fi apoi centralizate la nivel european în așa fel încât să nu se poată trage concluzii privind companii individuale și politicile de afaceri ale acestora. Acest aspect este important în cazul în care există o singură companie care lucrează la nivel național într-un anumit sector energetic.

Așa cum am mai menționat, suntem de acord cu extinderea domeniului de aplicare la sectorul capacităților de producție a petrolului, gazelor și cărbunelui. Nu doresc să ascund faptul că statele membre nu agreează foarte tare această propunere, însă își iau angajamentul să ia în considerare includerea acestor sectoare în următorii cinci ani.

Indiferent de interpretările diferite pe care le dăm temeiului juridic al regulamentului, pot să vă asigur că scopul Comisiei este să țină o dezbatere amplă în ceea ce privește infrastructura. Noua infrastructură, precum și instrumentul nou de solidaritate pe cale de dezvoltare, menit să fie o continuare a ajutorului financiar comunitar alocat rețelilor de energie transeuropene, vor oferi cadrul favorabil acestui aspect, la fel ca și rapoartele Comisiei privind progresul punerii în aplicare a programului de redresare economică în ceea ce privește beneficiile proiectelor de energie.

Adina-Ioana Vălean, raportoare. – Doamnă președintă, aș vrea să mulțumesc comisarului și colegilor dumnealui pentru contribuția interesantă pe care au avut-o în această dezbatere.

Câteva cuvinte de încheiere - sau cel puțin concluzia mea. În primul rând, aș vrea să subliniez încă o dată faptul că politicile ar trebui desigur să nu interfereze cu piața. Să nu uităm că economia Europei este una de piață și politicile sunt menite numai să corecteze slăbiciunile pieței.

În al doilea rând, eu rămân convinsă că nu trebuie să utilizăm acest regulament pentru a verifica corectitudinea punerii în aplicare a altor regulamente sau să includem informații exhaustive; nu este un exercițiu de statistică. Trebuie să limităm strângerea de informații la un anumit grad de relevanță; în caz contrar, își va pierde utilitatea, copleșit de un volum impresionant de date. Iar acest regulament nu se referă la crearea unei politici privind sectorul gazelor sau al energiei regenerabile.

În cele din urmă, aș vrea să transmit colegei mele, Lena Ek, speranța că datele centralizate pe care le vom culege în urma acestui regulament ne vor ajuta să abordăm mai inteligent problemele energetice și că va fi în interesul tuturor.

Președinta. – Dezbateră a fost închisă.

Votul va avea loc joi, 25 februarie 2010.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Paolo Bartolozzi (PPE), în scris. – (IT) Aș vrea să felicit Comisia Europeană pentru prezentarea în fața Consiliului a regulamentului modificat privind proiectele de investiții în infrastructura energetică în Uniunea Europeană.

Acest raport îmbogățește conținutul în mod semnificativ și într-o manieră actualizată, și aceasta din două motive. Primul motiv este furnizarea de informații transparente privind securitatea și confidențialitatea datelor cu grad sporit de importanță pe care Comisia trebuie să le primească periodic pentru a gestiona eficient politica în domeniul energiei. Raportul este în conformitate cu Tratatul de la Lisabona, în care se acordă o atenție deosebită acestei politici, prin întărirea și coordonarea metodelor sale și a investițiilor necesare în acest sector.

Faptul că Summitul de la Copenhaga nu a reușit să mulțumească liderii politici mondiali arată că strategia politicilor care trebuie urmate trebuie modificată. Parlamentul European acordă o atenție deosebită acestei probleme în scopul supravegherii investițiilor de energie în construcția, transportul și stocarea produselor energetice asociate, pentru satisfacerea industriilor producătoare și distribuitoare și, implicit, pentru protejarea sănătății consumatorilor.

Al doilea motiv este acela că, de vreme ce Uniunea Europeană se confruntă cu un deficit de produse energetice, iar cererea la nivel intern - precum importul - este în perpetuă creștere, politica Uniunii Europene în domeniul energiei trebuie să se concentreze pe diversificare, securitatea aprovizionării și eficiența energetică

Elena Băsescu (PPE), în scris. – Principiul solidarității trebuie să stea la baza elaborării politicilor energetice ale Uniunii Europene. Dacă statele membre lucrează împreună, pot asigura o aprovizionare mai sigură, mai

ieftină și eficientă a cetățenilor și companiilor cu resurse energetice. Este foarte important ca Uniunea Europeană să aibă o infrastructură energetică care să permită statelor membre să colaboreze pentru a reduce problemele ce apar în cursul unor crize energetice. Acest regulament va pune la dispoziția Comisiei Europene informații despre structurile energetice, astfel încât aceasta să dobândească o privire de ansamblu. Sunt incluse atât date despre infrastructurile petroliere și de gaze naturale, cât și cele referitoare la energii regenerabile. După colectarea acestor informații se pot evidenția deficiențele sistemului energetic european și apoi se pot propune măsuri pentru ca acestea să fie corectate. Măsurile luate la nivel european trebuie să vină în completarea strategiilor naționale și regionale. Consider că este foarte important să asigurăm confidențialitatea informațiilor comerciale colectate. De asemenea, este importantă și monitorizarea acelor investiții europene în țări terțe care au un impact major pentru piața energetică din UE.

Sergio Berlato (PPE), *în scris.* – (IT) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, propunerea de regulament privind proiectele de investiție în infrastructura energetică pe teritoriul Comunității Europene, este un instrument important pentru promovarea unei politici energetice eficiente la nivelul Uniunii Europene.

Sprijin raționamentul care stă la baza propunerii, și anume nevoia de a defini un cadru consecvent și atotcuprinzător pentru dezvoltarea investițiilor în infrastructura energetică în Uniune, lucru care îi va permite Comisiei să monitorizeze gradul de dezvoltare al proiectelor de investiții planificate pentru sectorul energetic.

Monitorizarea este, într-adevăr, crucială pentru a garanta că politica elaborată pentru a sprijini proiectele este una transparentă, cu condiția ca povara administrativă resimțită de companiile mici și mijlocii – motorul economiei UE – să fie redusă la minim.

Consider că este un lucru pozitiv faptul că s-a ajuns la un compromis în ceea ce privește asigurarea faptului că datele operatorilor de pe piață vor fi primite și procesate de către Comisie garantându-se confidențialitatea cuvenită. Proiectele de investiții în infrastructura energetică sunt cruciale dacă ne dorim să realizăm o piață a energiei liberă și, prin urmare, competitivă.

Iată de ce fac apel la Comisie să furnizeze periodic, pe baza datelor culese, o analiză privind dezvoltarea structurală a sectorului energetic, pentru a identifica toate zonele cu potențial de îmbunătățire de pe piață, dar și obstacolele care îi împiedică funcționarea normală.

András Gyürk (PPE), *în scris.* – (HU) Nu trece nicio zi fără ca un stat membru sau o companie importantă să nu anunțe planuri majore de investiții în sectorul energetic. Diverse conducte de gaze, parcuri pentru energie eoliană situate în zonele de coastă și zeci de centrale electrice sunt în faza de schiță. În același timp, însă, coordonarea dintre viitoarele investiții lasă mult de dorit. Doar acest lucru ar fi un motiv suficient pentru a sprijini regulamentul prezentat, care ar consolida într-o structură unificată toate obligațiile privind notificarea investițiilor energetice care le revin statelor membre. Regulamentul care urmează a fi adoptat permite armonizarea investițiilor regionale și sprijină planificarea în comun, consolidând, astfel, sectorul energetic și securitatea aprovizionării.

În ceea ce privește cerințele din propunere referitoare la notificarea investițiilor, consider că este important ca acestea să nu reprezinte o povară administrativă suplimentară pentru statele membre. Trebuie să ne asigurăm că metoda folosită pentru notificarea investițiilor corespunde normelor adoptate anterior. Merită reamintit faptul că piața internă a energiei și gazelor naturale obligă la realizarea unui plan de investiții pe 10 ani.

Propunerea originală a Comisiei Europene nu acoperea și investițiile în termoficare. Din acest motiv, amendamentul Comisiei pentru industrie, cercetare și energie privind includerea acesteia în rândul domeniilor pentru care se impune furnizarea obligatorie de informații ar trebui sprijinit. Nu trebuie să uităm că, în statele nou aderate, termoficarea joacă un rol foarte important în deservirea populației. De exemplu, în Ungaria această formă de încălzire centralizată este folosită de aproximativ 2 milioane de persoane. Investițiile în termoficare nu pot fi ignorate atunci când se vorbește de armonizarea politicilor de investiții în sectorul energetic.

Edit Herczog (S&D), *în scris.* – (HU) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, în ciuda incertitudinilor existente în legătură cu realizarea proiectelor de investiții în infrastructura industriei energetice, la care se adaugă și dificultățile majore cauzate în prezent de criza economică și de pe piața creditelor care se reflectă asupra planurilor de investiții din sectorul energetic, trebuie să înțelegem foarte clar că elementul cheie al noii politici energetice a UE, care își propune să garanteze o aprovizionarea sigură, diminuând, în același timp, efectele încălzirii globale și păstrând concurența, este acela ca, în următorii ani, în Uniunea Europeană

să se investească major în infrastructura industriei energetice. Acest instrument este unul esențial în conturarea unei politici energetice comune.

Însă, fără informații suficiente despre infrastructura noastră energetică, nu putem oferi sprijinul necesar politicii energetice europene la nivelul UE. Tocmai de aceea consider că, în interiorul Comunității, avem un obiectiv comun, care este furnizarea periodică de informații precise referitoare la proiectele de investiții în infrastructura energetică din UE, ușurarea poverii reprezentată de culegerea informațiilor, îmbunătățirea analizelor utile, realizate pe baza informațiilor primite de Comisie, ușurând în același timp povara resimțită de sectorul privat, care are un rol din ce în ce mai important în investițiile pentru dezvoltarea infrastructurii.

Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz (PPE), *în scris*. – (PL) Doresc să prezint raportoarei sincerele mele mulțumiri pentru redactarea acestui raport atât de echilibrat. Eforturile consolidate ale statelor membre și ale Comisiei Europene, prevăzute în raport, vor permite un sistem integrat și îmbunătățit pentru asigurarea securității energetice a Uniunii, sporind, în același timp, eficiența și reducând consumul energetic. Ca parte a politicii energetice comunitare, Comisia și statele membre ar trebui să identifice investiții care sunt necesare pentru a satisface nevoile strategice ale UE din punctul de vedere al cererii și ofertei de gaze naturale și electricitate. Regulamentul stabilește un cadru comun, pe baza căruia Comisia Europeană primește date și informații despre proiectele de investiții din domeniile țițeiului, gazelor naturale, electricității, biocombustibililor și emisiilor scăzute pentru sistemele urbane de încălzire și răcire. Nu poate fi negat faptul că un element necesar pentru a asigura stabilitatea sistemului energetic este, fără îndoială, cărbunele, care nu trebuie înlocuit cu sursele de energie regenerabile, deoarece acestea nu pot satisface nevoile sectoarelor economice în continuă dezvoltare din statele membre. Atunci când se prezintă avantajele cărbunelui ca sursă de energie, trebuie să subliniem faptul că utilizarea noilor tehnologii ne va permite să reducem și mai mult poluarea și să adoptăm treptat limitele pentru emisiile de CO₂.

Rovana Plumb (S&D), *în scris*. – În contextul noii politici energetice vizând garantarea aprovizionării, atenuarea schimbărilor climatice și asigurarea competitivității, investițiile în infrastructura energetică joacă un rol esențial. Noile cerințe de politică, cum ar fi obiectivele privind mixul de combustibili, vor duce la modificarea politicilor statelor membre, astfel încât acestea să beneficieze de o infrastructură energetică nouă și modernizată.

Propunerea Comisiei urmărește revizuirea sistemului actual de informare cu privire la proiectele de investiții în domeniul energetic: aceasta vizează culegerea de informații adecvate despre investițiile planificate, pentru a permite Comisiei să monitorizeze situația infrastructurii și să anticipeze eventualele probleme. Deoarece legislația actuală din UE impune deja obligații de raportare și notificare legate de investiții și infrastructuri, trebuie să se garanteze că utilizarea acestor informații este mai bine coordonată, evitându-se duplicarea obligațiilor de raportare, confidențialitatea, cât și accesul cetățenilor la informații. Cu toate că propunerea are un caracter mai degrabă administrativ, aceasta oferă o idee cu privire la natura și calitățile preconizate ale investițiilor viitoare.

Prin urmare, este important să se pună un accent mai puternic pe impactul proiectelor asupra mediului, astfel încât să se ofere garanții și stimulente suplimentare pentru construirea și dezafectarea infrastructurilor energetice într-o manieră sustenabilă și protejând mediul înconjurător în mod corespunzător. Felicit raportoarea!

Richard Seeber (PPE), *în scris*. – (DE) Una dintre provocările majore căreia va trebui să îi facă față Uniunea Europeană pe viitor este gestionarea cererii din ce în ce mai mari de energie, protejând, în același timp, mediul înconjurător, mai ales în ceea ce privește schimbările climatice antropogene. Tocmai de aceea este foarte important ca Uniunea Europeană să cunoască toate proiectele de infrastructură energetică din statele membre. Astfel, va crește eficiența muncii depuse pentru a realiza o soluție energetică europeană. Actualul text privind schimbul de informații referitoare la proiectele de investiții în infrastructura energetică va oferi o prezentare de ansamblu a infrastructurii energetice existente în Europa.

Este de la sine înțeles că acest raport nu trebuie să ofere posibilitatea abuzului de date. Tocmai de aceea salut compromisul obținut de partide, care stipulează norme clare pentru transferul de date. Monitorizarea centrală oferă, în același timp, posibilitatea de a stabili încă de la început dacă Europa se concentrează prea mult pe o singură sursă de energie. Per ansamblu, raportul reprezintă un progres către un amestec modern de energie.

Vladimir Urutchev (PPE), *în scris*. – (BG) Doamnăle președinte, doamnelor și domnilor, până acum am discutat despre nevoia de a elabora rapid o politică energetică comună pentru UE doar atunci când ne confruntăm cu o criză, cum a fost cea din iarna anului 2009. Putem afirma, cu îngrijorarea cuvenită, că această situație nu mai poate continua. Tocmai de aceea salut raportul dnei Vălean, pe care îl văd ca pe un

pas important pentru crearea unei politici energetice europene comune. Se înțelege de la sine că, prin adoptarea unei serii de directive și regulamente pentru sectorul energetic, se vor crea condițiile necesare pentru elaborarea acestei politici comune. Cred că ne apropiem de momentul în care vom putea începe să discutăm chiar și despre un acord pentru crearea unei comunități energetice UE. Introducerea unui sistem de informare aplicabil proiectelor de investiții în sectorul energetic, în fiecare stat membru, îi va permite Comisiei să obțină o imagine de ansamblu a modului în care se dezvoltă infrastructura energetică din UE, coordonând, în același timp, statele în soluționarea zonelor cu probleme. Astfel se va crea o infrastructură satisfăcătoare și fiabilă, capabilă să sprijine piața energetică internă, dar și să înlăture consecințele crizelor care apar. Aspectul cel mai important este că o infrastructură energetică comună la nivel european este o cerință obligatorie pentru o politică internă comună UE în domeniul energiei, asupra căreia Parlamentul European a insistat în mai multe documente.

23. Estimarea veniturilor și cheltuielilor pentru bugetul rectificativ nr. 1/2010 (secțiunea I – Parlamentul European) (dezbatere)

Președinta. – Următorul punct pe ordinea de zi este raportul elaborat de domnul Maňka, în numele Comisiei pentru bugete, privind estimarea veniturilor și cheltuielilor pentru bugetul rectificativ nr. 1/2010 (Secțiunea I - Parlamentul European)

(2010/2014(BUD)) (A7-0017/2010).

Vladimír Maňka, raportor. – (SK) Știm cu toții foarte bine că doar unindu-ne eforturile la nivel european vom reuși să facem față celor mai mari provocări ale secolului XXI, care sunt schimbările climatice, riscurile și costurile materiei prime și energiei, globalizarea economică și amenințările la adresa securității noastre.

Pentru ca Europa să țină piept acestor probleme, trebuie să aibă la dispoziție instrumente complexe și eficiente. Tratatul de la Lisabona îi va oferi aceste instrumente.

În decembrie am aprobat bugetul instituțiilor europene pe 2010. Din cauza unor motive ce țin de punerea în aplicare a Tratatului de la Lisabona, activitatea noastră legată de buget nu s-a încheiat în decembrie, și va continua și în aprilie. Astăzi ne aflăm în faza de început a intrării în vigoare a Tratatului, iar UE va trebui să aibă la dispoziție o finanțare corespunzătoare, pentru a pune în aplicare noile politici. Tratatul de la Lisabona are un impact asupra întregii game de servicii a Parlamentului European și a altor instituții. În ceea ce privește Parlamentul European, procedura de codecizie va fi folosită mult mai mult, acoperind 95 % din legislație. S-au adăugat domenii precum libertatea, securitatea și justiția, agricultura, pescuitul, cercetarea și fondurile structurale. În Consiliu se va folosi mai des votul cu majoritate calificată și vor fi create o serie de noi temeuri juridice în domenii precum turismul, sportul, energia, apărarea civilă, administrația și cooperarea. Toate acestea vor spori activitățile legislative ale UE în general, cu un impact general semnificativ asupra competențelor și activităților Parlamentului European și, prin urmare, asupra nevoii de consolidare a administrației.

Principală prioritate a bugetului rectificativ propus de Președinția Parlamentului European în legătură cu Tratatul de la Lisabona este aceea de a se asigura că Parlamentul European are suficiente resurse pentru a-și îndeplini rolul legislativ. Haideți să ne amintim că, în 1988, Parlamentul a fixat o limită privind propriile sale cerințele. Aceasta a fost stabilită la 20 % din costurile administrative generale ale instituțiilor. În 2006, la negocierile pentru cadrul financiar multianual pentru 2007-2013, Parlamentul European a aprobat această limită ca fiind maximul cheltuielilor administrative generale ale instituțiilor. Din 2006, costurile Parlamentului European au crescut în ceea ce privește Statutul deputaților în Parlamentul European intrat în vigoare, chiar dacă, pe cea la pagina 2 din acest Statut, se prevede ca statele membre să aloce separat finanțarea, de la bugetele naționale. Astăzi mai trebuie să acoperim și cheltuielile asociate noului rol ce îi revine Parlamentului European prin intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona. Trebuie spus că limita de 20 % a cheltuielilor nu a luat în calcul Statutul deputaților în Parlamentul European sau Tratatul de la Lisabona. În ciuda faptului că Statutul deputaților se regăsește în Tratatul de la Lisabona, noi, cei din Comisia pentru bugete, am insistat ca bugetul Parlamentului European pe 2010 să respecte limita de 20 % din cadrul financiar multianual original. Am reușit și acest lucru.

Însă atunci când vom elabora bugetul pe 2011, va trebui să cântărim atent noua formulă, pentru a asigura sustenabilitatea bugetului în perioada ulterioară. Doresc să subliniez că cea mai bună metodă de a asigura sustenabilitatea bugetară este prin crearea unui buget bazat pe nevoi reale, și nu pe indici de inflație. Doar în acest fel vom garanta că bugetul reflectă doar nevoi concrete, sporindu-i, astfel, transparența și eficiența.

José Manuel Fernandes, în numele Grupului PPE. – (PT) Această rectificare bugetară este rezultatul intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona. Parlamentul și-a asumat noi competențe și responsabilități, așa că trebuie să dispună de mijloace pentru a se ridica la înălțimea acestei noi provocări. Doresc să subliniez că cetățenii europeni așteaptă de la Parlament o legislație excelentă și, pentru a garanta acest lucru, este important să le oferim deputaților, comisiilor și grupurilor politice mijloacele necesare.

Prin acest buget rectificativ se ating standardele juridice și bugetare, dar și o bună disciplină financiară. Mai mult chiar, considerăm că, mai mult ca niciodată, este nevoie de disciplină bugetară și de reducerea cheltuielilor, iar cetățenii europeni așteaptă și ei acest lucru în ceea ce privește punerea în aplicare a acestui buget. Prin urmare, dorim să reamintim importanța redactării unui buget cu baza zero, care garantează o mai mare rigurozitate și transparență, și cerem, de asemenea, informații despre cheltuielile fixe reale ale Parlamentului European, ca aspect urgent. În același timp, insistăm asupra nevoii unei planificări pe termen lung a politicii din domeniul construcțiilor, în vederea asigurării sustenabilității bugetare.

Atragem, de asemenea, atenția asupra faptului că am redus cu 4 milioane de euro rezerva pentru clădiri. Prin urmare, nivelul total al bugetului reprezintă acum 19.99 % din capitolul inițial, capitolul 5, care a fost adoptat în prima lectură.

Avem încrederea că aceste măsuri ne vor ajuta să răspundem îngrijorărilor justificate, așteptărilor și cererilor cetățenilor europeni.

Göran Färm, în numele Grupului S&D. – (SV) Doamnă președintă, acest buget rectificativ are, în primul rând, un caracter practic, având ca scop adaptarea procedurilor parlamentare la noile sarcini ce îi revin în temeiul Tratatului de la Lisabona. Cu toate acestea, unul din puncte este o chestiune de principiu: acesta se referă la decizia luată în urmă cu 20 de ani, ca Parlamentul să nu îi reprezinte mai mult de 20 % din bugetul administrativ al UE.

În urma acestei decizii, noi vom depăși această limită cu puțin – dar asta mai mult din cauza modificărilor tehnice, și nu a unei politici noi. Cu toate acestea, au apărut discuții legate de regula procentului de 20 %. Dacă nu se fac reduceri substanțiale, limita va fi depășită în 2011, atunci când deciziile luate acum vor avea un impact deplin. Există motive întemeiate pentru a discuta despre modificarea regulii de 20 %, deoarece rolul Parlamentului s-a modificat mai mult decât rolul oricărei alte instituții, însă nu trebuie să abandonăm acest principiu fără să îi acordăm reflecția cuvenită.

Mă gândesc, în principal, la două aspecte. În primul rând, trebuie să avem în vedere că în multe state membre se fac presiuni să se reducă numărul angajaților și salariile. În aceste condiții, nu putem continua să extindem administrația UE la nesfârșit. În al doilea rând, trebuie să ținem cont de faptul că bugetul administrativ al UE este alocat împreună cu celelalte instituții și că, în decizia din 1988, am promis că, dacă la un moment dat vom analiza posibilitatea renunțării la regula de 20 %, atunci vom face acest lucru doar în urma dialogului cu Consiliul. Acest aspect este foarte important, în contextul negocierilor dificile cu Consiliul, iminente în cazul Serviciului pentru acțiune externă, al Regulamentului financiar, al bugetului pe termen lung și așa mai departe.

Votez în favoarea raportului, însă, în același timp, lansez un avertisment cu privire la viitor.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, Tratatul de la Lisabona consolidează UE în ansamblul ei. El consolidează implicarea cetățenilor europeni și, de asemenea, întărește Parlamentul European. Intensificarea statutului Parlamentului European aduce mai multe obligații legislative. Iar acestea trebuie respectate de fiecare stat în parte, după cum poate și considera mai bine.

În acest context, doresc, de asemenea, să menționez sloganul excelenței legislative. Votul meu în favoarea modificării bugetului Parlamentului este condițional. În contextul crizei din ce în ce mai acute, trebuie să ne gestionăm finanțele cu mai multă atenție. Cu toate acestea, în calitate de parlamentari, trebuie, de asemenea, să ne desfășurăm activitatea legislativă în cel mai bun mod cu putință. Această dublă cerință trebuie respectată.

Salvador Garriga Polledo (PPE). – (ES) Doamnă președintă, ca dovadă a încrederii pe care deputații parlamentari o au în Comisia pentru bugete stă faptul că se votează acum pentru o mărire substanțială a bugetului Parlamentului, inclusiv a indemnizației pentru asistență parlamentară a membrilor, iar cei patru sau cinci membri ai Comisiei pentru bugete sunt, practic, singurele persoane din sală. Acesta este un semn bun; arată că au încredere în noi.

Cu toate acestea, motivul pentru care printre noi se află și doi coordonatori, din partea Grupului Alianței Progresiste a Socialiștilor și Democraților din Parlamentul European și a Grupului Partidului Popular European

(Creștin - Democrat) este pentru a confirma că suntem pe deplin de acord cu creșterea bugetară, pentru că nu o considerăm o încălcare a standardelor de austeritate pe care ni le-am impus.

După cum bine știe colegul meu, dl Färm, Parlamentul European este o instituție foarte specială. În Elveția sau Spania, dacă am crește continuu dimensiunea regiunilor noastre, numărul parlamentarilor și atribuțiile ce ne revin, orice stat membru ar fi nevoit să își crească bugetul.

Exact acest lucru se întâmplă la Parlamentul European, și, prin urmare, trebuie să votăm în favoare.

Este adevărat că în anii următori va trebui să garantăm că această cheltuială este sustenabilă, și de aceea va trebui să discutăm serios despre politica din domeniul clădirilor și despre viitoarele politici de personal și echipamentul de birou. Toate acestea vor trebui avute în vedere pe viitor, în contextul cheltuielilor eficiente și sustenabile.

Biroul Parlamentului și Comisia pentru bugete au adoptat poziții necongruente, deoarece Biroul apără nevoile deputaților, iar noi, cei din Comisie, apărăm austeritatea și realitățile bugetare.

Consider totuși că acordul este unul bun și că mâine vom putea să îl adoptăm fără probleme.

Derek Vaughan (S&D). – Doamnă președintă, iau cuvântul în numele Grupului S&D, însă toți deputații vor recunoaște nevoia de mai multe resurse generată de Tratatul de la Lisabona. Cu toate acestea, există o serie de întrebări legate de momentul ales și de finanțarea acestor propuneri. Și o serie dintre acestea au fost deja formulate de colegii mei.

Dar mai sunt și alte întrebări. De exemplu, dacă ar fi să avem mai multe resurse pentru angajați, pe ce motive ne-am baza? Cifrele prezentate au fost luate din zbor? Dacă, însă, decizia se bazează pe dovezi, cred că ar fi trebuit să le primim și noi.

De asemenea, cum va fi distribuit noul personal din secretariat? Consider că, din nou, ar fi trebuit să ni se prezinte și aceste informații.

În același timp, sunt de părere că dacă acceptăm indemnizația de asistență de 1 500 de euro pe lună, ar trebui să analizăm și alte costuri, cele pentru spațiile suplimentare de birouri ce ar putea apărea. De fapt, ar trebui să ni se comunice suma totală a acestor costuri.

Acesta va fi o decizie dificilă pe care deputații trebuie să o ia mâine. Există întotdeauna controverse atunci când ți se cere să îți aloci resurse ție însuși. Dacă am fi primit toate informațiile pe care le-am tot cerut eu și colegii mei, poate că decizia ar fi fost mai simplă mâine.

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE). – (NL) Având în vedere ora târzie la care purtăm această discuție, am putea crede că bugetul nostru nu tolerează lumina zilei.

Doamnă președintă, în mod cert Tratatul de la Lisabona ne conferă mai multe obligații, prerogative și mai multă muncă, dar acest lucru înseamnă și că vom avea nevoie de un personal mai numeros în comisii, grupuri și pentru deputații neafiliați? Am anumite îndoieli. Consider că, dacă ne dorim ca munca noastră să fie mai eficientă și mai politică, cea mai bună metodă ar fi limitându-ne la bugetul actual.

În final, doamnă președintă, se pare că există o serie de pași pe care trebuie să îi urmărim. Nu vorbim doar de o creștere singulară, anul acesta, deoarece se pare că și anul viitor vom mări bugetul, iar grupul meu nu este în favoarea acestui lucru. Dacă acum aprobăm o creștere din cauza Tratatului de la Lisabona, atunci nu putem invoca acest argument decât o dată. Din punctul nostru de vedere, aceasta ar trebui să fie doar o singură creștere, nu una care să fie urmată de altele, în anii ce vin. Pentru că astfel nu vom reuși decât să ne dăm seama că avem nevoie de mai multe clădiri.

Marian-Jean Marinescu (PPE). - Excelența legislativă este o prioritate a Parlamentului și există necesitatea de a oferi deputaților, comisiilor și grupurilor politice mijloacele adecvate pentru realizarea acesteia. Noile cheltuieli administrative cauzate de implementarea prevederilor Tratatului de la Lisabona sunt incluse acum în bugetul Parlamentului. În plus, în cadrul raportului este accentuată și importanța rolului legislativ extins al Parlamentului și, în consecință, necesitatea unor mijloace financiare suplimentare pentru îndeplinirea acestui scop. Sunt necesare acțiuni concrete pentru a asigura stabilitatea bugetară prin elaborarea unei politici bugetare cu punct de plecare zero, precum și o planificare pe termen lung de satisfacere a cerințelor Parlamentului în ceea ce privește politica imobiliară.

Consider că referința globală pentru bugetul Parlamentului ar trebui să fie în continuare programarea inițială din cadrul financiar multianual, pentru a asigura apărarea intereselor sale și, în același timp, pentru a menține disciplina bugetară. Concomitent, cred că este necesară menținerea tradiționalei limite de 20 % și țin să salut că s-a ajuns la un consens pentru a nu depăși această limită în cazul de față. Susțin și ideea potrivit căreia ar trebui întreprinse acțiuni care vizează asigurarea durabilității bugetare în următorii ani, reafirmând, totodată, importanța elaborării unei politici bugetare care să garanteze o mai mare rigurozitate. În același timp, cred că este nevoie de transparență și, deci, de furnizarea unor informații clare cu privire la cuantumul global al cheltuielilor fixe din bugetul Parlamentului European

Paul Rübig (PPE). – (DE) Doamnă președintă, la finalul procedurii aș dori să spun că Parlamentul European a gestionat subiectul într-un mod foarte responsabil. Doresc, de asemenea, să mulțumesc în special Biroului, pentru că a găsit o modalitate de a respecta limita de 20 %. Pe perioada de criză, este important pentru noi toți să fim cât se poate de atenți cu banii contribuabililor, asigurându-ne, însă, că deputații europeni beneficiază de resurse bune și eficiente. Economiiile cu clădirile de 4 milioane de euro nu ne împiedică să ne folosim de resursele existente pentru a face din clădirea noastră una dintre cele mai moderne din lume, pentru a putea lucra cât mai eficient posibil pentru cetățenii noștri.

Vladimír Maňka, raportor. – (SK) În acest moment, doamnelor și domnilor, doresc să vă mulțumesc pentru punctele de vedere și discursurile prezentate, și pentru că ați încercat să găsiți o soluție în cadrul comisiei.

Doresc să spun că în bugetul pe 2010 am introdus măsuri sistemice care pot duce la reducerea cheltuielilor și a presiunii asupra limitelor noastre de cheltuieli. În octombrie anul trecut, la procedura de conciliere, am căzut de acord ca anul acesta să se desfășoare un audit administrativ la Parlamentul European, la Direcția Generală pentru Infrastructură și Logistică (DG INLO) și serviciul de securitate. Acesta își propune să observe dacă resursele sunt folosite în cel mai bun mod posibil. Rezultatele auditului ar trebui să fie un punct de plecare pentru progresul viitor și o mai mare eficiență. Întrevăd posibile economii obținute dintr-o mai bună folosire a serviciilor de interpretariat sau a celor din domeniul teleworkingului. Aștept informații actualizate de la Parlamentul European în legătură cu modul în care planifică să folosească resursele temporar neexploatare, nu doar cele din domeniul lingvistic, dar și cele reprezentate de spațiile închiriate, serviciile de copiere etc. Cred cu tărie că economiile bugetare pot fi atinse prin intermediul unei strategii pe termen mediu în domeniul bunurilor și clădirilor, lucru care va contribui la sustenabilitatea bugetului PE. Administrația Parlamentului European ne va prezenta peste câteva zile această strategie. Doamnelor și domnilor, încă o dată doresc să îmi exprim mulțumirile pentru cooperarea și responsabilitatea de care ați dat dovadă în gestionarea acestei probleme.

Președinta. – Dezbaterile a fost închisă.

Votul va avea loc joi, 25 februarie 2010.

Doresc să vă mulțumesc tuturor. Le mulțumesc și tehnicienilor și interpreților, care ne-au ajutat să încheiem seara cu bine.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Alexander Alvaro (ALDE), în scris. – (DE) Îl felicit pe dl Manka pentru reușita negocierilor legate de cadrul foarte strâns al bugetului pe 2010. Pe lângă modificările necesare și temeinic justificate aduse politicilor privind personalul și clădirile, după părerea mea mai există un subiect spinos, acela al creșterii planificate, cu 1 500 de euro, a indemnizațiilor de asistență parlamentară. Este păcat că, din motive procedurale, nu se poate vota separat pentru acest subiect, deoarece o creștere a alocației deputaților cu 1 500 de euro, începând cu mai 2010, decisă de Birou, nu este corectă într-o perioadă de criză financiară. Este adevărat că, prin Tratatul de la Lisabona recent intrat în vigoare, Parlamentul va avea nevoie, în ansamblu, de capacități suplimentare pentru munca administrativă, însă, după introducerea statutului asistenților de la începutul actualei legislaturi, tot nu avem dovezi clare că este nevoie de mai mulți asistenți. Pe lângă aceasta, „puterea de cumpărare” reprezentată de aceste sume suplimentare diferă foarte mult de la un stat membru la altul, iar acest aspect trebuie avut în vedere în cadrul raportului care încă nu a fost redactat, referitor la rezultatele introducerii noilor norme privind asistenții deputaților în Parlamentul European. Având în vedere spațiul și facilitățile de lucru destul de limitate de la Parlament, ne temem că această creștere a indemnizației de asistență parlamentară cu 1 500 de euro adoptată astăzi va crea condițiile pentru creșteri, cereri și facilități de lucru suplimentare și pe viitor. Tocmai de aceea, Partidul Liberal German (FDP) se abține de la vot.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), în scris. – Aceasta rectificare bugetară răspunde unei reale necesități. Odată cu intrarea în vigoare a tratatului de la Lisabona, prerogativele Parlamentului European sau crescut substanțial

in foarte multe domenii. Aceasta creștere are ca consecință directă un volum mult mai important de lucru și a cărei calitate trebuie să fie la cel mai înalt standard legislativ. Nu este vorba să cerem bani pentru noi, cum am fost atacați în presa; ci trebuie să dăm instituției Parlamentului European mijloacele necesare pentru a răspunde așteptărilor cetățenilor europeni față de acest forum.

Georgios Stavrakakis (S&D), în scris. – (EL) Și eu doresc să îi mulțumesc raportorului pentru munca depusă. Fără nicio îndoială, competențele extinse acordate Parlamentului European prin Tratatul de la Lisabona sporesc considerabil rolul Parlamentului European și formulează răspunsuri reale și eficiente la așteptările cetățenilor europeni. În același timp, însă, diversificarea activităților sale a generat cerințe suplimentare, reprezentate de un număr mai mare al personalului, atât în administrația Parlamentului European, cât și în grupurile politice și birourile deputaților. Modificarea bugetului Parlamentului European nu era doar așteptată, ci și necesară, asta dacă ne dorim ca Parlamentul European să facă față în mod eficient noilor sale responsabilități, care îi consolidează garanțiile democratice. Reamintesc adunării că aceeași rectificare bugetară s-a produs și la Consiliu, pentru a face față cerințelor administrative atunci când instituția Președintelui Consiliului European a fost creată și că ne așteptăm la propuneri similare și pentru rectificarea bugetului Comisiei. Aprobarea acestei rectificări va permite atât administrației Parlamentului, cât și deputaților și grupurilor politice să răspundă mai bine și mai eficient la aceste noi cerințe.

24. Ordinea de zi a următoarei ședințe: a se vedea procesul-verbal

25. Ridicarea ședinței: a se vedea procesul-verbal

(Ședința s-a încheiat la ora 23.50.)